

මිනිසාගේ කැඳ හැළිය

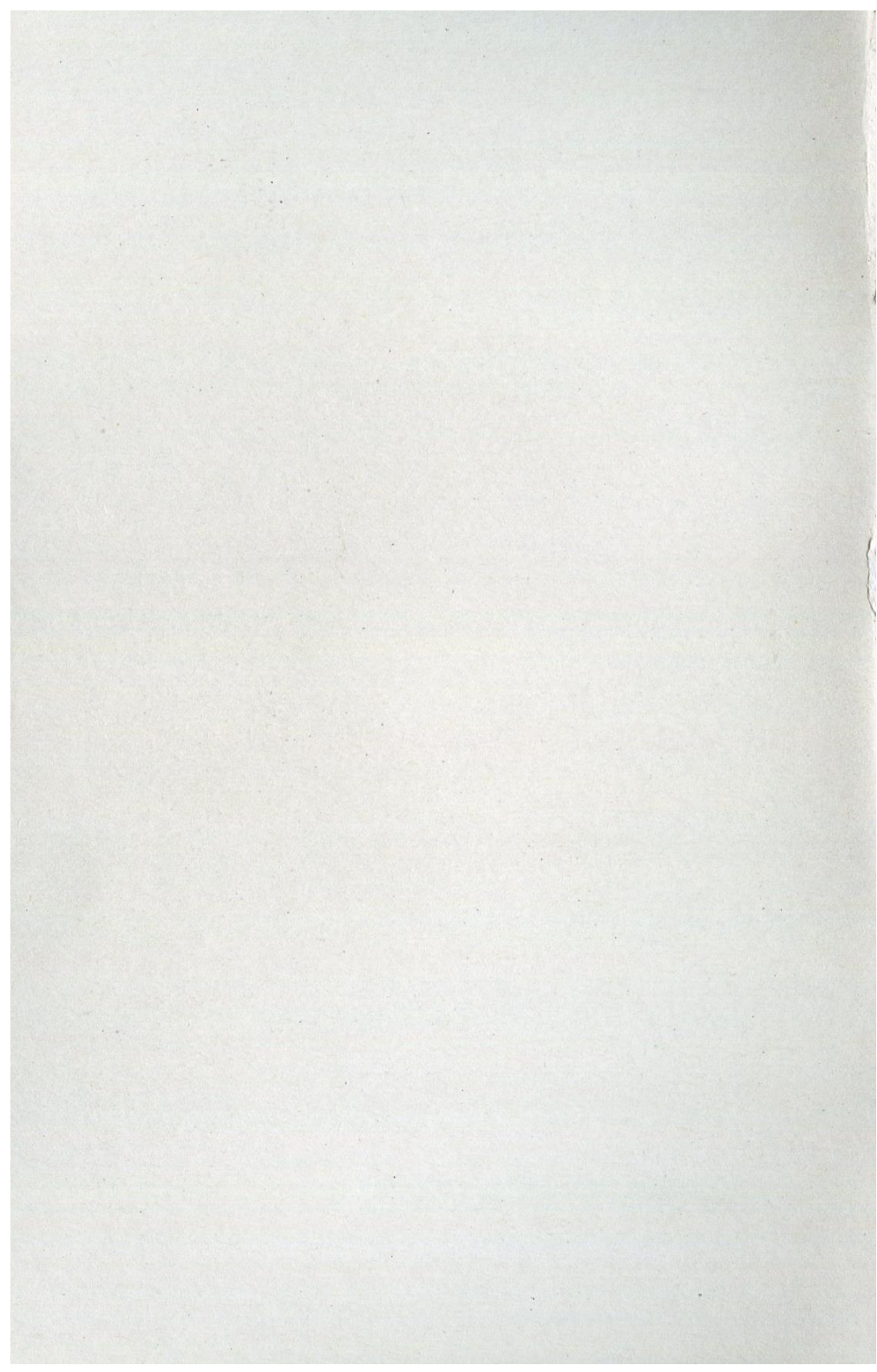
සෝවියට් ලේඛක

නිකොලායි නෝසට්

ඡර්චනනාය

මහින්ද සෙනරත් ගමගේ

සෝවියට් ලේඛක
නිකොලායි නෝස්ට්

මිෂ්කාගේ කැඳ හැළිය

මහින්ද සෙනරත් ගමගේ

සාහිත්‍ය පරිවර්තන

දොන් නදිය නිසලව ගලා බසී - පළමුවැනි කාණ්ඩය	- 2000
(හොඳම ප්‍රකාශිත කෘතිය ලෙස 2001 යෞවන සම්මාන)	
දොන් නදිය නිසලව ගලා බසී - දෙවැනි කාණ්ඩය	- 2002
දොන් නදිය නිසලව ගලා බසී - තෙවැනි කාණ්ඩය	- 2006
දොන් නදිය නිසලව ගලා බසී - සිව්වැනි කාණ්ඩය	- 2006
චේ- සටන් සගයින්ගේ ඇසින්	- 2005
(සුසන්න රන්ජන් ගමගේ සමඟ)	
කලින් නික්මුණු වසන්තය	- 2006
නිසල උයන	- 2007
කොකකු සරනි අහස් තලේ	- 2010
වොල්ගා සිට ගංගා තෙක්	- 2010

සමා සහ යොවුන් සාහිත්‍ය පරිවර්තන

පුරු පුරු දඟ කරන්නෙ නෑ	- 2003
කොට්ටෝරු පුංචා	- 2005
සියාගේ ගෙදර ගිහින්	- 2006
හැංගි මුත්තො හැංගියෝ	- 2006
පුංචි පුතුට වැඩ කන්දයි	- 2006
පළමු මාළුවා	- 2007
පටලාපිල්ල	- 2008
රණ්ඩුව හොඳ නෑමයි	- 2008
ඉත්තුවගෙ අත්මේස්	- 2008
මාෂා සහ වලසා	- 2008
ඔරලෝසුවෙ කනන්දරේ	- 2008
සතුන් දිහා බලා ඉගෙන	- 2008
වලස් පුතා දඟකාරයි	- 2008
කෝල්යාගෙ දින පොත	- 2008
කවුද කවුද ශක්තිමත් ම	- 2008
මෙවලම් නැතිව ගෙවල් තනන්නෝ	- 2008
යන්තරයට උගන්වන්න	- 2008
පුංචි පුංචි පැටව් (සංස්කරණය)	- 2008
අලෝභනා අක්කයි-ඉවෑන් මල්ලියි (සංස්කරණය)	- 2008
සුළඟිලි පුතා	- 2009
ටොක් ටොක් ටොක් ටොටොක්	- 2010
මහ පොළොවේ රහස් සොයන්නෝ	- 2010
වැඩබැරිදාස ගැන කතා	- 2012

වෙනත් පරිවර්තන

ඩියෙන් ඩියෙන් පු මහ සටන	- 2006
සාහිත්‍යය හා කලාව - මාඕ සේතුං	- 2007
පක්ෂයේ වැඩ ශෛලිය පිරිපහදු කිරීම - මාඕ සේතුං	- 2010

සංස්කරණ

දයලෙක්තික භෞතිකවාදය	- 2007
නිෂ්මී - සැඩ සුළඟ සහ මඳ පවන	- 2008

කාව්‍ය (ස්වනන්ත)

භූගත සහෝදර සංදේශය	- 2006
-------------------	--------

වෙනත්

හෙට ඉරක් පායයි (පුවත්පත් තීරු ලිපි එකතුව)	- 2010
---	--------

සෝවියට් ලේඛක
නිකොලායි නෝසට්

මිෂ්කාගේ කැඳ හැළිය

මහින්ද සෙනරත් ගමගේ

සියලුම ප්‍රකාශන

102/176, මත්තේගොඩ නිවාස සංකීර්ණය පාර,

මත්තේගොඩ

071 5181421

මිෂිකාගේ කැඳ හැළිය - නිකොලායි තෝසච්චි
ප්‍රථම මුද්‍රණය 2010
දෙවන මුද්‍රණය 2013

ප්‍රකාශනය ම මහරාජ සෙනරත් ගමගේ

ISBN 978-955-1889-18-0

පිටිකවරය හා ඇතුළත වර්ණ පිටු සැකසුම
ගයනි නිලකා ගලගෙදර

මුද්‍රණය

සයුරි මුද්‍රණ

102/176, මන්නෙගොඩ නිවාස සංකීර්ණය පාර,
මන්නෙගොඩ.

ප්‍රකාශනය

සයුරි ප්‍රකාශන

102/176, මන්නෙගොඩ නිවාස සංකීර්ණය පාර,
මන්නෙගොඩ.

පිටුම..

සුක්තිය අගයන
අසුක්තිය පිසලන
ලෝකය ගොඩනගන
දූ දරු පරපුරට

වචනයක්..

මේ රටේ දූ දරු පරපුරේ රසවින්දනයත්, පෞරුෂයත්, මානව දයාවත් ඉහළ නැංවීම පිණිස ගුණාත්මක නිර්මාණ වැඩි වැඩියෙන් ඇවැසි බව මගේ විශ්වාසය යි. මේ කෘතිය ඔබ අතට පත්වන්නේ ඒ විශ්වාසය මතයි.

සෝවියට් ලේඛකයින් අතර ළමා හා යොවුන් පාඨකයින් වෙනුවෙන් වඩා බලපෑම් සහගත කෘති ගණනාවක් කළ නිකොලායි නෝස්ටගේ කෙටි කතා කිපයක් මෙහි ඇතුළත් වේ. නෝස්ටගේ කෘති තුළ ඇති විශේෂත්වය වන්නේ එහි ඇතුළත් භාසායයි. නමුත් එය කිසිවෙකුට රිදවීමක් නොකරන අතර ළමා මනස වඩාත් සංවේදී හා මානව ප්‍රේමී, සාමූහිකත්වයට ලැදි, නිර්මාණශීලී එකක් වීම පිණිස සහයෝගය දෙයි. මේ කතා රුසියාවේ ළමුන් පිළිබඳව වූවේ නමුදු, මේ කතා ලියා ඇත්තේ මීට දශක ගණනාවකට පෙර වූවේ නමුදු ඒවා කාලය හා දීපය නොසලකා කොතැන වුව දරුවනට ගැළපෙන බව බව මගේ අදහසයි. මෙවන් කෘති තව තවත් ඉදිරියේදී ශ්‍රී ලාංකේය දරුවන් වෙනුවෙන් පිරිනැමීමට අදහස් කරමි. ඉහත අරමුණු ජයග්‍රහණය කිරීම පිණිස යහපත් සිතින් කෙරෙන කුමන හෝ යෝජනාවක් වෙතොත් එය පිළිගැනීමට මම සූදානම්ව සිටිමි. එවන් යහපත් තැනැත්තෝ මා අමතනු ලබන්නෝ!

මේ කෘතිය පරිවර්තනය කිරීම සඳහා එහි ඉංග්‍රීසි පිටපත ලබා දෙමින් කොළඹ රුසියානු මධ්‍යස්ථානයත්, එහි පුස්තකාලයාධිපතිනි අම්තා මහත්මියන් ලබා දුන් සහයෝගයද, සෝවියට් පොත පත යළි සමාජගත කිරීම උදෙසා සමත් ප්‍රියංකර සහෝදරයා සයුරි ප්‍රකාශන ආයතනය බිහි කිරීම ද, මෙහි පිටු සැකසුම් කළ ගයානි නිලංකා සොයුරිය ද මෙහිදී විශේෂයෙන් සිහිපත් කරමි. සයුරි මුද්‍රණ ආයතනයේ සරත් පද්මකුමාර මහතා ඇතුළු සියළු සේවක මඩුල්ලට ද මගේ කෘතඥතාව හිමි වේ.

මහින්ද සෙනරත් ගමගේ

123,

කොස්පොතුගල විලේජ්, පෝරුවදණ්ඩ.

071 5181421

පටුන

1. කාර් එකේ සවාරියක්	9
2. ප්‍රීතිමත් දඩයක්කාරයන් තිදෙනා	13
3. ඉස්කුරුප්පු බාස් උන්නැහේ, මුරිච්චියා සහ වැකුම් ක්ලීනරය	20
4. බොබී බාර්බෙස් බලන්නට යයි	25
5. මිෂ්කාගේ කැඳ හැළිය	32
6. ලැඩී	44
7. ටෙලිෆෝනය	65
8. ගිනි කෙළි	76
9. වගා කරන්නෝ	93
10. අප හිනාවෙනකොට	107

කාර් එක්ස් ස්වාර්ග්

මිෂ්කායි මමයි පුංචි කාලේ හරිම ආසාවෙන් හිටියේ කාර් එකක යන්න. ඒත් ඒකට ඉඩක් ලැබුණේම නෑ. රියදුරන්ගෙන් කොච්චර ඉල්ලා හිටියත් කවුරුවත්ම අපිව අරගෙන ගියේ නෑ. දවසක් අපි දෙන්නා මිදුලේ සෙල්ලම් කරමින් හිටියා. ඒ වෙලාවෙ හරියටම ගේට්ටුව ළඟින් කාර් එකක් නැවැත්තුවා. රියදුරු බැහැලා කොහේදෝ ගියා. අපි කාර් එක ළඟට දිව්වා.

"ඒක වොල්ගා කාර් එකක්." එහෙම කීවේ මම.

"නෑ, ඒක මොස්ක්විච් කාර් එකක්." මිෂ්කා විරෝධය පෑවා.

"ඔයා දන්න ඉටිගෙඩිය!"

"ඇත්තටම මේ මොස්ක්විච් එකක්. බලනවා ඒකේ තොප්පිය දිහා."

"මොන තොප්පියද? කාර් වලට කොහේද තොප්පි. ඒකට කියන්නේ බොනට් එක කියලා! නිකං මේ වැසිය දිහා බලනවා!"

මිෂ්කා ඒ දිහා බලා මෙහෙම කීවා.

"ඒකට මොස්ක්විච් කාර් එකකට වගේ සොසේජස් එකක් තියෙනවා."

"සොසේජස් කියන්නේ කන දෙයක්. කාර් වලට කොහේද සොසේජස් තියෙන්නේ?" මම ඇසුවා.

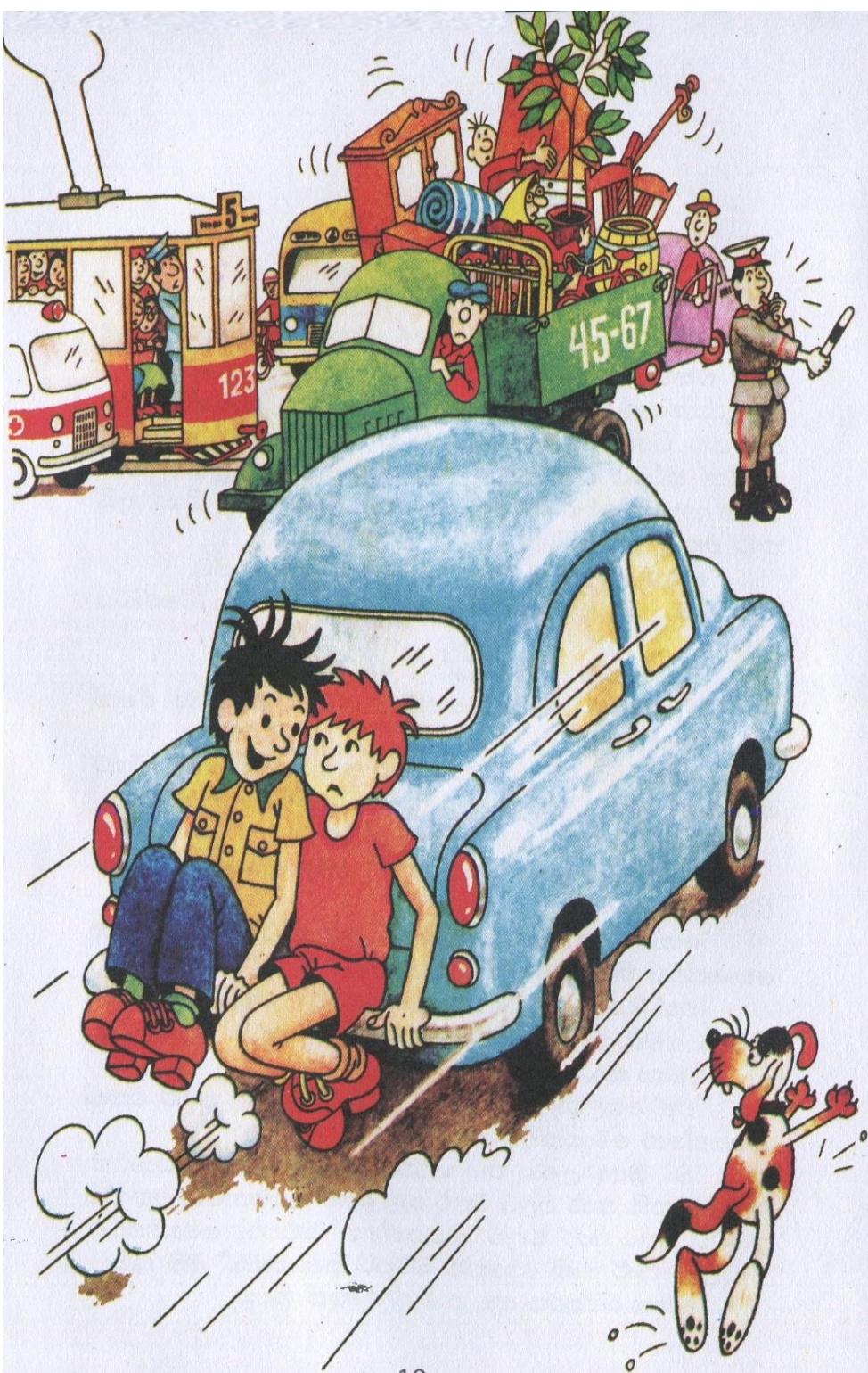
"එත් ඔයාම කීව්වා ඒකට සොසේජස් එකක් තියෙනවා කියලා. මෝඩයා! නොතේරෙන දේ ගැන කථා කරනවා."

මිෂ්කා කාරයේ පිටුපසට ගියා.

"ඒත් වෙල්ගා කාර් වලට බගර් එකක් නෑ. බගර් එකක් තියෙන්නේ මොස්ක්විච් කාර් වලට."

"මං ඔයා උණා නං කරන්නේ ඔහේ කට පියාගෙන ඉන්න එකයි. කාර් වලට බගර් නෑ. බගර් තියෙන්නේ කෝච්චි පෙට්ටි වල. කාර් වලට තියෙන්නේ බම්පර්. මොස්ක්විච්, වොල්ගා කාර් ජාති දෙකේම බම්පර් තියෙනවා." මම කීවා.

මිෂ්කා බම්පරය අත ගාමින් මෙසේ කීවා.

“අපිට මේකේ වාඩි වෙලා රවුමක් යනහැකි.”

“නෑ.. නෑ... අපි එහෙම කරන්න භොද නෑ.”

“බය වෙන්න එපා. අපි පොඩි රවුමක් ගිහින් බිමට පනිමු.”

ඒ වෙලාවේ රියැදුරු ආපසු විත් කාරයට ගොඩ වුණා. මිෂ්කා හොරෙන් ම බම්පරයට පැන්නා. ඔහු මට රහසින් අඬගහුවා.

“පනිනවා... පනිනවා ඉක්මනට! ඉක්මනට!”

“නෑ... නෑ... ඔක කරන්න භොද නෑ!”

ඒත් මිෂ්කා නොවෙයි ඒකට කන්දුන්නේ.

“පනිනවා, ඉක්මනට, බයගුල්ලා.. දියාරුවා!”

මම අසිරුවෙන් බම්පරයට පැන ගත්තා. කාරය පණ ගැන්වී චේගයෙන් ගමන් කරන්නට වුණා. මිෂ්කා බයවුණු තරමක්!

“මං පනිනවා!”

“ඒක නං කරන්න එපා! ඔයාට තුවාල වෙයි.”

ඒත් මිෂ්කා නොවෙයි ඒකට කන්දුන්නේ.

“මං නං පනිනවා, මං පනිනවා!”

එයා කකුලක් පහත් කරන්න උත්සාහ කළා. මම වටපිට බැලුවා. අපිට පිටුපසින් තවත් කාරයක් චේගයෙන් එනවා.

“ඔක කරන්න එපා. ඔයාව යට කරගෙන යයි.” මම කෑ ගැසුවා.

පදික වේදිකාවේ යන මිනිස්සු නැවතිලා අපි දිහා බලා හිටියා. හතර මං හංදියක හිටිය පොලිස් හටයා නළාව පිම්බා. මිෂ්කා හොඳට ම බය වුණා. බයට ම එයාගේ කකුල පහළට වැටුණා. කකුල පාර දිගේ ඇද්දිලා ආවා. මං මිෂ්කාගේ කරෙන් අල්ලාගෙන ඇද්දා. කාර් එක නැවතුනා. ඒත් ඒක මට දැනුනේ නෑ. මම දිගට ම මිෂ්කාව ඇදලා ඇදලා බම්පරය උඩට ගත්තා. සෙනඟක් අපි වටේට පිරුණා.

“මොට්ට මෝලෝ හයියෙන් අල්ලා ගන්නවා.” මම මිෂ්කාට කීවේ කෑ ගහලා.

වටේ ම හිටි අය මහ හයියෙන් හිනා වෙන්න ගත්තා. එතකොටයි මට තේරුණේ කාර් එක නැවතිලා කියලා. මම බිමට පැන්නා.

“බහිනවා!” මම මිෂ්කාට අණ කළා.

මම කී දේ මිෂ්කාට තේරුණේ නෑ. එයා ඒ තරමට බය වෙලා. මං එයාව බලෙන් ම බිමට ඇද ගත්තා. පොලිස් හටයා ඇවිත් කාරයේ අංකය ලිව්වා. රියදුරා බිමට බැස්සා. හැම දෙනෙක් ම එයා ළඟට එකතු වුණා.

"නුඹ දැක්කේ නැද්ද පිරිපස්සේ මොකද වෙන්තේ කියලා?" ඒ පොලිස් හටයා.

ඔවුන්ට අපිව අමතක වුණා.

"අපි යමු!" මම මිෂ්කාට කොඳුරලා කිව්වා.

අපි එතැනින් යාන්තමින් පැන ගත්තා. පටු පාරක් අස්සෙන් අපි ගෙදරට එතකම් ම දිව්වා. මිෂ්කාගේ කළිසම ඉරිලා. දණහිස් හිරිලා ලේ ගලනවා. ඒක වුණේ එයා පාර දිගේ ඇද්දිලා ආව වෙලාවේ. ඒකට නං එයා අම්මගෙන් හොඳට ම බැණුම් ඇහුවා.

"කළිසම නං ගාණක් නෑ." මිෂ්කා පස්සෙ වෙලාවක කීවා. "ඒක මහගන්න පුළුවන්. දණිස් උණත් සනීප වේවි. ඒත් මට දුක අර රියදුරා ගැන. එයා අපි හින්දා සමහරවිට අමාරුවේ වැටිලා ඇති. ඔයා දැක්කා නේද පොලිස් හටයා අංකය ලියා ගන්නවා."

"අපි නැවතිලා කියන්නයි තිබුණේ වැරද්ද එයාගේ නෙවෙයි කියලා."

"අපි එයාට ලියුමක් ලියමු." ඒ අදහස මිෂ්කාගේ.

ඉතිං අපි වාඩි වෙලා ලියුමක් ලියා. අපි කොළ විස්සක් විතර නාස්ති කරලා අන්තිමේදී මෙහෙම ලියා.

'ආදරණීය පොලිස් මාමේ,

ඔබ අංකය ලියා ගනිද්දි කළේ වරදක්. අපි අදහස් කළේ මේකයි, ඔයා ලියා ගත්තේ හරි අංකය, එක ම දේ රියදුරා නෙවෙයි ඒකට වැරදි කරු. මම සහ මිෂ්කා තමයි බැණුම් අහන්න ඕනෑ. මොකද අපි බම්පර් එක උඩට පනිනවා එයා දන්නෙ නැති නිසා. එයා හොඳ රියදුරෙක්. කිසිම මාර්ග නීතියක් කඩන්නේ නැති කෙනෙක්.'

අපි කවරයේ ලිවේ මෙහෙමයි: 'ගෝ'ර් කි විදිය සහ බොල්ෂයා විදිය කොණේ සිටින පොලිස් හටයාට.'

කවරය ඇලවූ අපි එය තැපැල් කළා. මම බලාපොරොත්තු වෙන එක ම දේ ඒක එයාට ලැබේවා කියන එක විතරයි.

ප්‍රීතිමත් දඩයක්කාරයින් තිදෙනා

ඔන්න ප්‍රීතිමත් දඩයක්කාරයින් තුන් දෙනෙක් උන්නා. වාන්සා මාමායි, ෆේදයා මාමායි, කුස්මා මාමායි කියන තුන් දෙනා තමයි ඒ. දවසක් තුන් දෙනා වනාන්තරේට ගියා. පැය ගානක් තිස්සේ ඇවිද්ද මේ ගොල්ලෝ හැම ජාතියෙම සත්තු දෑක්කා, ඒත් එකෙක්වත් මැරුවේ නෑ. ඉන්පස්සේ තුන් දෙනා කල්පනා කළා පොඩි පහේ විවේකයක් ගන්න. බිම තණ කොළ ගොල්ලේ ඉඳගන්න තුන් දෙනා තම තමන්ට සිද්ධ වුණු අපූරු දේවල් ගැන කියන්න පටන් ගත්තා.

මුලින්ම කථාවක් කීවේ වාන්සා මාමා.

"මේ අහනවකෝ.... ඒක සිද්ධ වුණේ බොහෝ ම කාලෙකට ඉස්සර. හිත කාලේ දවසක මං වනාන්තරේට ගියා. ඒ කාලේ මට තුවක්කුවක් තිබ්බේ නෑ. එතකොට මං මේ පොඩි කොල්ලෙක් නොවෑ. එක පාරට ම මං දෑක්කා වෘකයෙක්. හැබෑ තඩියෙක්! මම පණ එපා කියලා දුවන්න ගත්තා. මා අතේ තුවක්කුවක් නෑ කියලා වෘකයා දෑක්කා වෙන්න ඕනෑ. උඟ මා පස්සේ එලෙව්වේ නැතැ...."

"උඟ මට වැඩිය වේගෙන් දුවනවා කියලා මට හිතුවා. ඒ වෙලාවේ මං දෑක්කා ගහක්. මං දැනි පනි ගහලා ගහට නැග්ගා. වෘකයා බැලුවේ මාව දත් වලින් අල්ලා ගන්නයි. ඒත් උඟට පුළුවන් වුණේ මගේ කළියම ඉරා ගන්න විතරයි. ගහේ මුදුනටම නැග්ග මං අත්තක් උඩ වාඩි වුණා, බයේ වෙවිල වෙවිලා. වෘකයා ගහ යට මා දිහා බල බලා තොල කට ලෙව කනවා."

"කමක් නෑ, මං හැන්දෑ වෙන්කම්ම උඩට වෙලා ඉන්නවා, වෘකයා නිදා ගත්තහම මං වෙන කොහේට හරි බඩ ගා ගන්නවා."

"මං එහෙම හිතුවට හැන්දෑ වෙද්දී තවත් වෘකයෙක් ආපි නැතැ. ඇවිත් මාරුවෙන් මාරුවට මුර කරන්න ගත්තා. එකෙක් බුදියනවා, අනිකා මුර කරනවා මට පැනගන්ඩි බැරි විදිහට. තව සිංගක් වෙලා යනකොට තුන් වෙනි වෘකයෙකුක්

ආවා. ඊළඟට තව එකෙක්. අන්තිමේ ගහ මුල වෘක රොක්කයි. උන් දත් විළිස්සාගෙන වාඩි වෙලා උන්නේ මාව ගහෙන් බිමට වැටෙනකං.”

“උදේ වෙන්ඩ වෙන්ඩ හීතල වැඩි වුණා. අංශක හතළිහටත් අඩුයි. මගේ අත පය හිතලෙන් ගල් වෙලා තිබුණේ. අත්ත උඩ උන්න මගේ අත පය වාරු නැතුව බිමට ඇඳගෙන වැටිවිච්. දඩාං, බොන්! වෘක රංචුව ම මා ගාවට දුවන් ආපි. ඒ එක්කම මහා හයියෙන් පුපුරන සද්දයක් ඇහුනා.”

“මං හිතුඩා ඒ මගේ ඇට කටු පුපුරන සද්දේ තමයි කියලා. එතකොට ම තමා මට තේරුණේ මට යටින් තිබ්බ හිම කඩා වැටිවිච් විත්තිය. මාව පෙරළිගෙන පෙරළිගෙන ගිහින් නැවතුණේ ගුහාවක. බැලින්නං ඒක අයිති වලහෙකුට. බය වෙච්ච වලස්නාමි සහෝදරයා නැගිටගෙන අද්ද අද්දා ගුවාවෙන් එළියට ආපි. වෘකයින් දෑක්කා විතරයි උඟ උන්ට ගොරවාගෙන පැන්නා. එහා මෙහා බලන්ට කලිං උඟ උන් ඔක්කෝ ම එළවාගෙන දිව්වා....”

“මං හිතට හයියං අරන් ගුවාවෙන් එළියට එබ්ලා බැලුවා. වෘකයින්ගේ ලකුණක් වත් නෑ. කකුල් දෙකට වැඳ වැඳ මං ගෙදෙට්ට එතකම් ම දිව්වා. අම්මා කළිසමේ හිල් ටික එළලලා දුන්නා, ජේන්නේ නැති වෙන ගානට. වුණේ මොකක්දැයි අහපු වෙලේ තාත්තා මට කෙළින් ම තුවක්කුවක් සල්ලිවලට ගෙනැත් දුන්නා, ආයේ හිස් අතින් කැළේ රස්තියාදු නොගහන්න. ආන් එහෙමයි මං. ඉස් ඉස්පෙල්ලාම දඩයක්කාරයෙක් වුණේ.”

වාන්සා මාමා වෘකයින්ගෙන් බය වුණු හැටි අහලා ආදියා මාමායි, කුස්මා මාමායි හොඳට ම හිනා වුණා. ඉන් පස්සේ ආදියා මාමා කථාව පටන් ගත්තා.

“මාත් සැරයක් වලහෙක්ගෙන් මහ අමුතු විදිහට බය වුණා. දවසක් මං කැළේට ගියා. තුවක්කුව ගෙනියන්න අමතක වුණා. ඒක ගෙදර. එක පාරට ම මං දෑක්කා වලහෙක් අද්ද අද්දා එනවා මා දිහාට. මං දුවන්ට ගත්තා. උඟ මාව එළවන්ට ගත්තා. මං වේගෙන් දිව්වා, ඒත් උඟ මට වඩා වේගෙන් දිව්වා. උඟ මගේ පිටිපස්සෙන් හති දාන හැටිත් මට ඇහුණා.

ඉතිං මං ආපහු හැරිලා තොප්පිය ගලවලා දමලා ගැහැව්වා ඒකෙන්. වළහා නැවතිලා තොප්පිය ඉඹලා බැලුවා. මෙන්න උඟ ආයෙත් මාව පස්සේ පන්නනවා. මං දූන ගත්තා බොහොම ඉක්මණට උඟ මාව අල්ලා ගන්න විත්තිය. බේරෙන්න නං මං තව හුඟාක් දුර දුවන්න ඕනෑ. ඉතිං මං දුවන ගමන්ම ජැකට් එක ගලවලා උඟට දමලා ගැහැව්වා.”

“මිනිත්තුවක් දෙකක්වත් උඟ ඒකෙන් නතර වේවි කියලා මං හිතුවා.”

“.... වළහා නියපොතු ගහලා ජැකට්ටුව කෑලි කෑලි වලට ඉරුවා. ඒ අස්සේ කන්න දෙයක් නෑ කියලා දුක්කාම උඟ ආයෙත් මාව එළවන්ඩ වුණා. මං කළිසමයි, සපත්තු දෙකයි ගලවලා ඒවයිනුත් උඟට දමා ගැහැව්වා. ඒ ඇරෙන්නඩ වෙන මොකවත් තිබ්බේ නෑ. මට මගේ හම බේරාගන්න වෙලායි තිබුණේ.”

“මං කැලෙන් එළියට දුව ගත්තේ බැනියමයි, යට කළිසමයි පිටින්. ඉස්සරහා දොළ පාරකුයි ඒ උඩින් පාලමකුයි තියෙනවා මං දුක්කා. පාලම උඩින් එහාට පැන ගත්තා විතරයි මොකක්දෝ කඩා වැටෙන සද්දයක් ඇහුනා. බැලිත්තං පාලම කඩා වැටිලා. වළහා ජබෝන් ගාලා චතුරට වැටිලා.”

“නාකි යක්ෂයා, උඹට නියම වැඩේ වුණේ, අහිංසක ගම්මුත්ට නිකරුනේ බය කරනවාට හොඳ පාඩම කියලා මං හිතුවා.”

“පාලම යට චතුර පාර එව්වරට ගැඹුර නෑ. ඉවුරට දැනි පැනි ගහලා නැග ගත්ත වළහා චතුර ගසා දාලා ලැස්. ගමනෙන් ආපහු කැළේට ඇදුනා.”

“රෝදයා මාමේ, උඹට ජය වේවා, කියලා මං මටම කියා ගත්තා. උඹ ඒකා හැබෑවටම මෝඩ කළා. ඒත් දුන් කොහොමද ගෙදර යන්නේ? මං ඇඳන් උන්නේ මොකුත් ඇඳලා නැති ගානට. මිනිස්සු මට අමනායෝ වගේ හිතා වේවි.”

“ඉතිං මං කල්පනා කළේ හැන්දෑ වෙනකං පඳුරක් අස්සේ හැංගිලා ඉඳලා ගෙදර යන්නයි. ඉතිං මං හැන්දෑ වෙනකං පඳුරක් අස්සේ හැංගිලා ඉඳලා එළියට බඩගාලා ගෙදර යන්න පිටත් වුණා. කවුරු හරි ඇතින් මා ඉස්සරහට

එතවා දෑකපු ගමන් මං කොහේ හරි මුල්ලක හැංගුණා.”

“හුග වෙලාවකට පස්සෙයි ඔය විදිහට මට ගෙදරට එන්න පුළුවන් වුණේ. දොර ඇරගන්න යතුර හැම තැනම හෙව්වත් ඒක හොයා ගන්න බැරිවුණා. ඒක තිබුණේ මගේ ජැකට් සාක්කුවේ වග මට මතක් වුණේ අත්තිමේදි. මං ජැකට්ටුවෙන් වලහාට ගැහුවාණේ. මට තිබුණේ කලිං යතුර අතට අරන් ඉන්නයි.”

“මොකද දැන් මං කරන්නේ? දොර කඩන්න හැදුවත් ඒක හරිම තදයි.”

“ඤා පුරා මට එළියෙ ඉක්කු බෑ නෙවැ. ඉතිං මං ජනෙල් පියන ගලවලා උඩට නගින්න හැදුවා.”

“එතකොටම කවුදෝ මගේ කකුල් වලින් අල්ලලා ඇදලා මහ සද්දෙන් බෙරිහන් දෙන්න ගත්තා.”

“‘ඔහොම හිටපිය හොරා! ඔහොම හිටපිය හොරා!’ කියලා මිනිහා කෑ ගහද්දි මිනිස්සු දුවගෙන ආවා.”

“‘මේකාව අල්ලා ගනිල්ලා. මේකා ජනේලෙ දිගේ බඩගැවා’ කියලා අර මනුස්සයා කීවා. එතකොට අනිත් අය මොර දුන්නා මෙහෙම. මේකාව පොලිසියට ගෙනියපල්ලා!”

“‘මාව පොලිසියට ගෙනියන්න ඕන කමක් නෑ හිතවතුනි, මේක මගේම ගේ’ කියලා මං කීව්වා.”

“‘කොල්ලනේ ඒකා කියන දේවල් අහන්න එපා’ කියලා මගේ කකුල් වලින් ඇද්ද මනුස්සයා කියාපි. ‘මං ටික වෙලාවක් තිස්සේ ඇහූ ගහන් උන්නේ. එයා විදිය අඳුරු අහු මුළුවල හැගි හැගි ආවා. මුලදි ඒකා දොර කඩන්න බැලුවා. ඊට පස්සෙයි ජනේලෙ කඩලා ඇතුළට රිංගන්න හැදුවේ.’”

“පොලිස් හටයෙක් ඒ වෙලාවේ පෙනී හිටියා. ඔක්කොම කට්ටිය එයාට වෙච්ච දේ කියන්න ගත්තා.”

“‘ගන්නවා තමුසෙගෙ හැඳුනුම් පත.’ පොලිස් හටයා මට කීව්වා.”

“‘මගේ ගාව ඇති හැඳුනුම් පතක් නෑ. වලහා ඒක කෑවා.’”

“‘අපුරු කියමනක්නේ. කොහොමද වලහෙක් ඒක කන්නේ?’”

“මට වෙච්ච දේ විස්තර කරන්න ඕනෑ වුණත් කිසි

කෙනෙක් මාව විශ්වාස නොකරයි කියලා මට දැනුණා. ඒ වෙලාවේ තමයි මගේ අසල්වැසි දාෂා නැන්දා ආවේ මේ කලබලේ මොකක්ද බලන්න. ඇ මාව දැක්කා."

"එයාට යන්ඩ් අරිමු. ඒ අපේ ෆේද් යා මාමා, අපේ අසල්වැසියා. එයා ඇත්තටම මේ ගෙදර තමා ජීවත් වෙන්නේ."

"පොලිස් හටයා ඇව විශ්වාස කරලා මාව අතැරියා.

පහුවදාම මං අලුත් ඇඳුම් කට්ටලයකුයි, තොප්පියකුයි, සපත්තුයි සල්ලි දීලා ගත්තා. එදායින් පස්සේ අලුත් ඇඳුම් ඇඳගෙන මං සන්නෝසෙක් ජීවත් වුණා."

ෆේද් යා මාමාගේ වීර වාරිකාව ගැන අහලා වාන්යා මාමායි, කුස්මා මාමායි හොඳටෝම හිනා වුණා. කුස්මා මාමා එයාගේ කථාව පටන් ගත්තා.

"මටත් වලහෙක් මුණ ගැහුනා. ඒ හිත කාලේ. මං කැළේට ගියා. මේ වලහාව දැක්කා, තුවක්කුවෙන් වෙඩිල්ලක් තිබ්බා, ඩෝ! වලහා බිම ඇඳගෙන වැටුණා. ඉතිං මං මේකාව හිම යානෙ බාවාගෙන ගෙදර එන්න පිටත් වුණා. මුළු ගම මැද්දේවෙන් හිම යානේ ඇඳ ගෙන එන එක ලේසි පාසු වැඩක් වුණේ නෑ. ඒත් ගමේ කොල්ලෝ මට උදව් කළා."

"ඉතිං මං වලහාව ගෙදරට ගෙනත් මිදුලේ අතැරියා. මගේ පුංචි ඉගෝර් පුතා ඒකාව දකලා පුදුමයෙන් ගල් ගැහිලා බලා උන්නා. ඉන්පස්සේ මගේ බිරිඳයි, පුතායි තේ හදන්න ගෙට ගියා. මං වලහාව හම ගහන්න ලැහැස්ති වුණා විතරයි අපේ බල්ලා ට්‍රික්ස්ටර් මිදුලට දුවගෙන ඇවිත් වලහගේ කණ හපා කාපි. වලහා උඩ පැනලා නැගිටලා ගොරවන්ඩ් ගත්තේ නැතැ. ඒකා කොහෙත්ම මැරිලා ඉඳලා නෑ. මගේ වෙඩිල්ලට බය වෙලා සිහි නැතිවෙලා විතරයි."

"බය වෙච්ච ට්‍රික්ස්ටර් දුවලා ගිහින් නැවතුනේ උගේ කුඩුවේ. වලහා මා දිහාට හැරුණා. ඒ වෙලාවේ මං දැක්කා කිකිළි කුඩුවට නගින්න තියෙන ඉනිමග. මං ඒක දිගේ වහල මුදුනට ම නැග්ගා. වලහාත් මා පස්සෙන් ඇද්දී ඇද්දී වහල මුදුනට ම නැග්ගෙ නැතැ. වහලේ කඩාගෙන අපි දෙන්නා ම කිකිළි කුඩුවට වැටිච්චි. කිකිළියෝ හොඳටෝම බය වුණා. උන් පිස්සු වැටිලා වගේ කෙකර ගාලා හැම අතට ම ඉගිල්ලුනා."

"මං කිකිළි කුඩුවෙන් එළියට පැනලා ගෙදර දුවන්න ගත්තා. වලහාත් මා පස්සේ. මං කාමරේට වැදුනා. වළහාත් කාමරේට රිංගුවා. මාව මේසේ පැටලිලා මේසේ පෙරළුනා. දිසි බිම වැටුණා, සැමොවාරයත් එහෙමයි. ඉගෝර් සෝපාව යට හැංගුණා."

"පැන ගත්ත විදිහක් නැති බව දැක්කම මං ඇඳට වැටිලා ඇස් තදේට පියා ගත්තා. වලහා අද්ද අද්දා මා ළඟට ඇවිත් උගේ නියපොතු වලින් මාව හොල්ලලා ගෙරෙව්වා."

" 'නැගිතින්න ඉක්මනට! නැගිටින්න!' "

"මං ඇස් ඇරලා බැලින්නං ඒ මගේ බිරිඳ. 'නැගිටින්න, දෑන් එළිවෙලා හුඟාක් වෙලා. අද ඔයා දඩයමේ යනවා නේද?' ඇ ඇහුවා."

"ඉතිං මං නැගිටලා දඩයමේ ගියා. ඒත් එදා තවත් නං කිසිම වලහෙක්ව දැක්කේ නෑ. එදා ඉඳලා මං බොහෝම සංතෝසෙන් ජීවත් වුණා, පාන් කකා, ගෝවා සුප් බිබි, මගේ අලුත් ඇඳුම් කට්ටලේ උජාරුවෙන් ඇඳගෙන, ඕන් ඔහොමයි....!"

වාන්යා මාමාටයි, ෆේද්යා මාමාටයි මේ කථාවෙන් හොඳටෝම හිනා ගියා. කුස්මා මාමාත් ඔවුන් එක්ක හිනා වුණා.

ඉන් පස්සේ තුන් දෙනා ගෙදර යන්න පිටත් වුණා.

"අද අපි අපුරු දඩයම් දවසක් නේද ගෙව්වේ? අපි එකම සතෙක්වත් මැරුවේ නෑ, ඒත් හැබෑම විනෝදයක් තමා ලැබුවේ."

"මං නං කිසිම සතෙක් මරන්න ආසා නෑ." ෆේද්යා මාමා කීවා. "පුංචි භාවෝ, ලේන්හු, ඉත්තුවෝ වගේම නරි.... ඔයා හැම සිව්පාවෙක් ම වනාන්තරේ සාමයෙන් ජීවත් වෙන්න ඕනෑ. උන්ව දඩයම් නොකළ යුතුයි."

"ඒ වගේම කුරුල්ලොත් සාමයෙන් ජීවත් වෙන්න ඕනෑ." එහෙම කීවේ කුස්මා මාමා. "සිව්පාවොයි, කුරුල්ලොයි නැති කැළයක් හැබෑම දුක්බර තැනක් වේවි. උන් එකෙක්වත් දඩයම් නොකළ යුතුයි. අපි සත්තුන්ට ආදරය කරන්න ඕනෑ, උන්ව මරන්න හොඳ නෑ."

බලන්න ඔවුන් කෙතරම් ප්‍රීතිමත් දඩයක්කරුවන්ද කියලා!

ඉස්කුරුප්පු බාස් උන්නැහේ, මුර්ච්චියා සහ වැකුම් ක්ලීනරය

වැඩි බැරි දාසගෙයි එයාගේ යාළුවන්ගෙයි වීර ක්‍රියා ගැන කියවලා තියෙන කවුරුත් දන්නවා වැඩි බැරි දාසට එයා වගේම කුරුම්ච්චන් (මාමනායන්) වුණු යාළුවෝ ගොඩාක් එයාට ඉන්න වග.

ඒ යාළුවෝ අතරේ උන්නානේ ඉස්කුරුප්පු බාස් උන්නැහේ සහ එයාගේ අත් උදව්කාරයා වුණු මුර්ච්චියා කියන කාර්මිකයෝ දෙන්නෙකුත්. මේ දෙන්නා හැම ජාතියකම දේවල් හදන්න කැමතියි. දවසක් මේ දෙන්නා කල්පනා කළා වැකුම් ක්ලීනරයක් හදලා ඒ අය හිටිය තට්ටු නිවාසය පිරිසිදු කරන්න.

මුළින්ම දෙන්නා හැදූවේ බාග දෙකකින් යුතු වටකුරු ලෝහ පෙට්ටියක්. ඉන් පස්සේ මේ දෙන්නා විදුලි මෝටරයකට හයි කළ හුළං පෙත්තක් එක බාගයකට මුට්ටු කළා. ඊ ළඟට දිග රබර් බටයක් අනෙක් බාගයට හයි කළා. දැන් මේ බාග දෙක එකට මුට්ටු කළේ දූවිලි රඳවා ගන්න ලොකු සණ රෙද්දකුත් එක්ක.

මේ දැන් රැ දවල් දෙකේම බොහෝම මහන්සියෙන් වැඩ කළා. පහුවදා එළවෙනකොට වැකුම් ක්ලීනරේ සූදානම්.

අනෙක් හැම දෙනාම තවම නින්දේ. ඉස්කුරුප්පුවාටයි මුර්ච්චියාටයි මේක වැඩ කරන හැටි බලන්න ඉවසුමක් නෑ.

“අපි නිදන කාමරේ බුමුතුරණ මුළින් පිරිසිදු කරලා බලමු.” මුර්ච්චියා යෝජනා කළා.

එයා වැකුම් ක්ලීනරයේ විදුලි බොත්තම එබුවා. බුමුතුරුණේ දූවිලි පයිප්පය තුළට ඇදී ගියා. ඇදීම කොච්චර බලවත්ද කියනවා නම් එය කලබලයාගේ ඇඳ වටේ විසිරිලා තිබුණු මේස් කීපයක්ද ගිල ගත්තා.

ඉන් පස්සේ ඒක මේසේ උඩ තිබුණු පුංචි දොස්තරගේ

අත් ඔරලෝසුවක් ගිල ගත්තා. ඉස්කුරුප්පුවාවත්, මුර්ච්චියාවත් මේක දැක්කේ නෑ. දෙන්නාම හිටියේ තද නිදිමනේ.

මේසය යට තිබුණේ චිත්‍ර ශිල්පී වර්ණ ගේ සායම් පෙට්ටිය. ඉස්කුරුප්පුවා මේසය යට පිරිසිදු කරද්දී පෙට්ටියේ තිබුණු සායම් බොහෝ ප්‍රමාණයකුත් අතුරුදහන් වුණා.

"දැන් අපි රෙදි ටිකකුත් පිරිසිදු කරන්න බලමු." එහෙම කියූ ඉස්කුරුප්පුවා කුන්දුවාගේ කබාය ලඟට ගියා. කබායේ තිබූ දූවිලි පයිප්පයට ඇදී ගියේ බොත්තමුත් එක්කමයි.

මී ලඟට ඔවුන් කළේ තරබාරුගේ කළිසම් පිරිසිදු කරන්නට ගැනීමයි. නිතරම කළිසම් සාක්කුවල රසකැවිලි පුරවාගෙන ඉන්න එක තමයි තරබාරුගේ නිතරම පුරුද්ද. සාක්කුවල එහෙම දමා ගෙන තිබුණු රසකැවිලිත් ඇද ගන්න තරම් වැකුම් ක්ලීනරය බලවත් වුණා.

එයින් පස්සේ ඔවුන් කළේ දක්සපාලගේ ජැකට්ටුව පිරිසිදු කිරීමය. දක්සපාලගේ පවුන්ටන් පෑන වේගයෙන් සාක්කුවෙන් එළියට ඇදී එන හැටි මුර්ච්චියා දැක්කේ ඒ වෙලාවේදී. ඔහුට වැකුම් ක්ලීනරේ නවත්තා ගන්න ඕනෑ වුණා. එහෙත් ඉස්කුරුප්පු බාස් උන්නැගේ මෙහෙම කීවා.

"කරදර වෙන්න එපා. පස්සේ අපි වැකුම් ක්ලීනරේ ගලවලා ඒක එළියට ගනිමු."

ඉන් පස්සේ ඔවුන් ගියේ සෝපාව යට පිරිසිදු කරන්නටයි. එහි කුෂන් සවි කළ ඇණ ගැලැවී පයිප්පය තුළින් නොපෙනී ගියා.

සෝපාවේ කුෂන් ටිකෙන් ටික බුරුල් වෙන්න ගත්තා, දුණු ගැලවිලා වීසි වුණා, සෝපාවේ පිටුපස මුළුමනින් වැනසුනා. සෝපාව කැලි කැලි වලට වෙන් වෙලා දුණත් එක්කම පයිප්පය අස්සෙන් නොපෙනී ගියා.

අන්තිමේදී සෝපාවේ කකුල් පයිප්පයේ හිර වුණා. තවත් නං කිසිම දෙයක් වැකුම් ක්ලීනරයට ගිල ගන්න බැරි වුණා.

"ඕන්... හොඳා, දැන් අපි නිදා ගන්ට යමු. ඇහැරිලා සෝපාව හදලා වැකුම් ක්ලීනරේ ඇණ ටික එළියට ගම්මු." ඉස්කුරුප්පුවා කීවා.

යාච්චෝ දෙන්නා ඇදට ගිහින් නින්දට වැටුණා. මුලින් ම නැගිටිටේ කලබලයා හෙවත් අන්ද මන්ද. එයා තමුන්ගේ මේස් දෙක හොයන්න ගත්තා. කවුරුත් එයාට හිනා වුණා. මොකද දන්නවාද, එයා හැම වෙලේම හැම වෙලේම හැම දේම නැති කර ගන්නවනේ.

තෝක්කාඩු නැගිටිටේ ඉන් පස්සෙයි. තමන්ගේ කළිසම අතුරුදහන් වෙලා කියලා එයා දූන ගත්තේ හරිම පුදුමයකින්.

බට්ටා ගේ ඇඳුම්වල එකම බොත්තමක් වත් නෑ. එයාට ගේ වටේ ඇවිදින්න වුණේ කළිසම අතින් අල්ලාගෙන. මොකද දන්නවාද, බොත්තම් නැතුව ඒක ඉණේ හිටින්නේ නෑනේ.

හැම කෙනෙක්ගේ ම මොනවා හරි නැති වෙලා. හැම කෙනෙක්ගේ ම, ඒ කියන්නේ වැඩ බැරි දාසගේ ඇරෙන්න හැම කෙනෙක්ගේ ම මොනවා හරි නැති වෙලා.

"මේ ඔක්කෝම වැඩ බැරි දාසගේ වැඩ." එහෙම කීවේ කුන්දුවා. "එයාගේ විතරක් මොකවත් නැති වෙලා නෑ."

"හැමෝගෙන් ම බැණුම් අහන්න ඕනෑ මං නෙවෙයි." වැඩ බැරි දාස කෑ ගහුවා. "මගේ මොකුත් නැති වුණේ නෑ තමා. ඒ මොකද දන්නවද, මං නිදා ගත්ත ගියේ එක ඇඳුමක් වත් ගලවන්නේ නැතුව. මං උන්නේ හොඳටෝ ම මහන්සි වෙලා. ඇඳුම් ගලවා ගන්ට තරංවත් කරදර වෙන්ඩ මට බැරි වුණා."

අන්තිමේ වැඩබැරි දාස හොයා ගත්තා අමුතු ජාතියේ උපකරණයක් කාමරේ මුල්ලකින්. ඒකේ පයිප්ප කටින් එළියට සෝපාවේ කකුලක් දික් වෙලා.

එක සැරේට ම එයාට තේරුණා මේක ඉස්කුරුප්පුවාගේයි, මුර්ච්චියාගෙයි වැඩක් වග. ඉතිං එයා ගියා මේ දෙන්නාව ඇහැරවන්න.

ඉස්කුරුප්පුවායි, මුර්ච්චියායි නැගිට්ටා. නැගිටලා වැකුම් ක්ලීනර් ඇරියා, නැතිවුණු හැමදේම හොයා ගත්තා.

"අපි පාවිච්චි කරපු මෝටර් හුගක් බලවත්." ඉස්කුරුප්පු බාස් උන්නැහේ කීවා. "අපි හයි කරන්න ඕනෑ ටිකක් බලය අඩු එකක්. එතකොට වැකුම් ක්ලීනර් ලොකු දේවල් ඇද ගන්නේ නෑ."

වැකුම් ක්ලීනරේ ඉස්සරහා ලොකු පෝලිමක්. හැම වාමනයෙකුට ම තමන්ගේ නැතිවුණු දේවල් ලැබුණා. කලබලයා නැත්තං අන්ද මන්දට මේස්, කුන්දුවාටයි, බට්ටාටයි මේස්, නෝක්කාඩුට කළිසම.

එතකොට වැඩ බැරි දාස ඉස්කුරුප්පුවාට මෙහෙම කීවා.

"ගිය අවුරුද්දේ නැති වුණු මගේ නළාව තියේද කියලා බලමුද?"

හැමෝම වැඩ බැරි දාසට හිනා වුණා. එත් හිටි ගමන් ම ඉස්කුරුප්පුවා අනිත් බඩු භාණ්ඩ අස්සෙන් වැඩ බැරි දාසගේ නළාව හොයා ගත්තා.

හැමෝටම හොඳටෝ ම පුදුම හිතූණා. ගිය අවුරුද්දේ නැති වුණු නළාව ගිය අවුරුද්දේ නොතිබිව්ව වැකුම් ක්ලීනරයක් අස්සෙන් ආවේ කොහොමද කියලා කාටවත් කොහෙත්ම හිතාගන්න බැරිවුණා.

බොබ්, බාර්බෝස් බලන්නට යයි

කාලෙකට ඉස්සර බාර්බෝස් කියලා බල්ලෙක් උන්නා. වාස්කා කියලා බළල් මිත්‍රයෙකුත් එයාට හිටියා. දෙන්නාම උන්නේ සියාත් එක්ක. මහළු මනුස්සයා වැඩට ගියාම බාර්බෝස් ගේ මුර කළා. වාස්කා මීයන් ඇල්ලුවා.

දවසක් සියා වැඩට ගියාට පස්සේ වාස්කාත් කොහේදෝ දිව්වා, බාර්බෝස්ව තනි කරලා. තනියම ඉඳලා කරන්න දේකුත් නෑ. එහෙම ඉඳලා ඇති වුණාම බාර්බෝස් ජනේලෙට කකුල් කියලා එළියට එබ්ලා හැම පැත්තටම ඔළුව හරවලා බැලුවා.

“වයසක මනුස්සයාට නං මොකෝ! එයාට වැඩට ගිහින් කරන්න මොනවා හරි කියෙනවා. වාස්කාටත් නියම සංතෝසේ. එයා වහලවල් උඩින් දඩයමේ ගිහින්. ඒත් මට විතරක් මෙනන වාඩි වෙලා ඉඳගෙන ගේ මුර කරන්න වෙලා.” බාර්බෝස් කල්පනා කළා.

ඒ වෙලාවෙම බාර්බෝස්ගේ මිතුරු බොබ් පාර දිගේ දුවගෙන එමින් උන්නා. මේ දෙන්නා නිතරම වත්තෙදි මුණ ගැහිලා සෙල්ලම් කරනවා. බාර්බෝස්ට යාළුවා දූක්ක හැටියෙම හරි සතුටක් ඇති වුණා.

“ඒයි බොබ්... කොහේද යන්නේ?”

“තැනක් කියලා නෑ.... ඔහේ දුවනවා. මොකෝ නුඹ ගෙදරට වෙලා? යංද ඇවිදින්න?”

“බෑ, සියා මට කියලා තියෙන්නේ ගේ බලාගන්න. වැඩිය හොඳා නුඹ මාව බලන්න එන එක.”

“කවුරුත් මාව දුප් කියලා එලවන එකක් නැද්ද?”

“නෑ, සියා වැඩට ගිහින්. ගෙදර කවුරුවත් නෑ. ජනේලෙන් රිංගලා එනවා.”

බොබ් ජනේලෙන් රිංගුවා. එයා ගේ වටේම කුකුහලයෙන් බලන්න වුණා.

“නුඹට අපූරු ජීවිතයක් නොවැ තියෙන්නේ. නුඹ ඉන්නේ ගේක, මං ඉන්නේ කුඩුවක. ඒකේ වහලෙන් වතුර බේරෙනවා. මට ඒ වෙලාවට යන්න කාමරයක් නෑ. මහ කාළකණ්ණි කමක්. ඔව් එහෙම තමා.” බොබී බාර්බෝස්ට කීවා.

“ඔව් අපි ඉන්නේ පිළිවෙලට තියෙන ගේක. කාමර දෙකයි, කුස්සියයි, එතකොට තව නාන කාමරේයි. ඕනෑ තැනක ඇවිදලා බලනවා.” බාර්බෝස් පිළිතුරු දුන්නා.

“අපේ ගෙදර නෝනා මට නං ගේ දොරකොඩටවත් එන්න දෙන්නේ නෑ. එයා කියන්නේ මං එළියේ හැදෙන බල්ලෙක්ලූ, ඉන්ඩ ඕනෑ කුඩුවේලූ. සැරයක් මං කාමරේකට රිංගුවා.... හම්මෝ.... බලන්ඩයි තිබුණේ එතන තිබ්බව ගාලගෝට්ටිය. ඒ ගොල්ලෝ බෙරිහන් දුන්නේ යටිගිරියෙන්. ඒ විතරක් නං මදෑ.... මට කෝට්ටකින් තලාපි නැතැ.”

කන්කෙදිරි ගෑ බොබී කකුළකින් කණ කසන්නට විය. බට්ටෙකු ඇති බිත්ති ඔරලෝසුව බොබී දෑක්කේ ඒ මොහොතේයි.

“අර බිත්තියේ එල්ලෙන්නේ මොන ඇත්තෑවක්ද? ඒක වල්ගේ පහළට දාගෙන ටික් ටොක්, ටික් ටොක් ගානවා.”

“ඒක ඔරලෝසුවක්. මීට කලින් කවදාවත් ඔරලෝසුවක් දෑකලා නැද්ද?”

“නෑ. ඒක තියෙන්නේ මොකටද?”

බාර්බෝස්ටත් ඒ ගැන හරි හැටියට දැනුමක් නෑ. ඒත් ඉතිං පැහැදිලි කරන්නට උත්සාහ කළා.

“මේත් මෙහෙමයි.... නුඹ දන්නවාද? ඔරලෝසුවක්, ... ඒක දුවන්නේ....”

“ඒක දුවන්නේ කියලා කියන්නේ මොකක්ද? ඒකට කකුල් නෑ නේද?” බොබී ඇහුවේ පුදුමයෙන්.

“මෙහෙමයි ඒක මේ කතාවට කියන හැටි. ඒක හැබෑවටම දුවන්නේ නෑ. ඒක මේ ටික් ටික් ගාලා පහර දෙනවා.”

“ඔහෝ..... ඒ කියන්නේ ඒක මිනිස්සුන්ට ගහන්ට ගන්නවා කියලා නේද?”

“නෑ, නෑ..... ඒක කොහොමද උගන්නන්නේ?”

“ඒත් නුඹම නොවැ කීවේ ඒක පහර දෙනවා කියලා.”

“මං කිව්වේ සිනුවට පහර දෙනවා කියලා! ඩිං ඩොං!”

“එහෙම කියන්න එපායැ.”

කණ්ණාඩි මේසය උඩ තිබුණු පනාවක් බොබි දැක්කා.

“අර තියෙන්නේ මොන ජාතියේ කියනකද හැබෑට?”

“මොන කියනද? ඒක පනාවක්!”

“ඒකෙන් මොකද කරන්නේ?”

“නුඹ නං මොට්ට මෝලෙක්. බැලූ හැටියෙම කෙනෙකුට පේනවා ජීවිත කාලෙම ඉන්ඩ ඇත්තේ කුඩුවේ කියලා. නුඹ දන්නෙම නැද්ද පනාවෙන් මොකද කරන්නේ කියලා? ඒකෙන් කරන්නේ කොණ්ඩේ පිරන එක.”

“ඒ කොහොමද? කොණ්ඩේ පිරන්න?”

බාර්බෝස් පනාව ගෙන ඔළුවේ මව්ල් පිරන්නට ගත්තා.

“ඔන් බලනවා ඔළුව පිරන හැටි. කණ්ණාඩිය ළඟට ගිහින් පිරාගෙන බලනවා.”

බොබි පනාවක් ගෙන කණ්ණාඩිය ළඟට ගියා. ඒ වෙලාවේ එයා කණ්ණාඩියෙන් තමන්ගේ රූපේ දැක්කා.

“ඒයි මේ බලනවා තවත් බල්ලෙක්!”

“මෝඩයෝ කණ්ණාඩියේ ඉන්නේ නුඹමයි.” බාර්බෝස් මහ හයියෙන් හිනා වුණා.

“මොකක් කිව්වා, ඒ මම? මම මෙතන නොවැ, අර තව එකෙක්!”

බාර්බෝස් ළඟට ආවා. දෑත් කණ්ණාඩියේ දෙන්නාගෙම රුව පෙනුනා.

“බලනවා, බලනවා, ආන්න තවත් බල්ලෙක්, දෑත් දෙන්නෙක්!”

“නෑ, නෑ ඒ අපි දෙන්නා. ඒ වෙන දෙන්නෙක් නෙවෙයි. ඒවා තියෙන්නේ කණ්ණාඩිය ඇතුළේ. ඒවාට පණක් නෑ.”

“නුඹ කියන්නේ කොහොමද උන්ට පණක් නෑ කියලා. අර හෙළවෙන්නේ?” බොබි කෑ ගැසුවා.

“නෑ මෝඩයෝ ඒ හෙළවෙන්නේ අපි දෙන්නා. පේන්නේ නැද්ද එක බල්ලෙක් මං වගෙයි.”

“ඇත්ත නේන්නං! ඒ නං නුඹේම කපාපු රූපේ!” බොබි

කීවේ සැනසිල්ලට පත් වෙමින්.

“එතකොට අනිත් බල්ලා නුඹ වගෙයි.”

“අපොයි කොහොමටත් නෑ! අර වගේ මහ කාළකණ්ණි පෙනුමක් තියෙන, ඇඳවුණු නියපොතු තියෙන වල් බල්ලෙක්යැ මං.”

“ඒ නියපොතු නුඹගෙ වගේම තමයි.”

“නුඹ මාව රවට්ටනවා! නුඹ අමුතු බල්ලෝ දෙන්නෙක් එතන තියලා. හිතන්ඩ එපා මං ඔවා ගිලි කියලා!”

එහෙම කියලා බොබී කණ්ණාඩිය ඉස්සරහා පනාවෙන් ඔළුව පිරන්න ගත්තා. ඒත් එක්කම බොබීට මහ හයියෙන් හිනා ගියා.

“බලනවකෝ මේ වැඩේ. කණ්ණාඩියේ ඉන්න මොට්ට මෝලාත් පිරනවානේ. මොන මෝඩයෙක්ද!”

බාර්බෝස් නහයෙන් පිහිමින් අහකට යන්නට ගියා. මවිල් පිරාගත් බොබී පනාව ආපසු තිබ්බා.

“හරිම අපුරු තැනක් නොවෑ. අමුතු ජාතියේ ඔරලෝසුවක්, බල්ලොත් එක්ක කණ්ණාඩියක්, මෝල්ලු, පනා...”

“අපි ගාව රූපවාහිනියකුත් තියෙනවා.” බාර්බෝස් රූපවාහිනිය පෙන්වමින් පුරසාරම් කීවා.

“ඒක මොහොකටද?” බොබී ඇහුවා.

“ඒක අදහන්ඩ බැරි තරං එකක්. ඒකට ඕන දෙයක් කළැකි. සිංදු, කියන්න, සෙල්ලන් කරන්න, පින්තූර පෙන්න්න.”

“මොකක්? අර පෙට්ටියට?”

“ඔව්.”

“ඒක නං කොහෙත්ම වෙන්ඩ බෑ.”

“සහතිකයි.”

“හොඳා එහෙනං බලමු ඒක සෙල්ලං කරන හැටි.”

බාර්බෝස් රූපවාහිනිය ක්‍රියාත්මක කළා. සංගීතයක් ආවා. බල්ලන් දෙදෙනා මහත් සතුටට පත් වුණා. දෙන්නා ආඩම්බරකාර විදිහට කාමරය පුරා කකුල් දෙකෙන් පැන පැන යන්න වුණා. මහන්සි වෙලා වැටෙන තුරාම දෙන්නා නැටුවා.

“මට නං ඒකෙන් බඩගිනිත් හැදුනා.” බොබී කීවා.

“මේසෙට වාඩි වෙලා මගේ අමුත්තා වෙනවා.” බාර්බෝස් යෝජනා කළා.

බොබි මේසෙට ඉඳ ගන්න අතරේ බාර්බෝස් ගිහින් කුස්සි අල්මාරිය ඇරියා. පාතම තට්ටුවේ ජෙලි සාස්පානක්. උඩම තට්ටුවේ වෙල්ලවැහුමක්. බාර්බෝස් ජෙලි සාස්පාන එළියට ගත්තා. ඊට පස්සේ ඒක උඩට නැග්ගා. දෑත් උඩම තට්ටුවට නැග ගන්න පුළුවනි. ආපහු බිහිද්දී බාර්බෝස්ගේ කකුල ලිස්සුවා. කෙළින්ම පස්ස පැත්ත වැටුණේ ජෙලි සාස්පානට. දෑත් බාර්බෝස්ගේ පස්ස පුරා රතු පාට ජෙලිවලින් වැහිලා.

“බොබි... ඉක්මණ් කරනවා... ඇවිත් ජෙලි ටික කනවා!”

“කෝ ජෙලි කොහේද?”

“මගේ පස්ස පුරාම..... ඒ ටික කනවා.”

බොබි තත්පරයක් නොයවා කී දේ කළා.

“ඒවාට තමා රසම රස ජෙලි කියන්නේ.”

දෙන්නාම එකතු වෙලා වෙල්ලවැහුම මේසෙට ගෙනාවා. මේසේ උඩින්ම ඉඳගත්ත දෙන්නා වෙල්ලවැහුම හප හපා කතා කළා.

“නුඹ නං හැබෑට ම ජීවත් වෙන්නේ හොඳින්. නුඹට හැමදේ ම තියෙනවා.” බොබි කීවා.

“ඔව්, මං ජීවත් වෙන්නේ හොඳට ම හොඳින්. මං කරන්නේ මට කැමති දේ. මට ඔළුව පිරන්න ඕනි නං පිරනවා. මට රූපවාහිනිය එක්ක සෙල්ලං කරන්න ඕනි නං සෙල්ලං කරනවා. මං කැමති දේ කනවා, බොනවා විතරක් නෙවෙයි ඇඳට වෙලා දවස තිස්සේ ඔහේ ඇලවෙලා ඉන්නවා.”

“ඇඳ අවුල් කළාම නාකි මනුස්සයා බණින්නේ නැද්ද?”

“මොකක්? ඒක එයාගේ නෙවෙයි මගේ ඇඳ!”

“ඒත් එතකොට නාකි මනුස්සයා කොහේද බුදියන්නේ?”

“ආන් අතන මුල්ලේ... පැදුරේ.”

එක බොරුවකින් පටන් ගන්නාම බාර්බෝස්ට බොරු කියන එක නවත්තා ගන්නට ම බෑ.

“මෙහේ තියෙන ඔක්කෝම දේවල් මගේ. මේසෙ මගේ, අල්මාරිය මගේ, එතකොට ඒක ඇතුළේ තියෙන ඔක්කෝම

මගේ...." බාර්බෝස් එක දිගට කයිවාරු ගැහැව්වා.

"මටත් නුඹ එක්ක නුඹේ ඇඳේ නිදා ගත්තැහැකිද? මං ජීවිතේට ම ඇඳක නිදගෙන නෑ." බොබී ඇහුවා.

"එහෙනං එනවා." බාර්බෝස් කැමති වුණා.

දෙන්නා ම ඇඳට පැත්තා. ඇඳේ දිගා වෙලා ඉන්න අතරේ බොබී දෑක්කා බිත්තියේ එල්ලෙන හම් පටියක්.

"මොකක්ද අර උඩ එල්ලෙන හම් පටිය?"

"හම් පටිය? ආ.... ඒක මේ නාකි සියාට. එයා හොඳට වැඩ නොකරන වෙලාවට මං එයින් එකක් දෙනවා එයාට."

"හරිම හොඳා!" බොබී ඒක අනුමත කළා.

අසුරුවටත් සුවපහසුවටත් ඇඳේ දිගා වෙලා උන්න දෙන්නාට ම නින්ද ගියා. වැඩ ඇරි මහලු සියා ගෙදර එනවාටත් ඔවුන්ට ඇසුණේ නෑ. බල්ලන් දෙන්නා තමන්ගෙ ඇඳේ නිදා ඉන්නවා දුටු සියා යක්ෂාවේස වුණා. එයා හම් පටිය ඇඳලා ගත්තා. බයෙන් වෙච්චා ගෙන නැගිටිට බොබී ජනේලෙන් එක පිම්මට එළියට පැත්තා. පැනලා කෙළින්ම දිව්වේ තමන්ගේ කුඩුවට. බාර්බෝස් ඇඳ යටට රිංගා ගත්තා. කොස්සකින්වත් එළියට නං ඇඳ ගන්න බැරි වුණා. හැන්දෑ වෙන තුරාම බාර්බෝස් උන්නේ ඇඳ යට ම යි.

හැන්දෑ වෙලා වාස්කා ගෙදර ආවා. බයෙන් ගල් ගැහිලා ඇඳ යට ඉන්න බාර්බෝස් දෑක්කාම සිද්ද වී ඇති දේ එක සැරේට ම වාස්කාට තේරුණා.

"ඒයි වාස්කා මට දඬුවම් දීලා තියෙන්නේ. මංවත් දන්නේ නෑ ඇයි කියලා. පුළුවන් නං සියාගෙන් සොසේජස් කැල්ලක් පන්නාගෙන එනවකෝ."

වාස්කා සියාගේ ළඟින් ඉදගෙන ඥාචි කියන්න ගත්තා, කකුල් අතරේ ඇතිල්ලෙන්න ගත්තා. සියා සොසේජස් කැල්ලක් වාස්කා ළඟට විසි කළා. වාස්කා එයින් බාගයක් කෑවා. ඉතුරු කැල්ල ඇඳ යට උන්න අසරණ බාර්බෝස් ළඟට අරගෙන ගියා.

මිෂ්කාගේ කැඳ හැළිය

පහුගිය සරත් කාලේ මං හිටියේ අම්මත් එක්ක ගමේ. මිෂ්කාත් අපි එක්ක ඉන්න ආවා. එයාව දැක්කාම මට ඇති වුණේ හරිම සතුටක්. මොකද දන්නවාද, එයා නැතුව මං හිටියේ හරිම පාළුවකින් හිත්දා. අම්මාත් එයා දැකීමෙන් හුගාක් සතුටු වුණා.

“ඔයා මෙතේ ආවාට මං හරිම සතුටුයි. ඔය දෙන්නට තම තමන් ගැන බලා ගන්න පුළුවන් නොවැ. මට හෙට උදේම නගරෙට යන්න වෙලා. කොයි වෙලේ එන්න වේවිද මංදා. දවස් දෙහෙකට දෙන්නට වැඩ ටික කර ගන්න පුළුවන් කියලා හිතනවද?” අම්මා ඇහුවා.

“ඇත්තටම අපිට පුළුවන්. අපි බඩ්ඩුයැ.” මිෂ්කා කීවා.

“ඔයගොල්ලන්ට උදේ කෑම තනියම හදා ගන්න වේවි. ඔය ගොල්ලො දන්නවද කැඳ උයාගන්න විදිහ?”

“මං දන්නවා. ඒක හරි ලේසි වැඩක්නේ.” මිෂ්කා කීවා.

“මිෂ්කා, ඔයාට හොඳටම විශ්වාසද ඔයා ඒ ගැන දන්නවා කියලා. කවදද ඔයා කැඳ උයලා තියෙන්නේ?” මං ඇහුවා.

“කරදර වෙන්ඩ එපා. අම්මා උයන හැටි මං දැකලා තියෙනවා. ඒක මට බාර දෙන්නකෝ. මං ඔයාට බඩගින්නේ ඉන්න අරින්නේ නෑ. මෙච්චර කාලෙකට ඔයා කාලා නැති තරං රස ම රස කැඳක් මං හදලා දෙන්නංකෝ.”

පහුවදා උදේ අම්මා අපට පාන් සහ ජෑම් හදලා දුන්නා උදේ කෑමට. ඇ පිටි තියෙන තැන අපට පෙන්නලා කැඳ හදන හැටිත් කියා දුන්නා. ඒත් ඒක අහගන්න මං කරදර වුණේ නෑ. මිෂ්කා ඒ ගැන දන්නවා නං මං මොකටද ඒ ගැන කරදර වෙන්නේ.

අම්මා පිටත් වෙලා ගියා. මිෂ්කායි මමයි කල්පනා කළේ මාළු බාන්නට යන්නටයි. බිලි පිති ගත් අපි මුළුත්ම පතුවන්

හාරා ගත්තා.

"පොඩ්ඩක් ඉන්න, අපි ගියොත් කවුද කැඳ උයන්නේ?"
මං ඇසුවා.

"කාටද උයන්න කරදර වෙන්න ඕනෑ. ඒක ඕනවට වඩා කරදරයක්. ඒ වෙනුවට අපිට පානුයි, ජෑමුයි කතහැකි. පාන් ගොඩක් තියෙනවා. අපිට බඩගිනි වුණහම පස්සේ කැඳ හදමු." මිෂ්කා එහෙම කීවා.

පාන් පෙති බොහෝ ගණනක අපි ජෑම් ගැවා. අපි ඒවාත් ඇරගෙනම ගඟ ළඟට ගියා. මුළින්ම අපි පීනුවා. පීනලා ඇවිත් වේලුනායින් පස්සේ පාන් කෑවා. මාළු බාන්ට පටන් ගත්තේ ඉන් පස්සේයි. හුඟ වේලාවක් ඉඳගෙන උන්නත් ලොකු මාළුත් ඇම කෑවේම නෑ. අන්තිමේදී අපිට අල්ලා ගන්නට පුළුවන් වුණේ වැලිගොව්වත් සහ හාල්මැස්සත් තරම් කුඩා වෙනත් මාළු දුසිමක් පමණයි. අපේ දවසෙන් වැඩි හරියක්ම ගෙවුණේ ගඟ ළඟයි. හැන්දෑ වෙනවිට අපට ඇතිවුණු බඩගින්න උහුලා ගෙන ඉන්න බැරි තරම් එකක්. අපි ඉක්මණින් ගෙදර ආවේ මොනවා හරි කන්නටයි.

"දැන් ඉතිං මිෂ්කා, ඔහේ විශේෂඥයෙක් නෙවෑ. මොනවද අපි හදන්නේ? වැඩි වෙලා යන්නේ නැති මොනව වුණත් කමක් නෑ. මට නං යකෙක් කන්ඩ බඩගිනියි." මම කීවා.

"අපි කැඳ උයමු. ඒක තමා ලේසිම."

"ආන් හරි."

අපි ලිප පත්තු කළා. මිෂ්කා ඕටිස් පිටිය හැළියකුයි ගත්තා.

"කනකොට හුඟාක් කන්න හිතෙනවා. මට නං අශ්වයෙක් වුණත් කන්ඩ පුළුවන්."

මිෂ්කා හැළියේ කට ළඟටම පිටි පුරවා වතුර වත් කළා.

"වතුර වැඩි නැද්ද?" මම ඇසුවා.

"නෑ, අම්මා හදන්නේ එහෙම තමා. ඔයා ලිප බලා ගන්නකෝ. මං කැඳ හැළිය ගැන බලා ගන්නම්කෝ."

ඉතිං මිෂ්කා කැඳ හැළිය උයන්න ගත්තා. මම ලිපේ ගින්දර අඩු වැඩි කළා. කැඳ උයනවා කියලා එයා කීවේ

ඉඳගෙන බලාගෙන ඉන්න එකටයි. මොකද කියනවා නම්, කැඳ හැළිය තනියෙන්ම ඉඳෙන නිසායි ඒ.

වැඩි වෙලා යන්නට කලින් කළුවර වැටුණා. අපට පහන් පත්තු කරන්නට සිද්ද වුණා. කැඳ හැළිය දිගට ම ඉඳෙන්නට වුණා. ගින්නේ දම දමා හිටිය මම නිකමට වගේ උඩ බැලුවා. එතකොටම මම දෑක්කා හැළියේ පියන ඉස්සෙමින් කැඳ උතුරන්නට යන බව.

“ඒයි මිෂ්කා කැඳ හැළියට මක් වෙලාද?”

“ඇයි. මොකද වැරද්ද?”

“කැඳ ටික මුට්ටියෙන් එළියට පනින්න හදනවා.”

මිෂ්කා හැන්දකින් කැඳ ටික ආයෙන් හැළියට ම එබුවා. ඔබ්දේ, ඔබ්දේ කැඳ දිගින් දිගට ම ඉදිමී පිටට හැලෙන්නට වුණා.

“අනේ මංදා මොනවා වෙලාද කියලා. කැඳ හැළිය ඉදිලාවන්ද?” මම හැන්දට කැඳ ටිකක් අරගෙන් කටේ ගාලා බැලුවා. ඒත් ඒවා තාමත් තදයි, වියළියි.

“කෝ මේකේ වතුර ටික?”

“මංදා. මං මං ගොඩක් වතුර දෑම්මා නෙව. හැළියේ හිලක් වන්ද?”

මුට්ටිය පුරා බැලුවත් හොයා ගන්නට තරම් හිලක් තිබුණේ නැ.

“වාෂ්ප වුණා වෙන්ඩ ඇති. අපි තව ටිකක් දාමු.” මිෂ්කා යෝජනා කළා.

එහෙම කියලා එයා කැඳවලින් ටිකක් පිගානකට දෑම්මා. එයාට ඕනෑ වුණේ තවත් වතුර ටිකක් දාන්නට ඉඩක් හදාගන්නටයි. ඉන් පස්සේ අපි ආයෙන් මුට්ටිය ලිප උඩ තබා ඉඳෙන්නට ඉඩ ඇරියා. එය ඉඳුණා, ඉඳුණා, ඉඳුණා.... අන්තිමේදී කැඳ ආයෙන් උතුරන්නට වුණා.

හැන්ද උදුරාගත් මිෂ්කා තවත් කැඳ ටිකක් අහකට කරලා ආයෙන් වතුර පිරව්වා.

“පේතවද... ඔයා කීවේ මුලදි දාපු වතුර වැඩි කියලා.”

ඉතිං කැඳ හැළිය දිගට ම ඉඳුණා.

විශ්වාස කරන්න පුළුවන්ද.... ටික වෙලාවකින් ම පියන ඉස්සිලා කැඳ ආයෙමත් එළියට බඩ ගාන්නට පටන් ගත්තා.

"ඔයා ඕනවට වඩා පිරි දාලාද කොහේද..... ඒකම තමා.... ඉඳෙද්දී ඒවා වැඩි වෙනවා. මුට්ටියේ ඒකට ඉඩ මදි." මම කීවා.

"ඔව්, ඒක වෙන්ඩ ඕනෑ... ඒක මගේ වැරද්ද. ඔයා කීවනේ මට ගොඩක් දාන්ඩ කියලා, ඔයාට හුඟක් බඩගිනි හින්දා. මතකද?"

"මං කොහොමද දන්නේ කොච්චර දාන්ඩ ඕනෑ කියලා? උයන හැටි දන්නවා කීවේ ඔයානේ...."

"ඔව්, එහෙම තමා. ඔයා බාධා නොකළා නං මං මෙලහකටත් කැඳ උයලා."

"හොඳා. උයනටයෝ. මං තව වචනයක්වත් කියන්නේ නෑ."

මම කේන්තියෙන් පිහිමිත් එතැනින් පිට වුණා. මිෂ්කා දිගින් දිගට ම කැඳ ඉව්වා. ඒ කියන්නේ දිගින් දිගට ම කැඳ අයින් කරමින් වතුර එකතු කළා. ඉක්මනින්ම මුළු මේසය ම බාගෙට ඉදුණු කැඳ පිඟන්වලින් පිරුණා. ඒ හැම පිඟානක් ගානේම මිෂ්කා කැඳ හැළියට වතුර එකතු කළා.

අන්තිමේදී මගේ ඉට්ටිමේ සීමාව හිඳුණා.

"ඔහේ ඕක හරියට කරන්නේ නෑ. ඔය විදිහට හෙට උදේ වෙනකං කැඳ ටික හරියන්නේ නෑ."

"ඉතිං ලොකු හෝටල්වල එහෙම තමා කරන්නේ. ඔයා ඒක දන්නේ නැද්ද? ඒ ගොල්ලෝ හැම වෙලේම රැ කෑම කලින්දා ම හදන්න පටන් ගන්නවා. එතකොට එළිවෙනකොට කෑම ලෑස්තියි."

"ලොකු හෝටල්වලට ඒවා හරි ඇති. ඒගොල්ලන්ට ඒ තරං හදිස්සියක් නෑ. මොකද ඒ ගොල්ලන්ට වෙන කෑම කඳු පිරිත් තියෙනවා."

"අපිටත් හදිස්සියක් නෑ."

"නෑ? මං භාමත් වෙලා. ඇරත් දෑත් නිදියන වෙලාව. බලනවා කොච්චර පරක්කු වෙලාද කියලා?"

"අයිසෝ.... නිදාගන්ඩ ඕනෑ තරං කාලේ තියෙනවා." මිෂ්කා කීවේ තවත් වතුර විදුරුවක් මුට්ටියට දාන අතරේදී.

හිරි අඩියේ ම ඉවිමේ වැරද්ද ගැන අදහසක් මට පහළ වුණා.

“ඇත්තට ම ඕක ඉදෙන්තේ නෑ, දිගට ම ඔය හිතල වතුර වත් කළොත්.”

“ඒ කියන්නේ වතුර නැතුව කැඳ ඉව්වැහැකි කියලද?”
මිෂ්කා ඇසුවා.

“නෑ, මං හිතන්නේ හැළියේ තාමත් ඕනවට වඩා පිරි තියෙනවා කියලා.”

මම හැළිය ලිපෙන් බා පිරි වලින් බාගයක්ම අයින් කළා.

“දූන් ඉතිං වතුර පුරෝනවා.”

මිෂ්කා ජෝගුවත් අරගෙන බාල්දිය ළඟට ගියා.

“හප්පච්චියේ... වතුර ඔක්කෝම ඉවරයි.”

“දූන් මොකද කරන්නේ? තිත්ත කළුවරයි, ලිඳ තියෙන තැනවත් හොයා ගන්න බෑ.”

“ඉන්නවකෝ.... මං තත්පරෙන් වතුර ගේන්නං.”

මිෂ්කා ගිනි කුරු කීපයක් ගත්තා. ඉන් පස්සේ බාල්දි කොක්කේ කඹයත් බැඳගෙන ලිඳ ළඟට ගියා. මිනිත්තු කීපයකින් ම මිෂ්කා ආපහු ආවා.

“කෝ වතුර?” මම ඇසුවා.

“වතුර? අතන ලිඳ ඇතුළේ.”

“මෝඩයා වෙන්ඩ එපා. බාල්දියට මොකද කළේ?”

“බාල්දිය? ඒකත් ලිඳ ඇතුළේ?”

“ලිඳ ඇතුළේ?”

“ආන් හරි!”

“ඒ කියන්නේ ඔහේ බාල්දිය ලිඳට අතෑරියද?”

“ආන් හරි!”

“හපෝයි! මෝඩ බූරුවා! මේ විදිහට අපි හාමතේ මැරෙනවා! දූන් කොහොමද අපි වතුර ගන්නේ?”

“අපිට පුළුවනි කේතලේ දාලා ගන්න.”

ඉතිං මං කේතලේ ගත්තා.

“දෙනවා කමේ.”

“මා ගාව නෑ.”

“කෝ ඒක?”

“අරෙහේ.”

“කොහේද?”

“ළිදේ!”

“එතකොට තමුසේ බාල්දිය අතැරියේ කමෙන් එක්ක...?”

“ආත් හරි!”

ඉතිං අපි තවත් කඹ කැල්ලක් හොයා බැලුවා. ඒත් කිසිවක් හොයා ගන්නට බැරි වුණා.

“කමක් නෑ, මං ගිහින් අහල පහළින් ඉල්ලාගෙන එන්නං.”

මිෂ්කා කීවා.

“ඒක හරියන්නේ නෑ. බලනවා වෙලාව... හැමෝම නින්දට ගිහින් හුඟක් වෙලා.”

ඒ වෙලාවේ ඇති වෙන්තට පුළුවන් තරක ම දේ අපට ඇති වුණා. ඒ අපි දෙන්නාටම තද පිපාසයක් ඇති වීමයි. අපට දැනුනේ අපි වතුර උගුරක් නැතිව මැරෙන්නට යන්නා වාගෙයි.

මිෂ්කා කතා කළා.

“කොයි වෙලේත් ඔහොම්මයි. වතුර නැති වෙලාවටමයි තිබෙන හැදෙන්නේ. ආත් ඒකයි කාන්තාරෙදි මිනිස්සුන්ට නිතරම තිබෙන වෙන්තේ.... මොකද කියනවානං එහේ වතුර නෑනේ!”

“කාන්තාරවලින් වැඩක් නෑ. ගිහින් කඹ කැල්ලක් හොයන් එනවා.”

“මං කොහෙන් හොයන්නද? මං හැම තැනම බැලුවා. අපි බිළි පිත්තේ තුල ගනිමුද?”

“ඒක හයිය ඇද්ද?”

“මං හිතන්නේ ඇති.”

“එහෙම නැති වුණොත්?”

“එහෙම නැති වුණොත්.... ඒක කැඩෙවි!”

අපි බිළි පිත්තෙන් තුල ගලවා ගත්තා. ඉන් පස්සේ ඒක කේතලයට බැඳගෙන ලිඳ ලඟට පිටත් වුණා. මම කේතලය ලිඳට බාවා වතුර පිරෙව්වා. තුල වයලින් එකක තතක් වගේ ඇඳි තද වුණා.

“මේක කැඩෙන්නයි යන්නේ... පේනවද?” මම ඇහුවා.

“සමහරවිට අපි හරිම, හරිම පරිස්සමින් ඉස්සුවොත් නොකැඩෙවි.” මිෂ්කා කීවා.

මම දන්නා තරම් පරිස්සමින් තුල උඩට ඇද්දා.

කේතලය යාන්තමින් වතුරෙන් උඩට ආවා. ජබෝන්.....!
කේතලය ගිලුනා.

"ඒක කැවුනද?" එහෙම ඇහුවේ මිෂ්කා.

"ඇත්තවශයෙන්ම කැවුනා. දෑත් ඉතිං අපි කොහොමද
වතුර ගත්තේ?"

"අපි සමොවාරය දමලා බලමු."

"බෑ, ඒකත් මේ වගේම ලිදේ තමයි හිටින්නේ. එතකොට
තවත් කරදරයක්. ඇරත්, අපට වෙනින් කෑමක් නෑ."

"හොඳා එහෙනං අපි මුට්ටිය දාමු."

"ළිඳට දාන්ට අපි ගාව මහ ගොඩක් මුට්ටි නෑ."

"හොඳා... එහෙනං වීදුරුවක් දාලා බලමුද?"

"තමුසෙට ඕනෑ රැ එළිවෙනකංම වීදුරුවකින් වතුර
අදින්නද?"

"අපි වෙන මොනවා කරන්නද? අපිට කැඳ උයලා ඉවර
කරන්න තියෙනවා. ඇරත්, මට දිව ගිලෙන්ඩ තිබෙනයි."

"බලමු අපි බෙලෙක් කෝප්පයක් දාලා. ඒක ටිකක්
කොහොමත් වීදුරුවකට වඩා ලොකුයි."

අපි ආයෙන් ගෙදර ඇවිත් කෝප්පයකට තුළ බැඳගෙන
ළිඳ ළඟටම ආවා. වතුර කෝප්පය බි හමාර වුණායින් පස්සේ
මිෂ්කා කපා කළා.

"හැම වෙලේම ඔහොම්මයි. තිබෙන වෙලාවට හිතෙන්නේ
මුහුදු වුණත් බිලා දාන්ඩ පුළුවන් කියලා. ඒත් බොන්න පටන්
ගත්තම එක කෝප්පෙකුත් වැඩියි. ඒ මිනිස්සු හැටියෙන්ම
පෙරේත හින්දා."

"චාචාල දොඩෝන එක නවත්තලා මුට්ටිය මෙහේට
ගේනවා. ඒක කෙළින්ම මෙතෙන්ට ගෙනත් පුරවමු. නැත්තං
දොළොස් සැරයක් විතර එහාට මෙහාට දුවන්ඩ වෙයි ඒක
පුරවන්ඩ."

මිෂ්කා මුට්ටිය ගෙනැවිත් ළිඳ ගැට්ටේම තිබ්බා. තව
පොඩ්ඩෙන් මගේ වැළමිට වැදී එය ළිඳට වැටෙනවා.

"මෝඩ බුරුවෝ, හරියටම මගේ වැළමිට යටින් තිබ්බේ
ඉලව්වටද? පුළුවන් තරං ළිඳට ඇතිත් ඕක අල්ල ගන්නවා.
නැත්තං ඕකත් ළිඳ ඇතුළට තමා පියාඹන්නේ."

මිෂ්කා මුට්ටියත් අරගෙන ලිදෙන් ඇතට ගියා. මම එය

පිරවූ පසු අපි ආපසු ගෙදර ආවා. ඒ වෙලාව වෙද්දී කැඳ මුට්ටිය හොඳටම සිතල වෙලා තිබුණා. ගිත්දරද නිවී ගිහිල්ලා. හුග වෙලාවක් පිම්බායින් පසු ගින්න අවුළුවා ගන්නට පුළුවන් වුණා. ආයෙත් මුට්ටිය ළිප උඩට ගියා. බොහෝ වේලාවකට පස්සේ කැඳ නටන්නට වී සෙමින් සෙමින් සණ වෙමින් වොර බොර ගාන්නට වුණා.

“ඇහෙනවාද? තව සිංගකින් අපි පුදුම හිතෙන කැඳක් බොන්නයි යන්නේ.” මිෂ්කා කීවා.

මම හැන්දකට කැඳ ටිකක් ගෙන දිවගා බැලුවා. ඒ නම් පුදුම වහ රහක්! ඉවසන්නට බැරි තරම් පිවිවුණු තිත්ත රසක්. ලුණු දාන්නට අපට අමතක වෙලායි තිබුණේ. මිෂ්කාත් කැඳ රස බැලුවා.

“තුෑ, මේ ජාතිය කනවට වඩා බඩගින්නේ මැරෙනවා හොඳා!”

“ඕවා කැවොත් හැබැවට ම මැරෙයි තමා.” මම කීවා.

“ඉතිං අපි මොකද කරන්නේ?”

“මං දන් නෑ.”

“අපි වගේ බුරුවෝ දෙන්නෙක්. අපිට මාළු ටික අමතක වුණානේ.” මිෂ්කා කෑ ගැසුවා.

“මේ සැරේ ආයේ අපිට මාළු එක්ක මේ රැ වද වෙන්ඩ බෑ. තව සිංගෙන් එළි වේවි!”

“ඒවා තම්බනවා නෙවෙයි. අපි ඒවා බදිමු. මිනිත්තුවෙන් කෑවැහැකි. බලනවකෝ...”

“හොඳා එහෙනං. හැබැයි ඒකටත් කැඳ උයන්ට ගිය තරං වෙලාවක් යනවා නං මාව ඕකෙන් අයින් කරනවා.”

“ඒකට යන්නේ විනාඩි පහයි, බලනවකෝ.”

මිෂ්කා මාළු සුද්ද කරලා තාව්වියට දූම්මා. ඊට පස්සේ තාව්විය ලිපේ තිබ්බා. තාව්විය රත්වී මාළු පතුළේ ඇලුණා. මොන විදිහකින් වත් ඒවා ඇඳ ගන්න නං බැරි වුණා.

“තෙල් නැතුව කවුද මාළු බදින්නේ?” ඒ වෙලාවේ මම ඇසුවා.

මිෂ්කා එළවළු තෙල් බෝතලය අරගෙන තාව්වියට තෙල්

ටිකක් වත් කළා. එහෙම කරලා තාවිවිය ලියේ අඟුරු උඩින්ම තිබ්බා. ඒ ඉක්මණින් මාළු බැඳෙන්නයි. තෙල් පට පට සද්දෙන් පුපුරලා වටේට ඉහුණා. එක සැරේටම තාවිවියට ගිනි ඇවිලුණා. මිෂ්කා තාවිවිය එක පාරට ම ඇදලා උඩට ගන්නා. මට ඕනෑ වුණේ චතුර ගසා ගින්න නිවන්නට යි. ඒත් ගේ හරියේ එක ම චතුර බිදුවක්වත් තිබුණේ නෑ. ඉතිං තාවිවියේ තෙල් ඉවර වෙන තුරුම පිච්චිගෙන පිච්චිගෙන ගියා. කුස්සිය දුමෙන් පිරිලා. අන්තිමේ තාවිවියේ ඉතුරු වුණේ මාළු අඟුරු.

"හම්ම... දැන් මොනවද බිදින්නේ?" මිෂ්කා ඇසුවා.

"තවත් ඉතිං බැදිලි නෑ. හොඳට තියෙන කෑම තරක් කරනවා විතරක් නං මදෑ. තමුසේ මේ විදිහට ගේත් පුච්චලා දානවා. එක දවසකට තමුසේ උයපු ඉවිල්ල හොඳටම ඇති!"

"ඒත් අපි මොනවද කන්නේ?"

අමුචෙන් කන්නට පුළුවන් මොනවා හෝ ඇක්දයි කියා අපි ගේ පුරා හොයා බැලුවා. ඒත් ඒ සෙවිල්ල සතුවක් ගෙන දෙන එකක් වුණේ නෑ. අමු එෂු කන්නට බැලුවත් ඒවා අම් රස වුණා. එළවළු තෙල් බොන්නට බැලූ නමුත් එයින් වුණේ වමනය නොගිය එක පමණයි. අන්තිමේදී අපට ජෑම් බඳුනක් හමු වුණා. එය පුද්ද වෙන තුරු ම ලෙව කා දමූ අපි නින්දට ගියා. ඒ වෙනකොට එළි වෙන්නට කිට්ටු වෙලා.

උදෑසන අපි ඇහැරුණේ වෘකයින් වාගේ බඩගින්නේ. මිෂ්කාට ඕනෑ වුණේ කැඳ ටිකක් උයන්නට යි. ඔහු පිටි ගන්නට යනවා දුටු මගේ ඇඟ හිතල වුණා.

"බැට් වැඩ නොකර ඉන්නවා. මං ගිහින් ගේ අයිතිකාර නතාෂා නැන්දාට කියන්නම් අපිට කැඳ ටිකක් උයලා දෙන්න කියලා."

අපි නතාෂා නැන්දාගේ ගෙදරට ගියා. ගිහින් සිද්ද වෙච්ච හැම දේ ම කිවා. අපිට කැඳ ටිකක් හදලා දෙනවා නම් ඇගේ චත්තේ තණ කොළ ගලවන බවටත් අපි පොරොන්දු වුණා. ඇ අප ගැන බොහෝ ම අනුකම්පා කළා. කැඳ ඉදෙන තුරු බොන්නට කිරි ටිකක් සහ කන්නට ගෝවා වෙල්ලවැහුමක් ඇ අපට දුන්නා. අපි කාගෙන කාගෙන ගිය තරම කොතරම්

වේගවත්ද කියනවා නම් අපට කන එක නවත්තා ගන්නට බැරි වුණා. නතාෂා නැන්දාගේ පුංචි පුතා වොච්කා අප දිහා බලා උන්නේ ඇස් දොට්ට දමාගෙන.

අන්තිමේදී අපට කෑම කාලා ඇති වුණා. නතාෂා නැන්දා අපට කොක්කකුයි, කඹයකුයි දුන්නා. අපි බාල්දියත්, කේතලයත් ළිඳෙන් ගොඩ ගන්නට ගියා. ඒවා උඩට ඇඳ ගන්නට අපට හුඟ වෙලාවක් ගියා. ඒත් වාසනාවට කිසිම කිසි දෙයක් නැති වුණේ නෑ. ඊට පස්සේ මිෂ්කායි, මමයි, පුංචි වොච්කායි නතාෂා නැන්දාගේ වත්තේ තණ කොළ ගැලෙව්වා.

“තණ කොළ ගලවන එකේ දෙයක් නෑ. ඕන කෙනෙකුට කරන්න පුළුවන්. හරිම ලේසියි. කොහොම උණත් කැඳ උයනවාට වඩා නං හුඟක් ලේසියි.” එහෙම කීවේ මිෂ්කා.

ලැඩී

සරත් කාලෙදි මිෂ්කාත් මමත් ගම්බදට වෙලා අපූරු නිවාඩුවක් ගත කළා. මම ගම්බදට හුඟාක් ආදරෙයි! එහෙදි හැම විදිහකම ප්‍රබෝධමත් දේවල් කරන්නට පුළුවන්. බිම් හතු, ගඩා ගෙඩි ඇහිද ඇහිද කැළෑවේ ඇවිදින එක, ගඟේ නාලා හිඬ එළිය තපින එක, පිනලා මහන්සි වුණාම මාළු බාන එක..... ඔන්න ඔය වගේ දේවල්. අම්මාගේ නිවාඩු දවස් ඉවර වුණාම ආයේත් නගරයට යන්නට කාලය ආවා. අපට දැනුණේ ලොකු කණගාටුවක්. අපි නතාෂා නැන්දා බලන්නට ගියා. අපේ පෙනුම කොතරම් කාලකන්නි වුණාදැයි කියනවා නම් ඇට අප ගැන හුඟක් දුක හිතුණා. ඉතිං ඇ අම්මාට කන්නලව් කළා අපට තව ටික දවසක් නවත්තා යන ලෙස. ඇ අප ගැන බලා කියා ගන්නා නිසා අම්මා අප ගැන කරදර නොවිය යුතු බවත් ඇ කීවා. අන්නිමේ අම්මා කැමති වුණා. ඇ අප නැතිව ආපසු ගියා. මිෂ්කාත්, මමත් නතාෂා නැන්දාත් එක්ක තතර වුණා.

නතාෂා නැන්දාගේ ගෙදර බඳු කික්කියක් උන්නා. නම ඩයනා. අම්මා ගිය දවසේම ඩයනා පැටව් ගැසුවා. පැටව් හය දෙනෙක්! පස් දෙනෙක් ම දුඹුරු පාට තිත් ඇති කළු පාට එවුන්. අනෙකාගේ කණේ ඇති කළු පුල්ලිය ඇරුණාම මුළු ඇඟ ම දුඹුරු පාටයි. නතාෂා නැන්දා පැටවුන් දකලා මෙහෙම කීවා.

“අපොයි බොලේ, මේ බැල්ලි මහ වදයක් නොවැ. ඒකි හැම වෙලේ ම පැටව් ගහනවා. මේ පැටවුන්ට මොන ඇත්තැවක් කරන්නද? මං උන් ටික විසි කර දානවා.”

“අනේ උන්ව විසි කරන්න එපා. උනුත් ජීවත් වෙන්න ඕනැ. අහළ පහළ අයට දීලා දාන එක තමා වඩා හොඳ.” අපි කන්නලව් කළා.

“අහළ පහළ අයට බල්ලො ඉන්නවා. මට මහ ගොඩක්

බල්ලන්ව හදන්න බෑ.” නතාෂා නැන්දා කීවා.

මිෂ්කාත් මමත් දිගින් දිගටම කන්නලව් කළා. පැවටවුන් තව ටිකක් ලොකු වූ විට උන්ට ඉන්නට තැනක් හොයා දෙන බවටත් අපි පොරොන්දු වුණා. අන්තිමේ නැන්දා කැමති වුණා. නමුත් අපි බලු පැටවුන් බලා ගත යුතු බව ඇ කීවා.

යාන්තමින් ලොකු වූ හැටියේම උන් වත්ත පුරා දුව පනින්න පටන් ගත්තා. ලොකු බල්ලන් වාගේම උන් මහ සද්දෙන් බුරන්ටත් ගත්තා. උන් එක්ක සෙල්ලම් කිරීමෙන් මිෂ්කාටත් මටත් ඇති වුණේ ලොකු සතුටක්.

නතාෂා නැන්දා නිතරම අපට අපේ පොරොන්දුව ගැන මතක් කළා. ඒත් අපට ඩයනා ගැන දැනුනේ දුකක්. ඇගේ දරුවන් නැතිවීමෙන් ඇයට ලොකු දුකක් දුනේවි.

“මං ඉඩ නොදෙන්නයි තිබුණේ. දැන් මේ බල්ලෝ ඔක්කෝම මටම තමා හදන්න වෙන්නේ. මං මුං ඔක්කෝටම කන්න දෙන්නේ කොහොමද?” නැන්දා කීවා.

ඉතිං මමත් මිෂ්කාත් දිගින් දිගටම බල්ලන් දෙන්නට ගෙවල් හෙව්වා. පුදුම කාලයක්! කිසිම කෙනෙකුට උන්ව ඕනෑ කමක් නෑ. අපි දවස් ගණනාවක්ම ගෙවල් ගානේ ගියා. කරදර ගොඩකට පස්සේ බලු පැටවුන් තුන් දෙනෙක් දී ගන්නට තුන් දෙනෙක් සොයා ගන්නට අපිට පුළුවන් වුණා. ඉන් පස්සේ අල්ලපු ගමේ දෙන්නෙක් තව දෙන්නෙක්ව අරගෙන ගියා.

ඉතුරු වුණේ කනේ කළු ලපයක් තියෙන පැටියයි. අපි වැඩියෙන්ම කැමතිත් උඟයි. උඟට තිබුණේ ඒ තරමටම ලස්සන මුණක්, ඒ තරමටම ලස්ස ඇස්. ඒවා වටකුරු ලොකු ඇස්. හරියට උඟ හැම තිස්සේම පුදුමයෙන් මොනවා හෝ දිහා බලනවා වගෙයි. උගෙන් වෙන්වෙන එක මිෂ්කාට නම් උනුලාගන්ට අමාරු දෙයක්. ඉතිං ඔහු අම්මාට ලිපියක් ලිව්වා.

“ආදරණීය අම්මේ, අනේ මට පුංචි බලු පැටවෙක් ගේන්න ඉඩ දෙන්න. උඟ හරිම හුරුකල්, ඇඟ පුරාම දුඹුරු පාටයි, එක කතක කළු පාට පුල්ලියක්. මං උඟට හුඟාක් ආදරෙයි. ඔයා මට ඉඩ දෙනවා නං මං පොරොන්දු වෙනවා හොඳම හොඳ ළමයෙක් වෙන්න. ඒ වගේම ඉස්කෝලෙදි හොඳට ලකුණු ගන්නත් පොරොන්දු වෙනවා. හොඳ අපුරු ලොකු බල්ලෙක් වෙන්න මං උඟට පුරුදු කරනවා.”

අපි උඟට ලැඩි කියලා නම් දුන්නා. බල්ලන් ගැන පොතක් මිළදී අරගෙන උඟ තොදින් පුරුදු කරන බව මිෂ්කා කීවා.

* * *

දවස් ගණනාවක්ම ගෙවී ගියා. ඒත් මිෂ්කාගේ අම්මාගෙන් උත්තරයක් නෑ. අන්තිමේදී ඇගෙන් ලිපියක් ආවා. ඒත් එහි ලැඩි ගැන කිසිම දෙයක් ලියවී තිබුණේ නෑ. ඇ කියා තිබුණේ අපට ඉක්මනින් ගෙදර එන්නට කියායි. අප නිසා ඇ කණස්සල්ලෙන් සිටින බවත් ඇ ලියා තිබුණා.

මිෂ්කාත් මමත් පිටත් වෙන්නට එදින ම සුදානම් වුණා. මිෂ්කා තීරණය කළේ අවසර ලැබෙන තුරා බලා නොසිට ලැඩි ගෙන යන්නට යි. මොකද කියනවා නම් අම්මාට ඔහුගේ ලියුම නොලැබුණා නම් එය ඔහුගේ වරද නොවන නිසා ය.

"ඔයාට උඟව ගෙනියන්න බෑ." නතාෂා නැන්දා එහෙම කීවා. "කෝච්චියේ බල්ලන්ව ගෙනියන්න දෙන්නේ නෑ. ගාඩ්ලට අනුවුණොත් දඩ ගෙවන්නත් වේවි."

"ගාඩ්ලට උඟව ජේන එකක් නෑ. අපි උඟව මගේ සුටි කේස් එකේ හංගාගෙන යනවා." මිෂ්කා කීවා.

මිෂ්කා එයාගේ සුටි කේස් එක් හිස් කළා. ඒ බඩුත් මගේ ගමන් මල්ලට ම එබුවා. ලැඩිට හුස්ම ගන්න පුළුවන් වෙන්න අපි සුටි කේස් එකේ හිල් කීපයක් ම විද්දා. ඊට පස්සේ පාත් කැල්ලකුත් බැඳපු කුකුල් මස් කැල්ලකුත් ඒක ඇතුළට දූම්මා. උඟට බඩගිනි වුණා ම ඒවා කන්නට පුළුවන්. අපි දුම්මරිය පොළ බලා පිටත් වුණා. අපව ඇරලවන්නට නතාෂා නැන්දාත් ආවා.

දුම්මරිය පොළට එන තුරාම ලැඩි හිටියේ මීයෙක් වාගේ නිහඬවයි. නතාෂා නැන්දා අපට ප්‍රවේශ පත් මිළදී ගන්නට ගියා. ලැඩි මොනවා කරනවාද! අපි සුටිකේස් එක ඇරලා බැලුවා. උඟ අපට ඇසිපිය ගසමින් නොහෙල්ලී ඉදගෙන ඉන්නවා.

"හොඳ කොල්ලා!" මිෂ්කා කෑ ගැහුවා. "දක්ෂ කොල්ලා, කොහොමද හැසිරෙන්න ඕනෑ කියලා එයා දන්නවා."

අපි ටික වේලාවක් උගේ පිට අත ගැවා. ඉන්පස්සේ අපි

පෙට්ටිය වැහුවා. කෝච්චිය ආවා. නතාෂා නැන්දා අපට ප්‍රවේශ පත් අතට දී ආයුබෝවන් කීවා. කෝච්චි පෙට්ටියේ ඇත කෙළවරින් හිස් අසුනක් හොයා ගන්න අපට හැකි වුණා. එතන හිරියේ තව එක ම එක මගියෙක් විතරයි. ඒ මහළු කාන්තාවක්. ඇ අපට ඉදිරියෙන් ආසනයේ ඉඳගෙන නිදි කිරුවා. මිෂ්කා සුටි කේස් එක ආසනේ යටින් තිබ්බා. කෝච්චිය අද්දන්නට වුණා.

* * *

මුලදී හැම දෙයක්ම සංසුන්ව තිබුණා. ඒත් ඊළඟ දුම්රිය පොළේදී මගින් බොහෝ ගාණක් දුම්රියට නැග්ගා. දිගු කකුල් ඇති ගැහැනු ළමයෙක් අපේ සංසුන් මුල්ලට ආවා. ඇගේ කොණ්ඩය කරල් දෙකකට වෙන්ට ගොතලා. ඇ මහ සද්දෙන් කෑ ගහන්නට ගත්තා.

“නාද්‍යා නැන්දේ! ෆේද්‍යා මාමේ! මෙතන ඉඩ තියෙනවා, ඉක්මනට එන්න!”

නාද්‍යා නැන්දාත්, ෆේද්‍යා මාමාත් අපේ ආසන අතරේ ඇති ඉඩට ආවා.

“ඉක්මන් කරන්න! ඉක්මන් කරන්න!” ගැහැනු ළමයා කෑ ගැහුවා. “ඉක්මණට වාඩි වෙන්න. මං නාද්‍යා නැන්දා ළගින් වාඩි වෙන්නං. ෆේද්‍යා මාමාට පිරිමි ළමයි දෙනනා ළගින් ඉඳ ගත්තැහැකි.”

“ඡ්...ඡ්... ලෙනොච්කා. ඔච්චරට සද්ද කරන්න එපා.” නාද්‍යා නැන්දා කීවා.

ඔවුන් දෙදෙනා අප ඉදිරියෙන් තිබූ ආසනයේ මහලු කාන්තාව ළගින් ඉඳ ගත්තා. ෆේද්‍යා මාමා තමාගේ සුටි කේසස ආසනේ යටට තල්ලු කරලා අපේ පැත්තකින් ඉඳ ගත්තා. ලෙනොච්කා අත්පුඩි ගැසුවා.

“දූන් බලන්නකෝ හරි අපූරැයිනේ. මහත්තුරු තුන් දෙනෙක් එක පැත්තක, නෝනලා තුන් දෙනෙක් අනිත් පැත්තේ...” ඇ කීවා.

මිෂ්කාත් මමත් අහකට හැරී ජනේලෙන් පිට බැලුවා. ටික වෙලාවක් යනතුරුම තිබුණේ රෝද වල කිරි කිරියත් ඇන්ජමේ කුඹු කුඹුවත් විතරයි. ඒත් හිටි හැටියේම ආසනේ

යටින් මියෙක් මොනවාදෝ හුරන්නා වාගේ සද්දයක් ඇහුණා.

"ඒ ලැඩ්..." මිෂ්කා කෙදිරුවා. "ගාඩ් මේ පැත්තෙන් ආවොත් එහෙම මොකක් වෙයිද?"

"සමහරවිට එන එකක් නෑ නේද?"

"ඒ වුණාට මෙයා බුරන්න ගත්තා කියලා හිතමුකෝ?"

සුරන සද්දේ දිගට ම ඇහුණා. සමහරවිට ලැඩ් සුවි කේස් එකේ හිලක් හදා ගන්නට සුරනවා වෙන්නට හැකියි.

"අපොයි නැන්දේ... මියෙක්!" අර මෝඩ ලෙනොච්කා කකුල් උස්සා ගෙන කෑ ගහන්නට ගත්තා.

"විකාර, කෝච්චියේ මියෙක්ගේ සද්දයක් කවදාවත් අහපු කෙනෙක් ඉන්නවද?" නාද්යා නැන්දා කීවා.

"ඒත් ඒ නං මියෙක්මයි! නැන්දාට ඇහෙන්නේ නැද්ද?"

මිෂ්කා දන්නා තරම් හයියෙන් කහිමින් සුවිකේසයට පයින් ඇත්තා. මිනිත්තුවකට නැත්තං දෙකකට ලැඩ් නිහඬ වුණා. ඒත් උඟ ඉන් පස්සේ හෙමිත් කෙදිරි ගාන්නට වුණා. හැම දෙනා ම පුදුම වෙලා බලන්න ගත්තා. ඒත් මිෂ්කා එක මොහොතකින් එයාගේ ඇඟිල්ල ජනෙල් වීදුරුව දිගේ තද කරලා ඇදගෙන ගියා. ඒකෙන් කීස් සද්දයක් මතු වුණා. ෆේද්යා මාමා මිෂ්කා දිහාවට හැරිලා තරවටු කළා.

"ළමයා ඕක නවත්තනවා!"

හරියටම ඒ මොහොතේම පෙට්ටියේ තරමක් ඇතින් සිටි කවුදෝ ඇකෝඩියනයක් වාදනය කරන්නට පටන් ගත්තා. ටික වෙලාවකට වෙන කිසිම දෙයක් ඇහුනේ නෑ. ඒත් වාදනේ ඉක්මනින් ම නතර වුණා.

"ඒයි මේ... අපි සින්දු කියන්න ගනිමු." මිෂ්කා මා දිහාවට හැරිලා කීවා.

"හ්ම්.... ඒත් අපි ගැන මොනවා හිතාවිද....?" මම විරුද්ධ වුණා.

"හොඳා එහෙනං අපි කවි කට පාඩමින් කියමු."

"ආත් හරි තමුසේ පටන් ගන්නවා."

ආසනයට යටින් කිසියම් දෙයක් සද්දයක් ඇති කළා. මිෂ්කා එකවරම කහිමින් කලබලයෙන් කවි කීම ඇරඹුවා.

තණ බිම පිරිලා කොළ පැහැයෙන්

හිරු දිලිසි බැබළේ අහසින්

වසන් සමේ දිලි වැහි ලිහිණින්

හැම දෙන වෙත දෙයි ඔල්වරසන්...

මගින් සිනාසුණා. කවුදෝ මෙහෙම කීවා. "ළගම එන්න තියෙන්නේ සරත් කාලේ. මෙන්න අපට වසන්නේ ඇවිත්."

ලෙනොවිකා හිකි හිකි ගාමින් සිනාසුණා.

"හරිම විහිළුකාර පිරිමි ළමයි දෙන්නෙක් නේ! මියෝ වගේ සද්ද නොකරන වෙලාවට හරි කීස් කියලා සද්ද නොකරන වෙලාවට හරි එයාලා කවි කට පාඩමින් කියනවා." ඇ කීවා.

ඒත් මිෂ්කා ඒ ගැන වගකට ගත්තේ නෑ. එක කවියක් කියා ඉවර වෙද්දීම ඔහු තවත් එකක් පටන් ගත්තා. කකුල බිම ගසමින් ඔහු තාලය ඇල්ලුවා.

ලීලැක් මල් පුසුඹින් පිරිලා

සිහිලද සෙවණද මතු කරලා

කුරුළු වෙරින්, දෙහි කොළ නැගිලා

ගෙවත්ත මගෙ නව පණ ලබලා...

"මේත් බොලේ දෑත් ගිම්හානේ ඇවිත්. ලීලැක් මල් පිපිලා..."

මගින් විහිළු කළා.

මි ළග මොහොතේ මිෂ්කා එක වරටම ශීත කාලය මැද්දට පැන්නා.

මේ ශීත කාලයයි!

පෙනෙයි ගොවියා යළිත්

හිම යානයක නැගී

හිම බැඳුණු මාවතේ

හැල්මේ ඇදෙන්නට

අසු පවා තුටු හැඩයි!

ඉන් පස්සේ මිෂ්කා හැම දෙයක්ම පැටලෙව්වා. සරත් කාලය ආවේ හරියට ම ශීත කාලයට පස්සේයි.

ඇඳිරි සතුටක්දෝ කොයි තරම්

වලාකුළු හැර පෙනෙනු නැත කිසිත්

උදෑසන සිට මහ වැසි වැටෙයි

දොරකඩ ම සැදුණු මඩ කඩිනි වෙයි...

හරියට ම ඒ මොහොතේදී ලැඩි දුක්ඛර කෙදිරියක් පිට කළා. මිෂ්කා කඩිමුඩියේ දන්නා තරම් උස් හඬින් ගායනා

කරන්නට වුණා.

වසංගතයක් වූ
ගල් ගැහෙන සීතලත් අරගෙන
ඇයිද ආවේ සරත් කාලේ
මේ තරමට කඩිමුඩියකින්
මහා ජනතාවගේ හදවත්
මහත් ආශාවෙන් සිටින්නේ තවමත්
උණුසුමක්, එළියක් පතමින්!

ඉස්සරහා අසුනේ නිදි කිරු මහළු කාන්තාව නැගිටිවා. හිස වනමින් ඇ මෙසේ කීවා. "ඇත්ත, ළමයෝ ඇත්ත! සරත් කාලේ ඇවිත් තියෙන්නේ බොහෝම කලින්. පුංචි එවුන් තවත් ඩිංගක් වැඩියෙන් ඉරු එළියේ සෙල්ලං කරන්ඩ ආසයි. ඒත් ගිම්හානේ ඉවරයි. නුඹේ කටපාඩම නං අපුරුයි, හැබැවටම හරිම අපුරුයි."

ඇ ඉස්සරහට නැමිලා මිෂ්කාගේ ඔළුව අතගැවා. මිෂ්කා ආසනයට යටින් මට පයින් ඇත්තා. ඒ මට කවි කීම බාර ගන්නටයි. ඒත් මොන විදිහකින් වත් මට නම් කවියක් සිතා ගන්නට බැරි වුණා. මගේ හිතට ආව එකම දේ ගීතයක් විතරයි. මම මොට්ට විදිහට මහා සද්දෙන් එය කියවන්නට වුණා.

මගේ උණුසුම් පුංචි පැල්කොටේ,
මුළුමනින්ම අළුත් එකක් වේ
බිමටම අල්ලලා තිබේ මේපල් ලෑලී...
දේවදාර ලෑලි වලින් බිත්තිය සැදුනි....
දිළිසෙන ලී උළුකැට ඇත වහළෙට සවිවී...

ෆේද්සා මාමා රවා බැලුවා. "අනේ හොඳ දෙයියනේ! එකෙක් මදිවාට තවත් කට පාඩමේක්!"

ලෙනොවිකා මුණ ඇඹුල් කරමින් කථා කළා. "හා...පෝ..! ඔය වගේ මෝඩ දේවල් කට පාඩං කරන එක නං විහිළුවක් තමා!"

ගැස්සි ගැස්සි ඒ ගීතයම මම දෙසැරයක් කීවා. ඉන් පස්සේ තවත් එකක් කියන්න පටන් ගත්තා.

අඳුරේ.... සණ කළුවරේ
මම ඉඳගෙන සිර කුටියේ
ලෝරක් කුරුල්ලෙක් සේ

**නිදහසේ උපන් උකුසෙක්
බැඳී ගියා යදමින්....**

"මිනිස්සුන්ගේ ස්නායු කෝප කරවනවට තරුණ හෘදයා තවුසෙව හිරේ තමයි දාන්ඩ ඕනෑ." ආදියා මාමා ගෙරෙව්වා.

"මේ බලන්න ආදියා, ඒ ළමයිත්ම ඕන නං ඔහේ කටපාඩං කරපුවාවේ. ඒකේ වැරද්දක් මට නං පේන්නේ නෑ." හෘදියා නැන්දා කීවා.

ඒත් ආදියා මාමා නම් නොසන්සුන් වෙලා නළල අත ගැවා. හරියට එයාගේ ඔළුව රිදෙනවා වගේ. හුස්ම අල්ලා ගන්නට මම ගි කිම නතර කළා. මිෂ්කා දිගට ම තාලය ඇල්ලුවා. මේ සැරේ තරමක් හෙමින්, පැහැදිලි කිරීමකුත් එක්ක.

**සංසුන් බව යුක්තයේ රැයයි
අහස පැහැදිළියි, තාරකා බැබළෙයි....**

මගියෝ මහ හඬ නගමින් සිනා සෙන්නට වුණා. "අපුරුයි, අපුරුයි. දැන් අපි ඉන්නේ යුක්තයේ. එයා අපිව ඊළඟට කොහොට ගෙනියාවිද දන්නෑ?"

ඊළඟ නැවතුමේදී තව තවත් මගින් දුම්රියට නැග්ගා. "අහනවලකෝ මේ පැහැරෝ දෙන්නා කට පාඩමින් කවි සින්දු කියන හැටි." ඔවුන් එකිනෙකාට කියා ගත්තා. "ගමන නං නරක වෙන එකක් නෑ."

මේ වෙද්දී මිෂ්කා සිටියේ කොකේසියාවේයි.

**සිත සොළවාලන අගාධයේ පාමුල
තනිවම මා සිටගෙන සිටිනා මොහොතේ
කොකේසියාවය ඇත්තේ පය පාමුල....**

ඔහු ලෝකය වටේ ම තරම් ඇවිද්දේය. ඒත් ඔහු ඇත උතුර වෙත ගමන් ගනිද්දී ඔහුගේ හඬ බැරැඹි වී තිබුණා. එවිට ආවේ මගේ වාරයයි. එකම කවි පදයක් වත් සිහි කර ගන්නට මට පුළුවන් වුණේ ම නෑ. ඉතිං මම තවත් ගීතයක් පටන් ගත්තා.

**මුළු ලොව වටේම ඇවිද ගියෙමි
සොයා ගන්න ආදරය මගේ
බැරිවුණි මට කිසි තැනකදිවත්....**

ලෙනොච්කාට මහ හඬින් සිනා ගියා. "එයා දන්නේ සිංදු

විතරමයි!” ඇ හඬ තැලුවා.

“මිෂ්කා ඔක්කෝම කවි පාඩං කරගෙන තියෙන එකේ මට කරන්න දෙයක් නෑ. ” මම එසේ කියා තවත් ගිතියක් පටන් ගත්තා.

මගේ දෙවුර මත ඇත්තේ
විහිළකාර වූ තරුණ භිසක්
එහෙත් තිබෙන්නේ සැකයකි මට
හුඟ කල් එය එහි රැඳේවිදෝ....

“ඒක නං තියෙන එකක් නෑ තමා. මේ විදිහට මිනිස්සුන්ට කේන්ති ගැස්සුවාම.” ආදියා මාමා කීවා. සුසුමක් හෙළලා, තළල අත ගාමින් ඔහු සුටි කේසය ආසනය යටින් ඇදගෙන යන්නට ගියා.

* * *

කෝවිටිය නගරේට ළඟා වුණා. මගින් නැගිට්ටා. තම තමන්ගේ බඩුත් ඇරගෙන ඔවුන් දොර ළඟට ගියා. අපිත් සුටි කේසයයි, බඩු මල්ලයි උස්සාගෙන කෝවිටියෙන් බැස්සා. සුටි කේසය ඇතුළත් කිසිම සඳ්දයක් නෑ.

“බලනවකෝ... කරදරයක් නැති වෙලාවට එයා සඳ්ද නැතුව ඉන්නවා. ඒත් නිස්සඳ්ද වෙලා ඉන්නම ඕනෑ වෙලාවට ඔක්කෝම ජාතියේ සඳ්ද කරනවා.” මිෂ්කා කීවා.

“සමහර වෙලාවට ඇතුළේ හුස්ම හිර වෙලා වන්ද දන්නෑ. කෝකටත් බලන එක හොඳා.” මම කීවා.

මිෂ්කා සුටි කේසය බිම තබා ඇරලා බැලුවා. පුදුම වැඩක්! ලැඩි ඒ ඇතුළේ නෑ! සුටි කේසයේ තිබුණේ පොත් කීපයක්, සටහන් කොළ, තුවායක්, සබන්, අගකින් පට්ටම් ගැසු ඇස් කණ්නාඩියක් සහ ගොතන ඉඳිකටුය. ඒත් බල්ලෙක් නම් නැත.

“කෝ ලැඩි?” මිෂ්කා ඇසුවා.

“අපි අරන් ඇවිත් තියෙන්නේ වැරදි සුටි කේස් එකක්!” මිෂ්කා සුටි කේසය පරීක්ෂා කළා.

“එහෙම තමා... අපේ එක හිල් කරලා තිබුණානේ. ඇරන් ඒක තද දුඹුරු පාටයි. මේක කහ පාටයි. මං මොන බුරුවෙක්ද! මං අරන් ඇවිත් තියෙන්නේ වෙන කාගෙවත් සුටි කේස් එකක්.”

“ආපහු කෝච්චියට ගිහින් බලමු. තාම සමහරවිට අපේ බැග් එක සිටි එක යට ඇති.”

අපි ආපසු දුම්රිය වේදිකාවට ආවා. දුම්රිය තවමත් එහි තිබුණා. ඒත් අපි ආවේ මොන පෙට්ටියේද කියලා දෙන්නාගෙන් කාටවත් මතක තිබුණේ නැ. ඉතිං අපි දෙන්නා මුළු දුම්රිය පුරාම දුවමින් ආසන යට බැලුවා. ඒත් අපේ සුට්කේසයේ ලකුණක්වත් තිබුණේ නැ.

“කවුරු හරි ගෙනියන්න ඇති.” මම කීවා.

“අපි තව සැරයක් කෝච්චිය පුරා බලමු.” මිෂ්කා යෝජනා කළා.

ඉතිං අපි තවත් වරක් දුම්රිය පුරා හොයා බැලුවා. ඒත් අපේ බැගය තිබුණේ කොතැනද කියාවත් අපට හොයා ගන්නට බැරි වුණා.

මොනවා කරන්නටදැයි අපි කල්පනා කරමින් සිටිද්දී දුම්රියේ ගාඩ් අපට එළවා ගත්තා.

ඉතිං අපි ගෙදර ආවා. මිෂ්කාගේ බඩු තිබුණේ මගේ මල්ලේ. ඒ හින්දා මම ත් මුලින්ම මිෂ්කාගේ ගෙදර ගියා. මොනවා හරි වැරදි ඇති බව මිෂ්කාගේ අම්මාට කල්තියා ම පෙනුණා.

“මොකද කරදරේ?” ඇ ඇසුවා.

“අපේ ලැඩ් නැති වුණා.”

“ලැඩ් කියන්නේ කවුද?”

“ගමේ ඉඳන් අරන් ආව බලු පැටියා. ඔයාට මං එව්ව ලියුම හම්බ වුණේ නැද්ද?”

“නෑ, මට හම්බ වුණේ නැ.”

“මං ඔයාට ඒ ගැන ලියා එව්වා.” මිෂ්කා මුළු කතාවම අම්මාට කිව්වා. ලැඩ් කොතරම් අපූරු බලු පැටියෙක්ද, අපි උඹ සුට් කේසයට දාගත්තේ කොහොමද, සුට්කේසය නැති වුණේ කොහොමද.... මේ හැම දෙයක්ම ඔහු කීවා. කතාව ඉවර වෙද්දී මිෂ්කා හිටියේ අඬමින්. ඉන් පස්සේ මොනවා වුණාද කියලා මම දන්නේ නැ. ඒ මම ගෙදර ගිය හින්දා.

පසුවදා මිෂකා අපේ ගෙදර ආවා.

"දන්නවද වැඩක්? මං හොරෙක් වෙලා!"

"ඒ කොහොමද?"

"ඇයි මං වෙන කෙනෙකුගේ බඩු අරගෙනනේ!"

"ඒත් ඒ අත්වැරදීමකින්නේ...."

"මං දන්නවා. ඒත් කෙනෙක් හිතන්ඩ පුළුවන් මං ඒක කළේ හිතලාම කියලා. ඇරත්, අයිතිකාරයා ඒක හොයනවා ඇති. මං ඒක කොහොම හරි එයාට දෙන්න ඕනැ."

"කොහොමද එයාට හොයා ගන්නේ?"

"මං නගරේ පුරා දූන්විම් අලවනවා. අයිතිකාරයා ඒවා කියවලා මෙහේ ඇවිත් ඒක ගෙනියාවි."

"ආන් හරි. අපි දූන්ම ම දූන්විම් ලියමු."

අපි කොළයක් කපා ඉතා පැහැදිලි අත් අකුරින් ඒ හැම කොළ කැබැල්ලක ම ලියන්නට ගත්තා.

හමු වුණා. සුවිකේසයක්.

දුම්රියේ තිබී හමුවුණා.

විමසන්න.

මිෂා කොස්ලෝව්,

පෙස්වානයා විදිය,

අංක 08-3 නිවස.

දූන්විම් විස්සක් පමණ ලියූ පසු මම මෙහෙම කීවා.

"දූන් අපි ලැබී ගැනත් දූන්විමක් ලියමු. කවුරු හරි අපේ සුවි කේස් එකත් වැරදිලා ගෙනියන්න ඇති."

"ඔව්, මං හිතන්නේ ඒ අපි ගාව වාඩි වෙලා උන්න මිනිහා." මිෂකා කීවා.

තවත් කඩදාසි කීපයක් කපා ගත් අපි තවත් දූන්විමක් ලියා.

නැති වුණා

සුවිකේසයක වූ බලු පැටියෙක්.

කරුණාකර ආපසු ලබා දෙන්න.

මිෂා කොස්ලෝව්,

පෙස්වානයා විදිය,

අංක 08-3 නිවස.

එයින්ද අපි දැන්වීම් විස්සක් පමණ ලියා අවසානයේ ඒවා අලවන්නට පිටත් වුණා. අපි ඒවා ඇලෙව්වේ පහත් කණුවල සහ තාප්පවල යි. ඉක්මනින්ම දැන්වීම් සියල්ල අලවා ඉවර වුණා. ඉතිං අපි ආයෙත් ගෙදර ගියේ තවත් දැන්වීම් ලියන්නට යි. දැන්වීම් ලියමින් සිටිද්දී ගෙදර සිනුව නාද වුණා. මිෂ්කා දොර අරින්නට දිව්වා. ආගන්තුක කාන්තාවක් ගේ ඇතුළට ආවා.

“මිෂා කොස්ලෝව්ට කථා කරන්න පුළුවන්ද?” ඇ ඇසුවා.

“මං තමා මිෂා කොස්ලෝව්.” මිෂ්කා පුදුමයෙන් උත්තර දුන්නා.

මේ ගැනු කෙනා මිෂ්කාගේ නම දන්නේ කොහොමද?

“මං ඔයාගේ දැන්වීම කියෙව්වා. කෝච්චියේදී මගේ සුටි කේස් එක නැති වුණා.”

“සුටි කේස් එකක්ද?” මිෂ්කාගේ සතුට ඉහළහා ගියා.

“පොඩ්ඩක් ඉන්න. මං ගිහින් ගේන්නං.” ඔහු කාමරයට දුවලා ගිහින් සුටි කේස් එක උස්සාගෙන ආවා.

“මෙන්න.”

කාන්තාව ඒ දෙස බලා හිස සෙලෙව්වා.

“නෑ මේක මගේ නෙවෙයි.”

“ඔයාගේ නෙවෙයි.” මිෂ්කා හඬ තැලුවා.

“මගේ එක මීට ලොකුයි, ඇරත් ඒක කළු පාටයි. මේක කහ පාටයි නොවෑ.”

“එහෙනං කණගාටුයි, අපි ගාව ඔයාගේ එක නෑ. අපිට හම්බ වුණේ මේක විතරයි. ඒත් අපි ඒක හොයා ගත්තොත් ඔයාට ඒක දෙන්න බොහෝම කැමතියි.”

ගැහැනිය සිනාසුනා.

“නුඹලා දෙන්නා නං අපුරු ජෝඩුවක් තමා. නැතිවුණු දේවල් ආපහු දෙන විදිහ ඔහොම නෙවෙයි. කවුරු හරි ඉල්ලපු පලියට ඔහොම ඒක දෙන්න හොඳ නෑ. මුලින් ම අහන්න ඕනෑ මොන ජාතියේ සුටි කේස් එකක්ද නැති වුණේ කියලා. ඊට පස්සේ අහන්න ඕනෑ ඒක ඇතුළේ තිබුණු දේවල් ගැන. උත්තර හරි නං එයාට සුටි කේස් එක දෙන්න පුළුවන්. නැත්නං කවුරු හරි ඕකට අයිතියක් නැති කපටි මිනිහෙක් ඕක අරන් යාවි. හැම ජාතියෙම

මිනිස්සු ඉන්නවා, දන්නවාද!”

“අපි ඒ ගැන හිතුවෙම නෑ!” මිෂ්කා පිළිගත්තා.

“බලනවකෝ කොච්චර ඉක්මනට දැන්වීම් වැඩ කරනවද කියලා.” කාන්තාව ගියායින් පසු මිෂ්කා කීවා. “අපි දැන්වීම් අලවලා ඉවරත් නෑ. ඒත් මිනිස්සු දැනටමත් එන්න අරන්. මේ විදිහට නං ලැඩ්ව බොහෝම ඉක්මනට හම්බ වේවි.”

එදා වෙනත් කිසි කෙනෙක් ආවේ නෑ. ඒත් පහුවෙනිදා නම් සිනුව ඉවරයක් නැතිව නාද වෙන්නට වුණා. කෝච්චිවල ඒ තරම් මිනිසුන් ගණනක් සුටි කේස් නැති කර ගත් බවක් ගැන අපි නම් කිසිදාක හිතුවේ නෑ. ඒත් හැබෑ අයිතිකරුවා නම් ආවේ නෑ. හැම ජාතියක ම මිනිසුන් ආවා. ට්‍රෑම් කාරයක තමන්ගේ බැගය නැති වුණු මිනිසෙක් සිටියා, තව කෙනෙක් ඇණ පෙට්ටියක් බසයක අමතක වී දමා ගිහිල්ලා, ඒ වගේම වයසක කාන්තාවකුත් හිටියා. එයාගේ ට්‍රන්ක් පෙට්ටිය කවුරුත් හරි හොරකම් කරලා. ඒ හැම දෙනාම තමන්ගේ බඩු මුට්ටු හොයන්නට ආවේ මිෂ්කාගේ ගෙදරට යි. අපි එක සුටි කේසයක් හොයා ගත් හින්දා හැම දෙයක්ම අපට හොයා ගන්නට පුළුවන් කියලා ඒ අය හිතන්න ඇති.

“අපේ සුටි කේස් එකත් කවුරු හරි හොයා ගන්නවා නං.” මිෂ්කා කීවා.

“ඔව්, එයාට පුළුවන් අඩුගානේ අපට පොඩි තුණ්ඩුවක් එවන්න නේද? එතකොට අපිට පුළුවන් ගිහින් ගේන්න.”

* * *

දවසක් මිෂ්කාත් මමත් ගෙදරට වී ඉඳගෙන ඉන්නා විට කවුදෝ දොරට තට්ටු කළා. දොර ළඟට දිව ගිය මිෂ්කා ආපසු ආවේ ලියුමකුත් අතේ තියාගෙන. ඔහු සිටියේ හොඳටම කලබල වෙලා.

“සමහරවිට ලැඩ් ගැන ආරංචියක් වෙන්ඩැති.” ඔහු කීවේ කවරයේ කටු ගා ඇති ලිපිනය පරීක්ෂා කොට බලමින්. කවරය පුරාම තිබුණේ විකාර තැපැල් ලකුණු සහ මුද්දර ගොඩක්.

"ඒක කොහෙන් ම අපට නෙවෙයි." මිෂ්කා අන්තිමේදී කීවා. "ඒක අම්මට. ලිපිනය ලියලා තියෙන විදිහෙන් පේන්නේ කවුදෝ අති දක්ෂ පණ්ඩිතයෙක්ගෙන් වගෙයි. 'පෙස්වෙනායා විදිය' කියන එකේ වැරදි දෙකයි. මිනිහා ලියලා තියෙන්නේ පෙස්වෙනායා වෙනුවට පෙචිනායා කියලා. මෙහේට එත්ඩි කළින් ලියුම නගරේ පුරාම ගිහින් වගේ. අම්මේ...! මෙන්න අම්මට ලියුමක් කවුදෝ ව්‍යාකරණ විශේෂඥයෙක්ගෙන්."

"මං දන්න කිසිම ව්‍යාකරණ විශේෂඥයෙක් නෑ."

"මෙන්න කියවලා බලන්න."

මිෂ්කාගේ අම්මා ලියුම ඉරා කියවන්නට පටන් ගත්තා.

"ආදරණීය අම්මේ..... ඇයි බොලේ මේක මේ ඔයාගෙම ලියුමනේ."

මට හිනාව නවත්තා ගන්න බැරි වුණා. බීටරූටි අලයක් වාගේ රතු වී ගිය මිෂ්කා කාමරයෙන් එළියට පැනලා දිව්වා.

* * *

මිෂ්කාත්, මමත් ලැඩි තවත් සෙවීම අතහැර දුම්මා. ඒත් මිෂ්කාට උඟ අමතක කරන්නට බැරි වුණා. ඔහු නිතරම උඟ ගැන කතා කළා.

"උඟ කොහේ ඉන්නවාද දන්නේ නෑ. මොන ජාතියේ හාම්පුතෙක්ද දන්නෑ උඟට හම්බවුණේ? එයා බල්ලන්ට ගහන නපුරු මිනිහෙක් නොවුණොත් හොඳා. සමහරවිට ලැඩිව කවුරුවත් සූටි කේස් එකෙන් එළියට ගත්තේ නැතුව වත්ද? එහෙම වුණොත් දෑතට ම උඟ බඩගින්නේ මැරිලා ඇති! උඟ පණපිටින් සතුටින් ඉන්නවා කියලා දෑත ගන්න තියේනං මං උඟව ආපහු ගේන්නවත් හිතන්නේ නෑ."

වැඩිකල් නොයාම අපේ නිවාඩුව ඉවර වුණා. පාසල යළිත් ඇරඹුණා. අපිට ඇති වුණේ ලොකු සතුටක්. කරන්නට කිසි දෙයක් නැති හින්දා අපි සිටියේ එපාම වෙලා.

පාසල් වාරය ඇරඹුණු දවසේ මම උදේ ම ඇහැරුණා. අලුත් ඇඳුම් ඇඳගත් මම මිෂ්කාගේ ගෙදරට දිව්වා. ඒ මිෂ්කා

ඇහැරවන්නට. ඒත් පඩි පෙළේදී මට මිෂ්කාව හමු වුණා. ඔහු මා ඇහැරවන්නට එමිනුයි හිටියේ. අපි සිතුවේ ගිය වාරයේ සිටි ගුරුතුමිය ම මේ වාරයේත් ඉන්නවා ඇතියි කියායි. ඒත් පාසලට ගිය අපට හමුවුණේ අලුත් ගුරුතුමියක්.

අපේ පැරණි ගුරුතුමිය වුණු චේරා ඇලෙක්සැන්ඩ්‍රොවිනා වෙනත් පාසලකට මාරු කරලා. අලුත් ගුරුතුමියගේ නම නදේෂ්ඨා වික්තොරොවිනා.

නදේෂ්ඨා ගුරුතුමිය අපට කාල සටහන දීලා ඇසුවා අපට ඕනෑ කරන පාඩම් පොත් මොනවාද කියලා. ඊට පස්සේ අපට එක එක්කෙනාව හඳුනා ගන්නට ඇ අපේ නම් අඬ ගැසුවා. ඊටත් පස්සේ ඇ කළේ අප පසුගිය වාරයේදී පුෂ්කින්ගේ 'සිසිරය' නම් කවිය ඉගෙන ගත්තාද කියලායි. ඉතිං අපි ඔව් කීවා.

"ඔයාලට තාම ඒක මතකද?" ඇ ඇසුවා.

පංතිය නිහඬ වුණා. මම මිෂ්කාට වැළඹිමෙන් ඇත්තා.

"තමුසේ දන්නවා නේද?"

"ඔව්."

"එහෙනං අත උස්සනවා."

මිෂ්කා අත ඉස්සුවා.

"බොහෝම හොඳයි. ඇවිත් කට පාඩමින් කියන්න බලන්න." ගුරුතුමිය කීවා.

මිෂ්කා ඉදිරියට ගිහින් ගුරුතුමියගේ මේසය අසළින් හිට ගත්තා. ඉන්පස්සේ හැඟිම්බර විදිහට කවිය කියන්නට වුණා.

මේ හීන කාලයයි!

පෙනෙයි ගොවියා යළිත්

හිම යානයක නැගී

හිම බැඳුණු මාවතේ

හැල්මේ ඇදෙන්නට

අසු පවා තුටු හැඩයි!

ගුරුවරිය මිෂ්කා දිහා ඇස් ඇරගෙන බලා ඉන්නා හැටි මට පෙනුණා. ඇ සිටියේ නළල රැළි ගත්වාගෙන. හරියට ම මොකක්දෝ මතක් කර ගන්නට හදනවා වාගේ. එක සැරේට ම ඇ මිෂ්කාව නැවත්තුවා.

“පොඩ්ඩක් ඉන්න. දැන් මට මතකයි. මේ ගිම්හානෙදි කෝච්චියේ එනකොට කවි කට පාඩමින් කිව්වේ ඔයා නේද?”

මිෂ්කා රතු වුණා. “ඔව්, ඒ මං තමා.”

“ඟ්මි... හොඳා, ඒක හරි දැන්. පංතියෙන් පස්සේ පොදු කාමරේට එන්න. මට ඔයාට කථා කරන්න ඕනෑ.”

“මං කවිය ඉවර කරන්නද?” මිෂ්කා ඇසුවා.

“නෑ, මට ජේතවා ඔයාට හොඳට පුළුවනි කියලා.”

මිෂ්කා හිඳ ගනිමින්ම පුටුව යටින් මට පයින් ඇත්තා.

“ඒ එයා! අර ලෙනොච්කා කියන ගැණු ලමයයි, අපි ගැන පල් කථා කියපු මිනිහායි එක්ක හිටියේ.. අර ෆේද්යා මාමා කියලා කීවේ... මතකද?”

“ඔව්, තමුසේ කවිය පටන් ගන්න කොටම මිනිත්තුවෙන් මං ඇව අඳුනාගත්තා.”

“අපි මොකද කරන්නේ?” මිෂ්කා ඇසුවේ කණස්සල්ලෙන්.

“මං හිතන්නේ කෝච්චියෙදි නරකට හැසිරිව්ව එක ගැන කථා කරන්න වෙන්ඩෑති.”

අපේ හිත් හොඳටම අවුල් වුණා. කොච්චරට අවුල් වුණාද කියනවා නං පාඩම ඉවර වුණා කියලාවත් අපට දැනුනේ නෑ. පංතියෙන් අන්තිමට පිටවුණේ අපි දෙන්නායි. මිෂ්කා පොදු කාමරය ඇතුළට ගියා. මම එළියට වෙලා බලාගෙන හිටියා. අන්තිමේදි මිෂ්කා එළියට ආවා.

“ඉතිං මොකද කීවේ?”

“ඒකෙන් ඔප්පු වුණා අපි ගෙනාපු සුටි කේස් එක එයාගේ කියලා. එහෙම නැත්තං හරියටම කිව්වොත් එයාගෙ නෙවෙයි අර මනුස්සයාගේ කියලා. කොහොම උණත් එකයි. ඒක ඒගොල්ලන්ගේ මයි. මොකද කියනවානං එයා කීවා හරියටම ඒකේ තිබුණු දේවල්. ඒ ඔක්කොම හරි. එයා කීවා අද හැන්දෑවට ඒ ගොල්ලන්ගේ දිහාට ඒක ගේන්න කියලා. මෙන්න ලිපිනය.”

ලිපිනය ඇති කොළ කැල්ල මිෂ්කා මට පෙන්වුවා. දඩ්බිඩියේම අපි ගෙදර දිව්වා. ඉන් පස්සේ සුටි කේසයත් ඇරගෙන අපි පිටත් වුණා.

ලිපිනය හොයා ගන්න අමාරු වුණේ නෑ. අපි දොරේ සිනුව නාද කළා. කෝච්චියේදි අපි දුටි අර ලෙනොච්කා ගැණු ලමයා දොර ඇරියා.

සොයන්නේ කවුදයි ඇ අපෙන් ඇසුවා. ඒත් අලුත් ගුරුතුමියගේ නම අපට මතක් වුණේ නෑ. ඉතිං කාගේ නම කියන්නද?

"පොඩ්ඩක්..... ඔයා...." මිෂ්කා තැනනුවා. "සමහරවිට.... ලිපිනය තියෙන කොළේ ඇති... ආ... මේ තියෙන්නේ... නදේෂ්ඨා වික්තොරොච්ඡා..."

"හෝ.... ඔයගොල්ලෝ අපේ සුටිකේස් එක ගෙනත් නේද? ඇතුළට එන්න." ලෙනොච්කා අපට ගේ ඇතුළට කතා කළා.

"නාද්‍යා නැන්දේ, ෆේද්‍යා මාමේ.... සුටි කේස් එක අරන් පිරිමි ළමයි ඇවිත්."

නදේෂ්ඨා වික්තොරොච්ඡාත්, ෆේද්‍යා මාමාත් පැමිණියා. ෆේද්‍යා මාමා සුටිකේසය ඇරලා එක පාරටම කණ්නාඩි කුට්ටම ඩැහැගෙන ඇහේ දා ගත්තා.

"මං ආසම කණ්නාඩි කුට්ටම අන්තිමේ හම්බ වුණා." ඔහු කෑ ගැසුවේ හැම අතකටම එබී බලමින්. "ඒවා හොයා ගත්ත එකට මට නං හරිම සතුටයි. අර අලුත් කුට්ටමට මට කොහෙත්ම පුරුදු වෙන්න බැරි වුණා."

"අත් වැරද්දෙන් වැරදි සුටි කේස් එකක් ගෙනත් කියලා දෑත ගත්ත වෙලාවෙම අපි නගරේ පුරා දැන්වීම් ඇලෙව්වා." මිෂ්කා පැහැදිළි කළා.

"හෝ... මං කවම කවදාවත් දැන්වීම් කියවන්නේ නෑ." ෆේද්‍යා මාමා කීවා. "ඒක ඔයාලට පේනවානේ. ඊළඟ සැරේ මොනවා හරි නැති වුණු ගමන්ම මං සහතිකේටම හැම දැන්වීමක්ම කියවන්නාමයි."

ඒ වෙලාවේ කුඩා බල්ලෙක් ලෙනොච්කා පස්සෙන් කාමරයට දුවගෙන ආවා. උභ්‍යාසමයෙන්ම දුඹුරු පාටයි. එක කනක් විතරක් කළු පාටයි.

"බලනවා." මිෂ්කා කෙඳිරුවා.

බලු පැටියා කන් කෙළින් කොට අප දෙස බලා හිස පැත්තකට හැරෙව්වා.

"ලැඩ්!" අපි දෙන්නාම හඬ තැලුවා.

සතුව ඉහ වහා ගිය ලැඩ් දුවගෙන අප ළඟට පැනගෙන ආවා. උභ්‍යාසයෙන් ධුරන්තට වුණා. මිෂ්කා උභ්‍යාසයා තුරුල්ල කර ගත්තා.

"ලැඩි! අනේ ලැඩි. එහෙනං උඹට කොහෙත්ම අපිව අමතක වෙලා නෑ එහෙනං."

ලැඩි මිෂිකාගේ මුහුණ ලෙව කා හරියටම නාසය ඉම්බා. ලෙනොචිකා මහ සද්දෙන් සිනා සෙමින් අත් පොඩි ගැසුවා.

"අපි කෝච්චියේ ඉඳන් ගෙනාව සුටිකේස් එකේ උන්නේ. අපි ඔයාලගේ එක වැරදිලා ගෙනාව වෙන්ඩ ඕනෑ. ඒක ෆේද්සා මාමගේ වැරද්ද."

"ඔව්, ඒ ඔක්කෝම මගේ වැරද්ද. මං ඔයගොල්ලන්ගේ සුටි කේස් එක අරගෙන මුලින්ම බැස්සා. ඔයගොල්ලන්ගේ එක කියලා හිතාගෙන. ඔයගොල්ලෝ මගේ එක අරන් බැස්සා."

ලැඩි ගමන් ගත් සුටි කේසයත් ඔවුන් අපට ආපසු දුන්නා. ලැඩිගෙන් වෙන්වීමට ලෙනොචිකාට ඕනෑ කමක් නැති බවක් පෙනුණා. ඇගේ පෙනුම අඬන්නාක් වාගේයි. ඒත් මිෂිකා ඇට පොරොන්දු වුණා ලබන අවුරුද්දේ ඩයනා පැටව් ගැසූ විට ලස්සන ම පැටියා ඇයට ගෙනැවිත් දෙනවා කියා.

"ඔය ඇත්තටම ඇත්තද? ඔයාලට අමතක වෙන්නේ නෑ නේද?" ඇ දිගින් දිගටම ඇසුවා.

ඉතිං අපට අමතක නොවෙන බව අපි කීවා. ඉන්පස්සේ ආයුබෝවන් කියා අපි පිටත් වුණා. මිෂිකා ගියේ ලැඩිව උස්සාගෙන. ලැඩි තමන්ට පේන හැම දෙයක් දිහාම උනන්දුවෙන් ඔව්ව හැම අතට ම හරවමින් බැලුවා. උඟ පැනලා යයි සිතා ලෙනොචිකා පැහැදිලිවම උඟ ගේ ඇතුළේම තබා ගන්නට ඇති.

අපි ගෙදර එද්දී මිනිසුන් කීප දෙනෙක් අප එනතුරු බලා සිටියා.

"ඔයාලද සුටිකේස් එක හොයා ගත්ත ලමයි?" ඔවුන් ඇසුවා.

"ඔව්, ඒත් දැන් අපි ගාව මොනම සුටි කේස් එකක්වත් නෑ. අපි ඒක අයිතිකාරයට බාර දුන්නා." අපි කීවා.

"එහෙනං මොහොකටද දැන්වීම් ගැලෙව්වේ නැත්තේ? මිනිස්සුන්ව පලක් නැතුව රස්තියාදු කරවනවා."

තවත් මොන මොනවාදෝ ගොරවමින් ඔවුන් යන්නට ගියා. එදාම මමත් මිෂිකාත් ඇවිදින්නට ගියා. ඒ යන අතරේ හැම දැන්වීමක්ම ඉරලා දූම්බා.

ටෙලිෆෝනය

දිනක් මමත් මිෂ්කාත් කඩයක තිබූ අපූරු සෙල්ලම් බඩුවක් දුටුවා. එය හැබැවට ම වැඩ කරන ටෙලිෆෝන් කට්ටලයක්. දුරකතන දෙකක් සහ වයර් රෝලක් එහි තිබුණා. ඒවා කදිමට ලී පෙට්ටියක අහුරලා. තට්ටු නිවාස ක්‍රමයක ගෙවල් දෙකක් අතර එය පාවිච්චි කළ හැකි බව වෙළඳ සේවිකාව කීවා. කරන්නට ඇත්තේ එක ටෙලිෆෝනයක් එක ගෙයක තැබීමත්, අනෙක් ටෙලිෆෝනය අනෙක් ගෙය තැබීමත්, ඒ දෙක වයරයෙන් සම්බන්ධ කිරීමත් පමණයි.

මිෂ්කාත් මමත් ජීවත් වන්නේ එකම තට්ටු නිවාස ක්‍රමයකයි. අපේ ගෙය තිබෙන්නේ මිෂ්කාගේ ගෙදරට තට්ටුවක් උඩින්. අපිට ඕනෑ කරන වෙලාවට කතා කරන්නට පුළුවනි නම් ලොකු සතුටක් එයින් ඇති වෙයි කියලා අපට හිතුණා.

“ඇරත් ඒක කැඩුනම විසි කරන ජාතියේ සෙල්ලම් බඩුවක් නෙවෙයි. ඒක ප්‍රයෝජනවත් එකක්.” මිෂ්කා කීවා.

“ඔව්, හුගාක් ප්‍රයෝජනවත්. ඒකෙන් කොහේවත් නොගිහිත් අසල්වැසියා එක්ක කතා කරතැහැකි.” මමත් කීවා.

“අපූරුයි! ගෙදර ඉඳන් කැමති විදිහට කථා කරන්න පුළුවන්.” මිෂ්කා කීවේ හොඳටෝම ඇවිස්සිගෙනයි.

දුරකතනය මිළදී ගන්නට මුදල් ඉතිරි කරන්නට අපි දෙන්නා තීරණය කළා. සති දෙකක් තිස්සේ ම අපි එකම අයිස් ක්‍රිමයක් වත් කෑවේ නෑ, කිසිම චිත්‍රපටියක් බලන්නට ගියේත් නෑ. සති දෙකක් අවසාන වෙන කොට අපි ළඟ ඕනෑ තරමට මුදල් එකතු වෙලා තිබුණා.

අපි වෙළඳ සලේ සිට කඩිමුඩියේ ගෙදර ආවේ දුරකතන පෙට්ටියත් අරගෙනයි. එක් දුරකතනයක් අපේ ගෙදර තිබ්බා. අනෙක මිෂ්කාගේ ගෙදර. ඉන්පස්සේ මගේ කාමරයේ ජනේලය අස්සෙන් මිෂ්කාගේ කාමරයට වයර් එක ඇද්දා.

“දැන් ඉතිං බලමු මේක වැඩ කරවන්න. ඔයා උඩට ගිහින් මං කථා කරනකං ඉන්න.”

මම පිම්මේ මගේ කාමරයට දිව්වා. මම රිසිවරය අතට අරගෙන කතට තියා බැලුවා. දෑතටමත් ඒකෙන් මිෂ්කාගේ කට හඬ කැ ගසනවා.

“හලෝ! හලෝ!”

මමත් දන්නා තරම් හයියෙන් “හලෝ!” කියා මොර දුන්නා.

“මාව ඇහෙනවද?” මිෂ්කා ඇසුවේ කැ මොර දෙමින්.

“ඔව්, මට ඇහෙනවා. මාව ඇහෙනවද?”

“ඔව්, මටත් ඇහෙනවා, අපූරැයි නේද! මාව හොඳට ඇහෙනවද?”

“අපූරැවට ඇහෙනවා, කොහොමද ඔයාට?”

“මටත් එහෙමයි. හන් හන් හා! මං හිතාවෙනවා ඇහෙනවද?”

“හැබැවටම ඇහෙනවා. හන් හන් හා! ඒක ඇහෙනවද?”

“ඔව්, දෑත් අහන්න, මං දෑත් කෙළින්ම ඔයාගේ කාමරයට එනවා.”

මිෂ්කා දුටුගෙන උඩට ආවා. අපි දෙන්නා මහත් ප්‍රීතියෙන් බදා ගත්තා.

“සංතෝස නැද්ද අපිට ටෙලිෆෝන් එකක් තියෙන එක? ඒක ලොකු දෙයක් නේද?”

“ඔව්!”

“දෑත් මං ගිහින් ආයෙත් ඔයා කතා කරන්නම්.”

මිෂ්කා ආපසු දිව්වා. දුරකතනය ආයෙත් නාද වුණා. මම රිසිවරය ගත්තා.

“හලෝ!”

“හලෝ!”

“මාව ඇහෙනවද?”

“හොඳට ම ඇහෙනවා.”

“එහෙමද?”

“ඔව් එහෙමයි.”

“මටත් එහෙමයි. දෑත් අපි කතාවක් දාමු.”

“හොඳා දාමු. මොනව ගැනද අපි කතා කරන්නේ?”

“ඕ.... හැම ජාතියෙම දේවල්. අපි ටෙලිෆෝනයක් ගත්ත එකට ඔයා සතුටුද?”

“හුඟාක් සතුටුයි.”

“අපි ටෙලිෆෝන් එක නොගත්තානං හරි ජරා වැඩේ තේද?”

“එහෙමනං අපරාදේ!”

“ඉතිං?”

“ඉතිං මොනවද?”

“ඇයි ඔයා මොකුත් නොකියන්නේ?”

“මොනව කියන්ඩද මං දන්නෑ.” මිෂ්කා කීවා. “හැම වෙලේම ඔහොම්මයි. කතා කරන්ඩ ඕනෑ වෙනකොට මොනවා කතා කරන්ඩද කියලා දන්නේ නෑ. ඒත් කතා කරන්න ඕන නැති වෙලාවට කතාව නවත්තා ගන්න බෑ.”

මම මෙහෙම කීවා.

“මං කියන්නං. මං රිසිවරේ තියලා ටිකක් කල්පනා කරන්නං. මොනවා හරි දෙයක් කල්පනා වුණාම මං කතා කරන්නං.”

“ආත් හරි!”

මම දුරකතනය තියලා කල්පනා කරන්නට පටන් ගත්තා. එක සැරේටම දුරකතනය නාද වෙන්නට වුණා. ඉතිං මම රිසිවරය ගත්තා.

“ඉතිං මොනව හරි කල්පනා වුණාද?” මිෂ්කා ඇහුවා.

“තාම නෑ. ඔයාට?”

“නෑ, මටත් නෑ.”

“එහෙනං මොකටද කථා කළේ?”

“මං හිතුවා ඔයාට මොනව හරි මතක් වෙන්න ඇති කියලා.”

“එහෙම නං මං කතා කරනවානේ.”

“මං හිතුවේ ඔයාට ඒක හිතෙන්න නැතුව ඇති කියලා.”

“මං බුරුවෙක් කියලා හිතුවද?”

“මං ඔයා බුරුවෙක් කීවයැ?”

“එහෙනං මොනවද කීවේ?”

“මොකවත් නෑ මං කීවේ ඔයා බුරුවෙක් නෙවෙයි කියලා.”

“හෝ... හරි එහෙනං බුරුවෝ ගැන ඇති. වැඩිය හොඳයි අපි අපේ පාඩං වැඩ කරන එක.”

“ඔව් ඒක හොඳා.”

මම දුරකථනය තියලා පාඩමට ඉඳ ගත්තා. පොත දිග අරිනවාත් එක්කම මෙන්න දුරකතනය නාද වෙනවා.

"ඔන්න අහගන්න, මං ටෙලිෆෝන් එකෙන් සිංදු කිය කියා පියානෝව ගහන්නයි යන්නේ."

"හා කරනවකෝ."

මොකක්දෝ කැඩෙන සද්දයක් ඇහුනා. ඉන් පස්සේ පියානෝවකින් දඩං බිඩං සද්දයක් ආවා. හිටි අඩියේම කට හඬක් ගී ගයන්නට පටන් ගත්තා. හැබැයි ඒ කොහෙන්ම මිෂ්කාගේ කට හඬ නම් නොවෙයි.

මගේ යෙහවනයේ

රුවන් වන් වූ දවස්

කොයිබදෝ....

ගිහින් ඇත්තේ ඉහිල්ලී...

මේ මොකක්ද! මිෂ්කා මේ ජාතියේ ගියක් ඉගෙන ගත්තේ කොහෙන්ද?

ඒ මොහොතේ ම මිෂ්කා කාමරයට ආවා. ඔහුගේ කට කන් දෙක ළඟට ම ඇදී ගිහින්, විරිත්තිමකින්.

"ඔයා හිතුවේ මං සිංදු කියනවා කියලද? ඒක ග්‍රැමෆෝන් එකේ සිංදුවක්! කෝ මමත් අහන්න."

මම රිසිවරය දුන්නා. මිෂ්කා ටික වේලාවක් කන් දුන්නා. ඉන් පස්සේ එක සැරේ ම රිසිවරය බිම දමා කලබලයෙන් ආපසු ගෙදර දිව්වා. මම රිසිවරය කණේ තියලා බැලුවා. එයින් ඇහුණේ මොකක්දෝ බස බස සද්දයක්.

සමහරවිට ග්‍රැමෆෝන් තැටිය අවසන් වෙලා වෙන්නට ඇති. ඉතිං මම ඉදගෙන ආයේත් පාඩමට සූදානම් වුණා. ඒ එක්කම දුරකථනය නාද වෙන්න ගත්තා. මම රිසිවරය කනේ තිබ්බා.

"බව්, වව්!" මගේ කන අස්සේ දෝංකාර දුන්නා.

"මොකද බුරන්නේ?"

"මං නෙවෙයි ඒ ලැඬි. ඇහෙනවද එයා රිසිවරේ හපනවා?"

"ඔව්."

"මං එයාගෙ නාහෙ ගාවට රිසිවරේ තිබ්බම එයා ඒක හපනවා."

"පරිස්සං වුණේ නැත්තං උඟ රිසිවරේ කාලා දාවි."

"ඒකට මොකවත් වෙන්නේ නෑ. මොකද ඒක හදලා

නියෙන්නේ යකඩෙන්නේ. උඟයි! දුප් බල්ලා! දුප්...! මාව හපා කන්ඩ ඇ! ඉඳා...! බව්.....වව්..ව්.....ව්! උඟ මාව හපනවා ඇහෙනවද?"

"ඔව් මට ඇහෙනවා!"

මම ආයෙත් හිඳ ගෙන පාඩම් කරන්නට වුණා. ඒත් තව මිනිත්තුවකින් ආයෙත් දුරකතනය නාද වුණා. දුරකතනයෙන් ඒ වර ඇසුණේ මහත් සු හඬක්.

"ඒ මොකෙක්ද?"

"මැස්සෙක්!"

"කොහේද උඟ ඉන්නේ?"

"මං උඟ රිසිවරේ ඉස්සරහා අල්ලාගෙන ඉන්නේ. උඟ සු ගගා තටු ගහනවා."

මේ විදිහට දවස තිස්සේම මිෂ්කාත් මමත් එකිනෙකාට කතා කළා. අපි හැම ජාතියක ම උපායවල් හොයා ගත්තා. අපි ගී කිව්වා, කෑ ගැසුවා, ගෙරෙව්වා, ඥාචි කිව්වා, කෙඳිරුවා. ඒ හැම දෙයක්ම අහන්න පුළුවන් වුණා. අන්තිමේදී පාඩම් වැඩ ඉවර වෙනකොට හොඳටෝම රැ බෝ වෙලා. නින්දට යන්නට කලින් මට හිතූනා මිෂ්කාට කථා කරන්නට ඕනෑ කියලා. ඉතිං මම දුරකතනය නාද කළා. ඒත් උත්තරයක් නෑ.

මොනවා වෙලාද? දැනටම මිෂ්කාගේ දුරකතනය වැඩ කිරීම නැවතිලාද?

මම තවත් සැරයක් එය නාද කළා. ඒත් උත්තරයක් නෑ. ඉතිං මම පඩි පෙළ දිගේ මිෂ්කාගේ ගෙදරට දුවලා ගියා. මට මගේ ඇස් අදහා ගන්න බැරි වුණා. මිෂ්කා එයාගේ දුරකතනය කැලි කැලි වලට ගලවලා. බැටරිය එළියට ඇදලා දමලා. සිනුව ගලවලා. දැන් එයා රිසිවරයේ ඉස්කුරුප්පු ඇණ ගලවනවා.

"ඒයි, ඔය මොකද ටෙලිෆෝන් එක ඉවර කරන්නේ?"

"මං... නෑ! මං මේ ඒක කොහොමද හදලා තියෙන්නේ කියලා ගලවලා බැලුවේ. මං ඒක ආපහු මුට්ටු කරනවා."

"ඔයාට ඒක කරන්ඩ බැරි වෙයි. ඒක කරන හැටි ඔයා දන්නේ නෑ."

"කවුද කියන්නේ මට බෑ කියලා? ඒක හරි ලේසියි."

මිෂ්කා රිසිවරය ගලවා යකඩ කැලි කීපයක් එළියට ගත්තා.

ඉන් පස්සේ ඇතුළෙන් වූ වටකුරු ලෝහ තහඩුවක් අරින්නට විදිහක් සොයා බැලුවා. අන්නිමේ තහඩුව ගැලවී විසි වුණා. මොනවාදෝ කළු කුඩක් ඉහිරිලා ගියා. මිෂිකා හොඳට ම බය වී ඒවා ආපසු රිසිවරයට දාන්නට උත්සාහ කළා.

"දැන් ඉතිං හරිනෙ, කරගත්තා තේද වැඩේ!" මම කිව්වා.

"ඒකෙ දෙයක් නෑ. මං ටික් ගාලා ඒක හදන්නං."

එයා දිගින් දිගට ම හැඳුවා, හැඳුවා, හැඳුවා..... ඒත් ඒක හිතු තරම් ලේසි වුණේ නෑ. ඉස්කුරුප්පු ඇණ හුගාක් ම පුංචියි. ඒවා නියම තැන තියලා කරකවන එක ලේසි වැඩක් නොවෙයි. අන්නිමේදි එයා හැම දේම ආපහු මුට්ටු කරලා ඉවර වුණා. ඒත් ඉස්කුරුප්පු ඇණ දෙකකුයි කුඩා යකඩ කැල්ලකුයි ඉතුරු වුණා.

"අරවා මොකටද?" මම ඇසුවා.

"හප්පව්වියේ.... මට ඒවා ඇතුළට දාන්න අමතක වෙලා. මොන මෝඩයෙක්ද මං! ඒවා ඇතුළෙන් හයි කරන්නයි තිබුණේ. මං ආයෙත් ඔක්කොම ගලවලා හදනවා."

"හොඳා හදනවකෝ. මං ගෙදර යනවා. හදලා ඉවර වුණාම මට කතා කරනවා."

මම ගෙදර ගිහින් බලා හිටියා. දිගින් දිගට ම බලාගෙන හිටියා. ඒත් ඇමතිමක් නෑ. අන්නිමේ මම නින්දට වැටුණා.

පසුවදා පාන්දරම දුරකතනය මහ හඬින් නාද වෙන්නට වුණා. කොපමණ සද්දෙන් දෑයි කියනවා නම් මම හිතුවේ ම ගේ ගිනි ගෙන කියලායි. මම රිසිවරය ඩැහැගෙන බේරිහන් දුන්නා.

"හලෝ!"

"මොකද තමුසේ ගොරවන්නේ?" මිෂිකා ඇසුවා.

"මං ගොරවන්නේ නෑ."

"ඔය ගොරවන එක නවත්තලා හරියට කථා කරනවකෝ."

මිෂිකා කෑ ගැසුවා.

"ඉතිං මං කතා කරන්නේ හරියට තමා. කොහොම උණත් තමුසේ ගොරවන්නේ මොකද?"

"කෝලංකාරයෙක් වෙන්න එපා. මං කොහොමවත් විශ්වාස කරන්නේ නෑ ඔහේ උඟරෙක් ඉන්නවා කියලා."

"මං තමුසෙට කියන්නේ මෙහේ ඇති උඟරෙක් නෑ." මමත් කේන්තියෙන් කෑ මොර දුන්නා.

මිෂ්කා කිසි දෙයක් කීවේ නෑ. මිනිත්තුවකට පස්සේ ඔහු කාමරයට කඩා වැදුනා.

"ටෙලිෆෝන් එකෙන් උගරෙක් වගේ කෑ ගහන එකේ තේරුම මොකක්ද?"

"මං ඒ ජාතියේ මොකුත් කළේ නෑ."

"මට හොඳටෝම ඇහුනා."

"මං මොකටද උගරෙක් වගේ කෑ ගහන්නේ?"

"මං දන්නේ කොහොමද? මං දන්නේ කවුදෝ මගේ කනට උගරෙක් වගේ කෑ ගහපු එක විතරයි. අපේ ගෙදරට ගිහින් අහලා බලනවා බොරුනං."

මම මිෂ්කාගේ ගෙදරට දුවලා ගියා. ගිහින් දුරකථනයෙන් කථා කළා.

"හලෝ!"

"ගොර, ගොර, ගොර...!" මට ඇසුනේ එපමණමය.

සිදුවී ඇත්තේ මොකක්දැයි මට තේරුම් ගියා. ඉතිං මම ආයෙත් අපේ ගෙදරට දිව්වා.

"මේ ඔක්කෝම තමුසෙගෙ වැරද්ද. තමුසේ ටෙලිෆෝන් එක වනසාගෙන." මම කීවා.

"ඒ කොහොමද?"

"රිසිවරේ ගලවපු වෙලේ මොකක්දෝ තරක් කරගෙන."

"මං ඒක වැරදියට මුව්ටු කරලා වෙන්ඩ ඇති. මං ගිහින් ඒක ආපහු ගලවලා හදනවා."

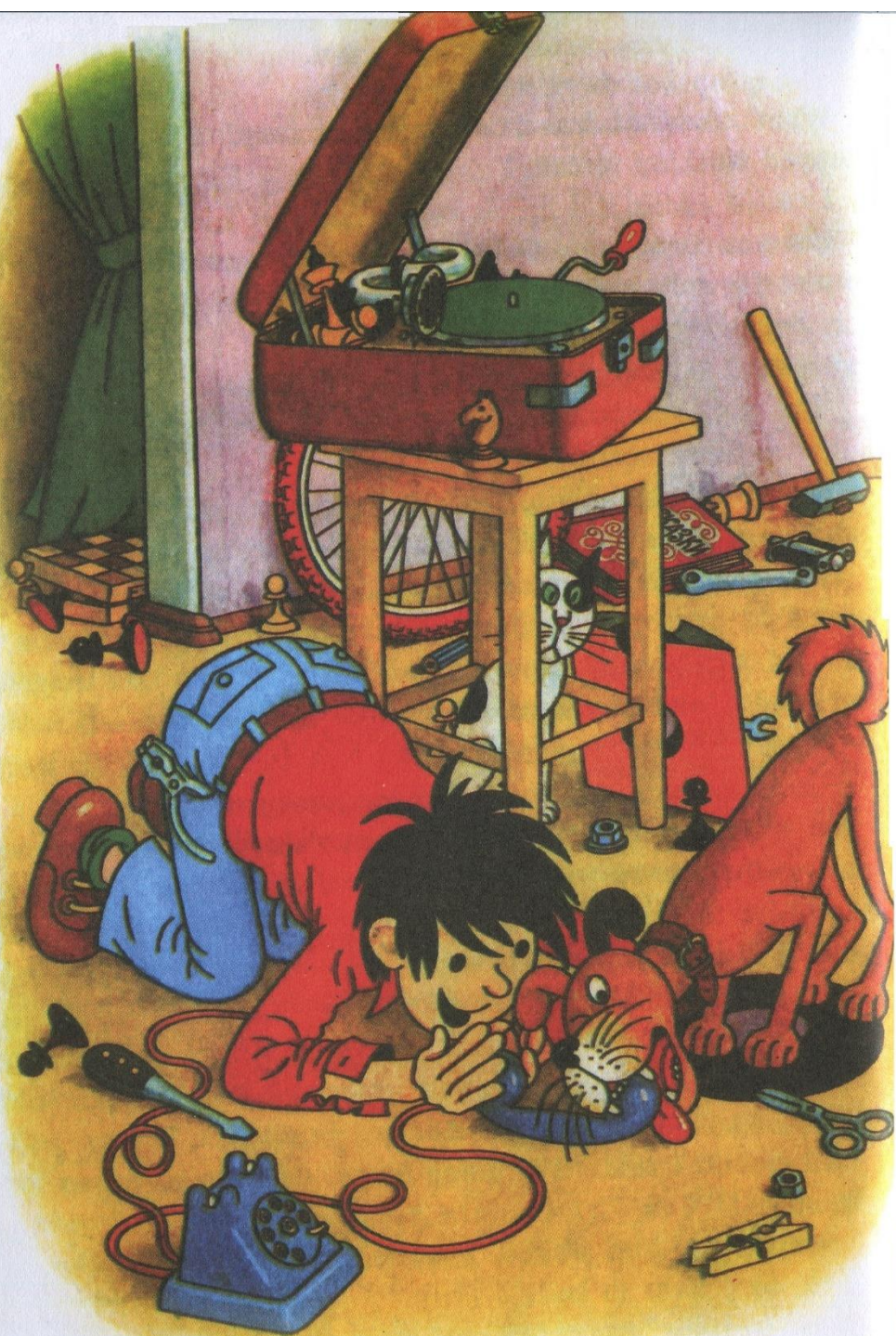
"කොහොමද හදන්නේ?"

"ඔයාගේ එක ගලවලා බලනවා කොහොමද ඒක හදලා තියෙන්නේ කියලා."

"අපෝයි බෑ... තමුසෙට මගේ ටෙලිෆෝන් එකත් විනාශ කරන්න නං මං දෙන්නේම නෑ."

"බය වෙන්ඩ ඕන නෑ. මං හුඟක් පරිස්සං වෙන්නංකෝ. කොහොමටත් මගේ එක හරියට හදා නොගත්තොත් අපට ටෙලිෆෝන් දෙකම පාවිච්චි කරන්න බෑ නොවෑ."

අන්තිමේදි මට කැමති වෙන්නට සිදු වුණා. මිෂ්කා එක සැරේටම වැඩට බැස්සා. දඩ් බිඩියේම ඔහු දිගු වේලාවක් වැඩ කළා. අන්තිමේදි මුව්ටු කිරීම් ඉවර වුණා. හැබැයි දුරකථනය වැඩ කරන එක සම්පූර්ණයෙන්ම නතර වෙලා.

අඩු ගණනේ එය ගෙරවීම් සඳ්දයක් වත් දුන්නේ නෑ.

"දැන් මොකද කරන්නේ?" මම ඇසුවා.

"මං කියන්නං, අපි ආපහු කඩට ගිහින් ඒක හඳලා දෙන්න කියමු." මිෂ්කා යෝජනා කළා.

ඉතිං අපි වෙළඳ සලට ගියා. ඒත් ඔවුන් කීවේ තමන් දුරකතන අලුත්වැඩියා නොකරන බවයි. අඩු ගණනේ ඒවා අලුත්වැඩියා කරන තැනක් ගැන වත් ඔවුන් දනගෙන හිටියේ නෑ. එදා දවසම ගෙවුණේ මහා කාළකණ්ණි විදිහටයි. අන්තිමේදී මිෂ්කාට අදහසක් ආවා.

"අපි නං බුරුවෝමයි! අපිට පුළුවන්තේ දෙන්නට දෙන්නා ටෙලිග්‍රාප් කරන්න."

"කොහොමද?"

"තිත් වලිනුයි, ඉරි වලිනුයි, දන්නේ නැද්ද? සීනුව තාම වැඩ කරනවානේ. අපිට ඒක වැඩට ගත්තැහැකි. යාන්තං නාද වෙන එක තිත. ටික වෙලාවක් ඇඳලා නාද වෙන එක ඉර. අපි මෝස් සංඥා ඉගෙනගෙන දෙන්නට දෙන්නා පණිවිඩ එවා ගම්මු."

මෝස් සංඥා සොයා ගත් අපි ඒවා ඉගෙන ගන්නට පටන් ගත්තා. තිතක් හා ඉරක් ඉංග්‍රීසි හෝඩියේ ඒ අකුරයි. ඉරක් හා තිත් තුනක් බී අකුරයි. තිතක් හා ඉරි දෙකක් සී අකුරයි. ඔන්න ඔය විදිහයි. ඉක්මනින්ම අපි මුළු ඉංග්‍රීසි හෝඩියම ඉගෙන ගෙන පණිවුඩ යවන්නට වුණා. මුලදී නම් හුඟ වෙලාවක් ගෙවුණා. ඒත් පස්සේ හනි හනිකට සීනු නාද කරන්නට අපට පුළුවන් වුණා. එය නම් හැබෑ ටෙලිග්‍රාප් පණිවුඩ යැවීමක්මයි. ඇත්තවශයෙන්ම මෙය දුරකතනයෙන් කතා කරනවාටත් වඩා සතුට ගෙන දෙන දෙයක්. ඒත් ටෙලිග්‍රාප් යැවීමත් වැඩි කල් පැවතුණේ නෑ.

එක උදේක මම මිෂ්කාට පණිවුඩයක් ඇරියා. ඒත් උත්තරයක් නෑ. මිෂ්කා තවමත් නිදියනවා වෙන්නට ඇති. ඉතිං මම තවත් පමා වෙලා තවත් පණිවිඩයක් ඇරියා. තාමත් උත්තරයක් නෑ. අන්තිමේ මම මිෂ්කාගේ ගෙදරට ගිහින් දොරට තට්ටු කළා. මිෂ්කා දොර ඇරියා.

"දැන් ඉතිං දොරට තට්ටු කරන්න ඕන නෑ. සීනුව නාද කළාම හරි." මිෂ්කා දොරේ තිබූ බොත්තමක් පෙන්නුවා.

"ඒ මොකක්ද?"

“විදුලි සිනු බොත්තමක්!”

“අනේ නිකං ඉන්නවා!”

“ඇත්තමයි විදුලි සිනුවක්!”

“කොහෙන්ද හම්බ වුණේ?”

“මංම හැදුවා.”

“කොහොමද?”

“මං ඒක හැදුවේ ටෙලිෆෝන් එකෙන්”

“මොකක්?”

“ඔව්, මං ටෙලිෆෝන් එකෙන් සිනුව ගලවා ගත්තා. බොත්තමත් එහෙමයි. බැටරියත් ගැලෙව්වා. දෑත් ඉතිං මේක නිකම්ම නිකං සෙල්ලං බඩුවක් වෙනුවට වැඩක් ඇති බඩුවක්.”

“ඒත් ඔයාට කිසිම අයිතියක් නෑ මේ විදිහට ටෙලිෆෝන් එක ගලවන්ඩ.” මම කීවා.

“ඇයි නැත්තේ, මං ගැලෙව්වේ මගේ එක මිසක් ඔයාගේ එක නෙවෙයි.”

“ඒක ඇත්ත. ඒත් ටෙලිෆෝන් එක අයිති අපි දෙන්නාටමයි. තමුසේ මේක කැලි කැලි වලට කඩනවා කියලා දෑනං උන්නා නං මේක ගන්න මං සල්ලි දාන්නේ නෑ.”

“කොහොමටත් ටෙලිෆෝන් එකක් ඕන වෙන එකක් නෑ. අපි ජීවත් වෙන්නේ බොහෝම ඇතින් නෙවෙයිනේ. ඔයාට මට කතා කරන්න ඕන වෙච්ච ගමන් පහළට බැහැලා ආවහැකි.”

“මට ආයිත් කවදාවත් තමුසෙට කතා කරන්න ඕන නෑ.” යි කියමින් මම මිෂ්කාගේ ගෙදරින් පිට වුණා.

මට ඇති වුණේ තද කේන්තියක්. කොයි තරම් තද කේන්තියක්ද කියනවා නම් දවස් තුනක්ම මම මිෂ්කා එක්ක කතා කළේ නෑ. තනි වී ඉදිමෙන් මට ඇති වුණේ මහා තනිකමක්.

ඉතිං මමත් දුරකතනය ගලවා විදුලි සිනුවක් හැදුවා. ඒත් ඒ මිෂ්කා කළ විදිහෙන් නම් නොවෙයි. මම එය කළේ නිවැරදි ලෙසටයි. මම බැටරිය තැබුවේ දොර ළඟම තට්ටුවකයි. ඉන්පස්සේ බිත්තිය දිගේ බොත්තම ළඟට එතතුරුම වයරය ඇඳ්දා. විදුලි බොත්තම නිවැරදිව දොරට තියා ඉස්කුරුප්පු ඇණයක් ඇල්ලුවා. මිෂ්කාගේ විදුලි බොත්තම තිබුණේ ඇණයකින් එල්ලලායි. මා මේ විදිහෙන් හුරුබුහුට වැඩක් කිරීමෙන් අම්මා

තාත්තා දෙන්නාත් මාව අගය කළා.

මිෂිකාට මගේ සිනුව ගැන කියන්නට මම පහළට බැස්සා. දොරේ බොත්තම තද කළත් කිසිම කෙනෙක් උත්තරයක් නෑ.

දෙනුත් වතාවක් බොත්තම එබුවත් ඇතුළෙන් සිනු සද්දයක් ඇහුණේ නෑ. ඉතිං මම කළේ දොරට තට්ටු කිරීමයි.

මිෂිකා දොර ඇරියා.

"මොකද ඔයාගේ සිනුවට වෙලා තියෙන්නේ? ඒක වැඩ කරන්නේ නැද්ද?"

"නෑ, ඒක වැඩ කරන්නේ නෑ."

"මොකක්ද ප්‍රශ්නේ?"

"මං බැටරිය ගැලෙව්වා."

"ගැලෙව්වා? ඒ ඇයි?"

"ඔව්, මට ඕන වුණා බැටරිය හැදිලා තියෙන්නේ මොනවා වලින්ද කියලා බලන්න."

"ඉතිං දැන් ඔයා මොකක්ද කරන්නේ, ටෙලිෆෝනෙකුත් නැතුව, සිනුවකුත් නැතුව?"

"ඒම්, මොනවා හරි කරනවා." මිෂිකා සුසුමක් පිටකළා.

මම ආපසු ගෙදර ආවා. ඒත් මගේ හිතේ ප්‍රශ්න ගොඩ ගැසිලාය. මිෂිකා ලවා මේවා කරවන්නේ කවුද? හැම දෙයක්ම එයා කඩා බිඳ දාන්නේ ඇයි? මිෂිකා ගැන මට කණගාටුවක් පවා ඇති වුණා.

එදා රැ මට හුඟ වේලාවක් තින්ද ගියේ නෑ. මම හිත හිතා හිටියේ අපේ ටෙලිෆෝනය ගැනයි, එයින් අපි හැදූ ටෙලිග්‍රෆ් මැෂිම ගැනයි. ඉන්පස්සේ මම කල්පනා කළේ විදුලිය ගැනයි. විදුලිය එන්නේ බැටරියේ කොතැනින්ද?

මම මේ හැම දෙයක් ගැනම ඇදේ දිගාවී කල්පනා කරද්දී අනෙක් හැම දෙනෙක්ම සැප නින්දේ. ටික වෙලාවකින් මම නැගිට්වා. නැගිටලා විදුලි පහන පත්තු කළා. තට්ටුව උඩ තිබුණු බැටරිය බිමට ගත්තා. ඉන් පස්සේ මම කළේ බැටරිය ගැලවීමයි. එය ඇතුළේ තිබුණේ මොකක්දෝ ජාතියක දියරයක්. රෙදි කැල්ලක එතු කුඩා කළු කුරක් ඒ ඇතුළට ඔබලා. එහෙමයි වැඩේ! විදුලිය එන්නේ මේ දියරයෙන්! මම එක සැරේමම ඇදට පැනලා තින්දට වැටුණා.

ගිනි කෙළි

අලුත් අවුරුද්දට කලීං මිෂ්කාටයි මටයි කොච්චරට වැඩද කියන එක හිතා ගන්නත් අමාරුයි. අපි අවුරුද්දට සූදානම වෙන් නගන්නේ හුඟ කාලෙක ඉඳලායි. ගහ සරසන්න කඩදාසි දම්වැල් අලවන්න, පුංචි කොඩි කපන්න, ඒ වගේම හැම ජාතියෙම සැරසිලි සූදානම කරන්න හුඟ දවසක් ගෙවුණා.

හැම දෙයක්ම ඉතා ම හොඳින් වෙන් න ඉඩ තිබුණා. හැබැයි ඒ මිෂ්කාට ලැබුණු පොතක් එයා නොකියවා හිටියානං විතරයි. පොතේ නම 'රසායන විද්‍යාව විනෝදයට' යන්නයි. එහි තිබුණා ගිනි කෙළි සාදන්නේ කොහොමද කියලා.

එයින් පස්සේ අපට එක මොහොතකවත් සාමයක් තිබුණේ නෑ. මිෂ්කා මුළු දවසම ගෙව්වේ වංගෙඩියක දෑම්ම ගෙන්දගම් සහ සීනි එකට කොටමින්, එහෙම නැත්නම් ඇලුම්නියම් පිරි ගාමින්, එහෙමත් නැත්නම් මේ පරීක්ෂණ මිශ්‍රණය පුළුස්සමින්.

මුළු ගේ ම හුස්ම හිරකරන, වමනය එන තරං ගඳ දුමකින් පිරුණා. අසල්වැසි මිනිස්සුන්ගේ කේන්තිය ඇවිස්සුණා. අන්තිමේ මිෂ්කාගේ ගිනි කෙළි හඳුනා උත්සාහය කඩාගෙන වැටුණා.

ඒත් මිෂ්කා ඒකෙන් අධෛර්යය වුණේ නෑ. අලුත් අවුරුද්ද ලබන දවසේ හැන්දෑවට තමන්ගේ ගෙදරට එන්න කියලා අපේ පංතියේ ළමයින්ට එයා ආරාධනා කළා. තමන් එදාට ගිනි කෙළි සංදර්ශනයක් පවත්වනවා කියලා ඔහු කයිවාරුත් ගැහැව්වා.

"දන්නවාද ඒවා මොන වගේද කියලා? ඒවා රිදි වගේ දිළිසෙනවා. පුපුරලා හැම පැත්තටම ගින්දර විදිනවා."

"ඔයා මොනවද හැදුවේ?" මම මිෂ්කාගෙන් ඇසුවා. "ඔයා ඒ ගොල්ලන්ට එන්න කීවාට තාම කිසිම ගිනි කෙළියක් හඳුලා නෑ නේ?"

"නැත්තේ මොකෝ. අනික තව කොච්චර දවස් තියෙනවාද? මං ඔක්කෝම ලෑස්ති කර ගන්නං, බලනවකෝ!"

අලුත් අවුරුදු ලබන දිනයට කළින් දිනයේ මිෂ්කා මා බලන්නට ඇවිත් මෙහෙම කීවා.

“ගිහින් ගස් අරන් එන්න වෙලාව දැන්. නැත්තං උත්සවේට අපට ගහක් නැති වෙයි.”

“දැන් හුගක් හවස් වෙලා. හෙට යමු.” මම පිළිතුරු දුන්නා.

“ඒත් හෙට අපි ගහ සරසන්න එපායැ.”

“කමක් නෑ. අපි ඉස්කෝලේ ඇරිලා ගිහින් ගහක් කපාගෙන ඇවිත් හැන්දෑවට සරසමු.”

ගොරෙල්කිනෝ කැලෑවෙන් ගහක් කපා ගන්නට අපි මේ වෙනකොටත් තීරණය කරලායි තිබුණේ. එම කැලෑව තිබුණේ අප ගිම්හාන නිවාඩුව ගත කළ නතාෂා නැන්දාගේ ගෙදර ළගයි. නතාෂා නැන්දාගේ සැමියා කැලෑ භාර නිලධාරියෙක්. කැලෑවෙන් අපට ගසක් කපා ගන්නට පුළුවන් බව කීවේ ඔහුයි. ඔහු එහෙම කීවේ ගිම්හාන නිවාඩු කාලයේදී. කැලෑවට යන්නට මම කලින් ම අම්මාගෙන් අවසර අරගෙනයි තිබුණේ.

පහුවදා දවල් කෑමෙන් පස්සේ මම මිෂ්කාගේ ගෙදර ආවා. ඔහු සිටියේ ගිනි කෙළි මිශ්‍රණය වංගෙඩියක දමා කොටමින්.

“ඔයා ඕක කරන්න තිබුණේ කලිං, දැන් අපට යන්න වෙලාව හරි. ඔයා ඕකත් එක්ක ඔක්කෝම පටලවා ගන්නවා.”

“මං මේක කළේ කලිං තමා. ඒත් එක ම දේ මට ගෙන්දගම් හරි පදමට දාගන්න බැරි වුණ එකයි. ඒවා සු ගාලා දුං දානවා මිසක පත්තු වෙන්නේ නෑ.”

“ඕක අතෑරලා දානවා, කොහොමටවත් ඕක හරියන්නේ නෑ.”

“මං හිතන්නේ දැන් ඒක හරි. තව ගෙන්දගං ඩිංගක් දාන්න විතරයි ඔනෑ. ඔය ඇලුමිනියම් සාස්පාන දෙනවකෝ ඔය ජනෙල් පඩිය උඩ තියෙන.”

“මට ජේන සාස්පානක් නෑ, එතන තියෙන්නේ තාව්වියක්.”

“තාව්වියක්? මෝඩයෝ ඕක පාව්විව් කළේ සාස්පානක් විදිහට. කෝ මට ඒක දෙනවා.”

මම සාස්පන ඔහුට දුන්නා. ඔහු එය පිරි ගාන්නට වුණා.

“ඉතිං මේ සාස්පාන තාව්වියක් කළා තමුසෙට ස්තුති කරන්නට වටිනවා නේද?” මම කීවා.

“හ්ම්.... ඔව්, මං මේක තාව්වියක් වගේ ජේනකං පිරි ගාලා දුම්මා. ඒත් කමක් නෑ, තාව්වියත් වැඩක් ඇති දෙයක්.”

“අම්මා මොකද කිව්වේ?”

“මොකුත් නෑ. එයා තාම දෑක්කේ නෑ.”

“එතකොට එයා දෑක්කම?”

“ඕ... මෙහෙමයි. ඉතිං එයා ඒක දකිනවා, ඒක එව්වරයි. මං එයාට අලුත් සාප්පානක් අරන් දෙනවා මං ලොකු වුණාම.”

“ඔයා ලොකු වෙනකොට කල්පයක් යයි.”

මිෂකා පිරි ගෑ කුඩු තොගය විශාලයි. ඔහු වංගෙඩියේ තිබුණු වෙඩි බෙහෙත් සොළොස් එයට මොනවාදෝ ගම් වගයක් එක්කම පිරි කුඩු කළවම් කළා. එයින් සෑදුණේ පොට් ගුළියක් වැනි පාප්පයක්. මේ පාප්පයෙන් මිෂකා කළේ සොසේජස් වැනි මොනවාදෝ සෑදීමයි. ඒවා සෑදුවේ වයර් කැල්ලක් වටේ පාප්පය ඇඟවීමෙනුයි. පස්සේ ඒවා වේලෙන්තට ලැල්ලක් උඩින් තිබ්බා.

“ඕත් හරි. දැන් ඔනෑ වේලෙන එක විතරයි. එතකොට හරි. එකම දේ මේවා ලැඩ්ගෙන් හංගලා තියා ගන්න එකයි.”

“ඇයි?”

“නැත්තං එයා ඒවා කාවි.”

“ඒවා කාවි? බල්ලෝ කොහේද ගිනි කෙළි කන්නේ?”

“සමහර බල්ලෝ නැතුව ඇති. ඒත් ලැඩ් කනවා. සැරයක් මං ඒවා වේලෙන්තට ඇරලා ආපහු එතකොට මේත් එයා ඒ රික ලැට් ගානවා. එයා හිතන්ඩ ඇත්තේ ඒවා රසකැවිලි කියලා.”

“උදුන අස්සේ හංගනවා. එතකොට ලැඩ්ට ඒවා කන්න බෑ.”

“ඒකේ තියන්න බෑ. මං සැරයක් එහෙම උදුනේ හැංගුවා. අම්මා ඇවිත් උදුන පත්තු කරලා. ඒ ඔක්කෝම පිට්ටිලා. වැඩිය හොඳා කුස්සි අල්මාරියේ හංගන එක.”

මිෂකා පුටුවක් ඇඳගෙන ගොස් ගිනි කෙළි කුස්සි අල්මාරියේ තියලා මෙහෙම කීවා.

“දන්නවාද එයාගෙ හැටි. හැම වෙලාවෙම මගේ දේවල් ගන්නවා. මතකද එයා මගේ වම් සපත්තුව හැංගුවා. අපට ඒක කොහෙන්වත් හොයාන්න බැරි වුණා. ඒකෙන් මට වුණේ ලොං බ්ලට් සපත්තු දවස් තුනක්ම දාන්න, අලුත් සපත්තු ජෝඩුවක් ගන්න කල්. හරියට හිත කාලෙදි වගේ ඒවා දාගෙන ඇවිදින්න වුණා රස්තෙ කාලෙදිත්. අලුත් සපත්තු ජෝඩුව ගත්තම ඉතුරු වෙලා තිබුණු එක සපත්තුව විසි කළා. එක සපත්තුවක් තිබ්බලා මොනවටද! ඒත් ඒක විසි කරලා දුම්මා විතරයි මේත් නැති වුණු

සපත්තුව හම්බ වුණා. ඉතිං ඒකත් විසි කළා. පළවෙනි එක විසිකරලා නොතිබ්බානං දෙවැනි එකත් විසි කරන්න වෙන්තේ නෑ. ඒත් පළවෙනි එක විසි කරලා තිබ්බ හින්දා දෙවැනි එකත් විසි කළා. ඉතිං අන්නිමේ ඒ දෙකම විසි කළා.”

“වාචාල කං දොඩෝන එක නවත්තා ගන්නවා. දෑන් අපිට යන්න වෙලාව හරි.”

මිෂ්කා ඒ විදිහටම කළා. අපි පොරොටකුත් ඇරගෙන දුම්රිය පොළට ගියා. දුම්රියක් මේ දෑන් ටිකකට කලින් පිටත් වී ගිහිත්. ඉතිං අපට සිද්ද වුණේ ඊළඟ දුම්රිය එනතුරු සිටින්නටයි. කමක් නෑ, අන්නිමේ ඒක ආවා.

ඉතිං අපි දුම්රියට ගොඩ වුණා. ඔය විදිහට අපි ගොරෙල්කිනෝවලට ආවා. දුම්රිය පොළේ ඉඳලා අපි කෙළින්ම ගියේ කැලෑ බාර නිලධාරියා ළඟටයි. ඔහු අපට අළු ගස් දෙකක් කපා ගන්නට අවසර පතක් ලියා දුන්නා. ඒ වගේම ඒවා අපට කපා ගන්නට අවසර ඇත්තේ කැලෑවේ කොතැනින්දැයි කියාත් ඔහු අපට කියා දුන්නා. ඉතිං අපි කැලෑවට වැදුණා.

කැලෑව පුරා සිය ගාණක් අළු ගස්. ඒත් මිෂ්කාට පෙනුණේ ඒ හැම එකකම මොකක් හරි වැරද්දක්.

“මෙව්වර දුරක් ඇවිල්ලත් තියෙන එකේ කපා ගන්න ඕනෑ හොඳම අළු ගහයි. නැත්තං ඒකේ වැඩක් නෑ.” ඒ මිෂ්කා.

අපි හරියටම කැලෑව මැද්දට ම ගමන් කළා.

අපි ඉක්මණට ඒවා කපා ගන්න ඕනෑ. බොහෝම ඉක්මණට කළුවර වැටෙයි.” එහෙම කීවේ මමයි.

“ඒත් කපා ගත්ඩ තරං වටින එකක් නෑනේ!”

“අතන තියෙන අපූරු ගහ කොහොමද?”

මිෂ්කා එය හතර වටින්ම පරීක්ෂා කර බැලුවා.

“ඒක නරක නෑ, ඇත්තවශයෙන්ම. ඒත් හොඳටම හොඳ නෑ. ඇත්තවශයෙන්ම ඒක කොහෙන්ම හොඳ නෑ. ඒක ඕනවට වඩා කොටයි මහතයි.”

“කොටයි මහතයි කියන්නේ මොකක්ද?”

“ඒකෙ මුදුන හුගක් කොටයි. සල්ලි දුන්නත් මං ඕක නං ගන්නේ නෑ.”

අපි තව අළු ගසක් නොයා ගන්නා.

“මේක කොරයි!” ඒ මිෂ්කා.

“කොරයි කීවේ මොකද?”

“ඒක මේ කොරයි. ඒකට තියෙන්නේ කොර කකුලක්, ජේනවද?”

“කොර කකුලක්?”

“මෙහෙමයි, කකුලක් නෙවෙයි කදක්!”

“කදක්! එහෙනං ඇයි එහෙම නොකීවේ?”

අපි තවත් ගසක් සොයා ගත්තා.

ඒක තට්ට ගහක්!”

“තට්ටෙ තමුසෙගෙ! ගහක් කොහොමද තට්ටෙ වෙන්නේ?”

“ඇත්ත වශයෙන්ම එහෙම වෙන්න පුළුවන්! ජේනවද ඒකේ කෙඳි කොච්චර හිනිද කියලා. ගහ පුරාම හිස් පදාස. ඒක අළු ගහකට වඩා කොහු මිටක් වගේ.”

දිගටම සිඳ්ධ වුණේ ඒකමයි. හැම ගහක්ම එක්කෝ තට්ටය, නැත්නම් කොරය, එහෙමත් නැත්නම් මොකක් හෝ වැරදිය.

“තමුසේ කියන දේ අහන එකේ කිසිම පලක් නෑ. අපිට මුළු රැම මෙහේ ඉන්න වෙයි ඔය විදිහට.”

මම එහෙම කියලා මට හොඳ යැයි කියා හිතුණු ගහක් කපා ගත්තා. කපා ගෙන පොරොව මිෂ්කාට දුන්නා.

“යමු යන්න, දෑත් ආපහු යන්න වෙලාව හරි.”

ඒත් මිෂ්කා කළේ දිගින් දිගටම වටපිට බලමින් ඇවිදීමයි. මම ඔහුට කන්නලව් කළා, කෑ ගැහුවා. ඒත් ඒ එකකින්වත් වැඩක් වුණේ නෑ. අන්තිමේ ඔහුට හරියන විදිහේ ගහක් මුණ ගැහුණා.

අපි ඒකත් කපාගෙන දුම්රිය පොළට එන්න පිටත් වුණා. අපි ඇවිදගෙන ඇවිදගෙන ආවා. ඒත් කැළෑවේ ඉවරයක් නම් නෑ.

“අපි ආවේ වැරදි පාරෙන් වත්ද?” මිෂ්කා ඇසුවා.

ඉතිං අපි විරුද්ධ පැත්තට හැරිලා ගමන් කළා. ඒත් කැලයෙන් එළියට එන්නට නම් පුළුවන් වුණේ නෑ. කළුවර වැටුණා. අපි සැරිත් සැරේ එක එක අතට ගමන් කළා. අන්තිමේ ඉන්නේ කොහේදැයි කියලා යාන්තම්වත් අපට හිතාගන්නට බැරි වුණා.

“දෑත් බලනවා තමුසේ කරපු දේ!” මම කේන්තියෙන් කීවා.

“මං මොකක්ද කළේ? මෙච්චර ඉක්මනට කළුවර වෙච්ච එක මගේ වැරද්දක්යැ?”

"ගහක් හොය හොයා කාලේ නාස්ති කළා. ගෙදර ඉඳන් වැඩ ඔක්කෝම අවුල් කරගෙන කාලෙ නාස්ති කළා. දැන් ඉතිං තමුසේ හින්දා මුළු රැම අපිට කැලේ මැද තපින්ඩ වෙයි."

"අපොයි බෑ!" මිෂකා බයවී කෑ ගසන්නට වුණා. "යාළුවෝ ටික අද රැ ගෙදර එනවා. අපි පාර හොයා ගන්නම ඕනෑ."

ඉක්මණින්ම තදින් කථවර වුණා. සඳ පායා දිළිසෙන්නට වුණා. කළු ගස් කඳන් බයංකර යෝධයින් වාගේ අප වටේ අපැහැදිළි විදිහට ජේන්න පටන් ගත්තා. අපට පෙනුනේ හැම ගහක් පිරිපස්සේම වෘකයින් හැංගී ඉන්නවා වාගෙයි. අපි නැවතුනා. තවත් නම් ඉස්සරහට යන්නට අපට බයයි.

"අපි කෑ ගහමු." මිෂකා කීවා.

ඉතිං අපි දෙන්නා කෑ ගහන්නට පටන් ගත්තා.

"කවුරුවත් නැද්දෝ.....!"

"කවුරුවත් නැද්දෝ.....!" දෝංකාරය පිළිතුරු දුන්නා.

"කවුරුවත් නැද්දෝ.....! කවුරුවත් නැද්දෝ.....!" දන්නා තරම් හයියෙන් අපි ආයෙමත් කෑ ගැහුවා.

"කවුරුවත් නැද්දෝ.....! කවුරුවත් නැද්දෝ.....!" දෝංකාරය ආයෙත් ඇහුනා.

"සමහරවිට අපි කෑ නොගහන එක වඩා හොඳයි!" මිෂකා කීවා.

"ඒ ඇයි?"

"වෘකයින්ට ඇහිලා අපි පස්සේ ඒවි."

"එහෙනං අපි ඔහේ කෙළින්ම ඇවිදගෙන යමු. නැත්තං අපිට කවදාවත් පාර හොයා ගන්න බැරිවෙයි."

ඉතිං අපි ආයෙත් ගමන පිටත් වුණා. මිෂකා දිගින් දිගටම පුශ්න ඇහුවා.

"වෘකයෝ කඩා පැත්තොත් මොකද කරන්නේ? අපිට තුවක්කුවක් නෑ."

"ගිනි පෙනෙලිවලින් දමලා ගහනවා." මම උත්තර දුන්නා.

"ඒවා කොහෙත්ද ගන්නේ?"

"ගිනි මැලයක් පත්තු කර ගන්නවා."

"ඔයා ගාව ගිනි පෙට්ටියක් තියෙනවද?"

"නෑ!".

"උන්ට ගස් නගින්න පුළුවන්ද?"

"කාටද?"

"වෘකයින්ට."

"වෘකයින්ට? බෑ, උන්ට බෑ."

"එහෙනං උන් කඩා පැන්නොත් අපි ගහකට නැගගෙන එළිවෙනකං ඉම්මු."

"මෝඩයා වෙන්ඩ එපා! එළිවෙනකං ගහක් උඩ ඉන්ඩ බෑ."

"ඇයි බැරි?"

"හිතලට ගල් ගැහිලා බිම ඇදගෙන වැටෙන හින්දා."

"මොකටද හිතලෙන් ගල් ගැහෙන්නේ? අපිට දෑතට හිතලක් නෑනේ?"

"අපිට හිතලක් නැත්තේ ඇවිදගෙන යන හින්දා. ඒත් නිකං ගහක් උඩට වෙලා ඉඳලා බලනවකෝ. පටස් ගාලා ගල් වෙනවා."

"ඉතිං මොකටද නිකං ඉදගෙන ඉන්නේ? ඉදගෙන කකුල් වනන්න පුළුවන්නේ?"

"ගහක් උඩට වෙලා රෑ පුරාම කකුල් වන වනා ඉන්ඩ ගියාම හොඳටෝම මහන්සි හැදේවි."

ඉතිං අපි සහ සැරේට වැවුණු පඳුරු අස්සෙන් තල්ලු වෙව්, ගස් කොටත්වල කකුල් හැප්පි හැප්පි, හිම ගොඩවල දණක් එරි එරි ඉස්සරහට ගමන් කළා. ගමන එන්න එන්නම අමාරු වුණා. අපට හොඳටෝම මහන්සි දැනුණා.

"අපි ගස් අතැරලා දාලා යං." මම යෝජනා කළා.

"අපොයි බෑ. අද රැට අපේ ගෙදරට ළමයි කට්ටිය එනවා. මම ගහක් තියෙන්නම ඕනෑ."

"අපි හිත හදා ගන්න ඕනෑ මෙනහින් එළියට යන්නයි. ගස් ගැන අමතක කරලා දාමු."

"පොඩ්ඩක් ඉන්නවකෝ, අපි දෙන්නගෙන් එක්කෙනෙක් ඉස්සරහින් යමු. එතකොට පිටිපස්සෙන් යන කෙනාට ඒ පාර දිගේ යන එක ලේසියි. මාරුවෙන් මාරුවට එහෙම කරමු."

අපි ටික වෙලාවක් නැවතිලා විවේක ගත්තා. ඉන් පස්සේ මිෂ්කා ඉස්සරහිනුත් මම පස්සෙනුත් ඇවිදගෙන යන්නට වුණා. ටික දුරකට පස්සේ මම ඉස්සරහින් යන්න ගත්තා.

ඔය විදිහට කොච්චරදැයි දන්නේ නැති තරම් කාලයක් අපි ඇවිදගෙන ඇවිදගෙන ගියා. මම ඉස්සරහින් යන වෙලාවක ටිකකට නතර වෙලා ගහ උරයකින් අනික් උරයට ගත්තා. ආයෙත් ගමන පටන් ගන්න කලිං මම පස්ස බැලුවා. මිෂ්කා පේන්න නෑ. මිෂ්කායි එයාගේ අළු ගහයි අතුරුදහන් වෙලා.

"මිෂ්කා.....!" මම දන්නා තරං හයිසෙන් බෙරිහන් දුන්නා.

ඒත් උත්තරයක් නෑ.

"මිෂ්කා.... කොහේද ඉන්නේ?"

තවමත් උත්තරයක් නෑ.

මම ආපස්සට ඇවිදගෙන ආවේ සැක හිතීන්. ඒ එක්කම තව පොඩ්ඩෙන් මම බැවුමකින් පල්ලමට වැටෙනවා. මට එය පෙනුණේ එහි අඩිය තියන්නට ඔන්න මෙන්න ළඟින් තිබෙද්දීයි. එහි පතුළේ මොකක්දෝ අඳුරු පාවිත් කැළතෙනවා පෙනුණා.

"මිෂ්කා තමුසෙද?"

"ඔව්! මං බැවුම පහළට වැටිලා වෙන්ඩ ඕනෑ!"

"ඇයි උත්තර නොදන්නේ? මං ගිරිය කැඩෙනකං කෑ ගැහුවා..."

"තමුසෙගෙ කකුල තුවාල වුණා නං උත්තර දෙන්ඩ හිතන එකක් නෑ!"

මම හෙමිත් පල්ලම බැස්සා. ඒ එක්කම මට පාර පෙනුනා. මිෂ්කා දණිස් අත ගගා ඉඳගෙන හිටියේ හරියටම පාර මැද්දේ!

"මොකද වුණේ?"

"මං දණ හිස බැන්දා. මං වැටුණේ දණිස්ස බිමට හිටින්න."

"රිදෙනවද?"

"ඔව්, මං ටිකක් ඉඳගෙන ඉන්නං."

ඉතිං අපි හිතල දූනෙන තුරාම හිම උඩ ඉඳගෙන උන්නා.

"පරිස්සං නූනොත් අපි ගල් වෙලා යයි! පාර දිගේ ඇවිදගෙන යං නේද ඇ? මේක කොහේට හරි වැටෙයිනේ! ස්ටේෂමට නැත්තං කැලෑ බාරකාරයා ළඟට නැත්තං මොකක් හරි ගමකට වැටෙයිනේ. අපිට මැරෙනකං හිම උඩ ලැගගෙන ඉන්න බෑ."

මිෂ්කා නැගිටින්න උත්සාහ කළා. ඒ එක්කම මරහඬ දිගෙන ආයෙත් ඉඳ ගත්තා.

"මට බෑ..."

"මොකද අපි කරන්නේ? හරි මං දන්නවා... මං ඔයාව කරේ තියාගෙන යන්නං."

"දිගටම මාව කරේ තියාගෙන යන්න ඔයාට බෑ නේද?"

"බලමුකෝ, මං උත්සාහ කරලා බලන්නං."

මිෂ්කා නැගිටිලා මගේ පිට කොන්දට බඩ ගැවා. කෙදිරි ගාමිත් අත්තිමේ මිෂ්කා මගේ පිටට නැග ගත්තා. මට දූනුනේ ටොන් එකක් පිටේ පැටවුවා වාගේයි. මා දෙකටම නැවී ගියා.

"හරි, හරි... දැන් ඉතිං මාව අරගෙන යනවා!"

මම අඩි කීපයක් තිබ්බා. එක සැරේටම මගේ කකුල පැටලුනා. මිෂ්කාත් එක්කම මම හිම ගොඩේ ඇදගෙන වැටුණා.

"ඌයි! මගේ කකුල තුවාල වෙලා... ඒ මදිවාට තමුසේ මාව පොළොවේ ගහනවා!"

"මං හිතලා කළේ නෑ."

"උස්සන් යන්ඩ බැරිනං පුළුවන් බව නොකියා ඉන්ඩයි තිබුණේ."

"තමුසේ නං මහ කරදර ගොඩක් මිසක් වෙන මොකවත් නෙවෙයි." මම කීවේ කේන්තියෙන්. "මුලදි ගිනි කෙළි එක්ක පැටලිලා හිටියා, පස්සේ මුළු දවස තිස්සේම අළු ගහක් හොය හොයා හිටියා. දැන් පල්ලම් බැහැලා දණිස්ස කඩාගෙන... අපිට කොහොමටවත් දැන් නං ගෙදර යා ගන්ඩ වෙන්තේ නෑ."

"ඔයාට ගෙදර යනැයි!"

"ඒ කොහොමද?"

"තනියම. මේ ඔක්කෝම මගේ වැරද්ද. මායි ඔයාව ගහක් හොයන්න මෙහේට එන්න කැමති කරවා ගත්තේ."

"ඒත් මට ඔයාව තනියම මෙනන දාලා යන්න බෑ."

"ඇයි බැරි? මං තනියම පාර හොයා ගන්නං. මං කකුල ටිකක් හොඳ වෙනකං ඉඳගෙන ඉඳලා ආයෙත් පිටත් වෙනවා."

"මේ කට වහ ගන්නවා! ඔයා නැතුව මං කොහේවත් යන්නේ නෑ. අපි ආවේ එකට. ඒ වගේම යන්නෙන් එකට. අපි හොඳ විදිහක් කල්පනා කරමු."

"මොන හොඳ විදිහක්ද?"

"කොහොමද හිම යානයක් හදා ගත්තොත්? අපිට පොරොවක් තියෙනවානේ."

"පොරොවෙන් කොහොමද හිම යානයක් හදන්නේ?"

"පොරොවෙන් නෙවෙයි මෝඩයෝ! ලී ටිකක් කපාගෙන ඒවයිත් හිම යානයක් හදමු."

"ඒත් අපට එක ඇණයක් වත් නෑනේ."

"ටිකක් හිතලා බලමුකෝ."

ඉතිං මම හිතන්නට වුණා. මිෂ්කා ඔහේ හිම ගොඩ උඩ ඉඳගෙන උන්නා. මං අළු ගහක් ඔහු ළඟට ඇදගෙන ගියා.

"මේක උඩින් ඉඳ ගන්නවා. නැත්තං හිතල වෙයි."

මිෂ්කා එසේ කළා. ඒ එක්කම මට අදහසක් පහළ වුණා.

“ඒයි මිෂා.... කියමුකෝ මං ඔයාව මේ ගහ උඩ තියලා ඇද්දා කියලා.....?”

“මේ ගහ උඩ තියලා, ඒ කියන්නේ?”

“මෙහෙමයි, ඔයා ඔය විදිහටම ඕක උඩ ඉඳගෙන ඉන්නවා. මං කඳෙන් අල්ලලා ඇඳගෙන යනවා. හොඳට අල්ලා ගන්නවාකෝ.”

මම ගසේ කඳෙන් අල්ලා ඇද්දා. මොන තරම් අපූරු අදහසක්ද! පාරේ තිබූ හිම තදයි, ලිස්සනසුළුයි. ගස ලේසියෙන්ම ඒ උඩින් ඇදිලා ආවා. හරියටම හිම යානයක් වගේමයි.

“ඒක නියමයි, මේ පොරොවත් අල්ලා ගන්නවා.”

මිෂ්කා පොරොවත් තබාගෙන පහසුවෙන් හරි බර ගැහිලා ඉඳ ගත්තා. මම පාර දිගේ ඔහුවත් ඇඳ ගෙන යන්නට වුණා. අපි ඉතා ඉක්මනින්ම එළිමහනකට ආවා. තැනින් තැන විදුලි එළිඳ පේන්නට තිබුණා.

“ඒ තමා ස්ටේෂම මිෂ්කා!”

ඇතින් එන දුම්රියක හඬක්ද ඇසුණා.

“ඉක්මනට යං, නැත්තං අපිට කෝච්චිය අල්ලා ගන්න බැරිවෙයි.”

මිෂ්කා එසේ කෑ ගහද්දීම මම පිස්සුවෙන් වාගේ දුවන්නට වුණා.

“ඉක්මනට, ඉක්මනට අපි පරක්කු වැඩි වෙයි!”

දුම්රිය වේදිකාවට ආවා. අපි යාන්තමට දුම්රිය පොළට ඇතුළු වී ගත්තා. මම පෙට්ටියක් ළඟට දුවගෙන ගොස් මිෂ්කාව ඇතුළට තල්ලු කළා. දුම්රිය පිටත් වුණා. මම අළු ගහත් ඇඳගෙනම පාපුවරුවට පැත්තා. ගහේ තිබුණේ කුරු කුරු අතු. ඒවා මගීන්ගේ ඇඟේ ඇතෙන්නට වුණා. ඔවුන් අපට දොස් කියන්න ගත්තා.

“ඔය වගේ කඩමාළු වෙච්ච ගහක් කොහෙන් හොයා ගත්තද?” කවුදෝ එහෙම ඇහුවා.

ඉතිං කළුව පුරා ගිය අවදානම් ගමන ගැන අපි ඔවුන්ට කීවා. ඒ අය අපට අනුකම්පා කළා. කවුදෝ ගැනු කෙනෙක් මිෂ්කාට ඉඳ ගන්නට ඉඩ දුන්නා. ඊට පස්සේ ඇ මිෂ්කාගේ සපත්තු ගලවලා කකුල පරීක්ෂා කළා.

“එච්චරටම බරපතල නෑ. යාන්තං හිරිලා.” ඇ කීවා.

“මං හිතුවේ කකුල කැඩිලා කියලා. ඒ තරමට ඒක රිදෙනවා.”

මිෂ්කා උත්තර දුන්නා.

“ගණන් ගත්ව එපා. ඕක ඔයා කසාද බඳින දවස වෙනකොට සනීප වෙයි.” කවුදෝ කෙනෙක් කිව්වා.

හැම දෙනාම බක බක ගා හිනා වුණා. එක් ගැහැණු කෙනෙක් අප දෙන්නාට ජෑම් පාන් එක ගානේ දුන්නා. තවත් කෙනෙක් රස කැවිල්ල ගානේ දුන්නා. එයින් අපට දැනුනේ කියන්න බැරි තරම් සතුටක්. මොකද කියනවා නම් ඒ වෙලාවේ අපි හිටියේ හාමක් වෙන තරමට බඩගින්නේ හින්දා.

“දැන් අපි මොකද කරන්නේ? අපි දෙන්නාටම තියෙන්නේ එක ගහයි.” මම කීවා.

“මට ඒක අදට දෙනවා. ඒක එව්වරයි.”

“ඒක එව්වරයි කිව්වේ මොකක්ද? මං කැල් පුරා මේක ඇදන් ආවා, ඒ මදිවාට තමුසෙවත් ඒක උඩ තියාගෙන. දැන් මට ඒක දීලා දාන්ඩ වෙලා.”

“ඒක අදට විතරක් මට දෙනවා. හෙට ඒක මං ඔයාට තියා ගන්නම් දෙනවා.”

“ඒක මරු වැඩේ! හැමෝම අද සතුටු වෙන දවස. මං විතරක් ගහක් නැතුව ඉන්න...”

“ඒත් මං අද වටේම ඉන්න හැමෝටම ආරාධනා කරලා තියෙන්නේ. ගහක් නැතුව මං මොනවා කරන්නද?”

“ඉතිං තමුසෙට පුළුවන් ගිනි කෙළි පෙන්නන්න. ඒ ගොල්ලෝ කලින් ගස් දැකලා නැතුවායැ.”

“ගිනි කෙළි සමහරවිට පත්තුවෙන එකක් නෑ. මං ඒවා දැනටම විසි සැරයක් විතර හදලා තියෙන්නේ. නිකංම දුං පිටවෙනවා විතරයි.”

“ඒත් මේ සැරේ සමහරවිට හරියයි.”

“නෑ, මං ඒවා ගැන ආයින් මතක් කරන්නේවත් නෑ. සමහර වෙලාවට අනිත් අයට ඕක අමතක වෙලාත් ඇති.”

“නෑ, ඒ ගොල්ලන්ට අමතක වෙන එකක් නෑ. ඔයා මුලින්ම කරන්න තිබුණේ කයිවාරු නොගහා ඉන්න එක.”

“මට ගහක් තිබ්බොත්, මං මොක හරි කවියක් ගිනි කෙළි ගැන හදලා බේරෙන්න පුළුවන්. ඒත් දැන් මං දන්නෑ මොනවා කරන්නද කියලා.”

“බෑ... බෑ... මට නං බෑ ගහ දෙන්න. මං කිසිම කිසි දාක ගහක් නැතුව අලුත් අවුරුද්ද සැමරුවේ නෑ.”

“පොඩ්ඩක් සාධාරණ වෙලා මට උදව් කරනවකෝ. ඔයා මට

හුඟක් වෙලාවල් වල උදව් කරලා තියෙනවානේ.”

“ඉතිං මං හැම වෙලාවෙම තමුසෙට උදව් කරන්න ඕන කියලද කියන්නේ?”

“මේ අන්තිම සැරේ. ඒ වෙනුවට මං ඔයා කැමති ඕන දෙයක් දෙන්නං. ඔයා දන්නවානේ මා ගාව තියෙන දේවල්. කැමති ඕනද දෙයක් තෝරා ගන්නවා.”

“හොඳා, ඒක එහෙම නං දෙනවා මට ලැබ්ව.”

මිෂ්කා අහකට හැරුණා. හුඟ වෙලාවක් යන තුරාම ඔහු කිසි දෙයක් කීවේ නෑ. ඔහු හිටියේ කල්පනා කර කර. අන්තිමේ ඔහු කතා කළේ දුකින් බරවීගෙන.

“බෑ, මට ලැබ්ව දෙන්න බෑ.”

“ඒත් තමුසේ කීවේ මං කැමති ඕන දෙයක් ගන්න කියලා. දැන්...”

“මට ලැබී ගැන අමතක වුණා. මං එහෙම කියද්දී හිතුවේ බඩු ගැන. ලැබී බඩුවක් නෙවෙයිනේ. ලැබ්ව පණ තියෙනවා.”

“ඉතිං මොකද? ඒකා මේ නිකම්ම නිකං සාමාන්‍ය බල්ලෙක්! උඟට පෙළපන ගැන ලියවෙව්ව කාඩ් එකක්වත් නෑ.”

“පෙළපත් කාඩ් එකක් නැති එක ලැබීමේ වරදක් නෙවෙයි! කොහොම උණත් එයා මට ආදරෙයි. මං ගෙදර නැති වෙලාවට එයා මා ගැන හිතනවා. මං ගෙදර ගිය හැටියෙම එයා වළිගෙ වනාගෙන දුවගෙන එනවා.... බෑ... මට නං දෙන්න බෑ. ළමයි මට හිතා වුණත් කමක් නෑ. ලෝකෙ තියෙන ඔක්කොම සල්ලි දුන්නත් ලැබ්ව නං දෙන්න බෑ.”

“එහෙමද, එහෙනං ගහ අර ගන්නවා, මට මොකුත් එපා!”

“ඒ ඇයි මොකුත් එපා? මං ඔයාට මොනවා හරි දෙන්න පොරොන්දු වුණානේ. ඉතිං ඔයාට මොනවා හරි ලැබෙන්න ඕනෑ. පින්තුර තියෙන මැජික් ලන්තැරුම කොහොමද? ඔයාට නිතරම මැජික් ලන්තැරුම ඕන වෙලා තිබුණනේ.”

“එපා, මට ඔයාගේ මැජික් ලන්තැරුම ඕන නෑ. ගහ අරගන්න එව්වරයි.”

“ඒත් ඔයා ඕක ගේන්න දහ දුකක් වින්දානේ. ඇයි ඒක නිකංම දිලා දාන්නේ?”

“ඇයි එහෙම බැරි? මට මොකවත් ඕන නෑ.”

“ඒ වගේම මටත් මොකවත් නිකං ඕන නෑ.”

“ඉතිං මෙහෙමයි, මේක ඇත්තටම දෙන්නේ නිකං නෙවෙයි.

ඒක දෙන්නේ අපි යාළුවෝ හින්දයි. යාළුකම මැජික් ලන්තැරුමකට වඩා වටිනවා! අපි අළු ගහ අපි දෙන්නා අතරේ බෙදා ගනිමු..”

අපේ කතාව අස්සේම දුම්රිය අපේ නැවතුමට ළගා වුණා. කාලය ගෙවෙනවා අපට දැනුනේත් නෑ. මිෂ්කාගේ කුමාරය රිදෙන එක නැවතිලා. දුම්රියෙන් බහිද්දී ඔහු කොර ගැසුවා විතරයි.

මම මුලින්ම අපේ ගෙදරට ගියා. නැත්නම් අම්මා කලබල වෙනු ඇති. ඉන් පස්සේ මම කෙළින්ම මිෂ්කාගේ ගෙදරට දිව්වා. ඒ අපේ අවුරුදු ගස සරසන්නටයි.

ගස මේ වෙනකොටත් කාමරය මැද සිටි කරලා. ගහේ හිස් පදාසයන් මිෂ්කා කොළ පාට කොළ වලින් සරසනවා. ගහ සම්පූර්ණයෙන්ම සරසා ගන්නට තරම් කාලයක් අපට ලැබුණේ නෑ. ගැහැනු ළමුන්, පිරිමි ළමුන් හැම දෙනෙක්ම එන්නට වුණා.

“අලුත් අවුරුදු සාදෙට අපුරු ආරාධනාවක්නේ! තාම ගහවත් හරියට සරසලා නෑ.” ඔවුන් කීවා.

ඉතිං අපි ඔවුන්ට අපේ අවදානම් ගමන ගැන විස්තර කළා. වෘකයින් අපට කඩා පැත්ත බවත් ගසකට නැග අපි බේරීගත් බවත් කියා මිෂ්කා බොරුත් කීවා. ළමුන් ඔහුට විශ්වාස කළේ නෑ. ඔවුන් අපට සිනාසුණා. මිෂ්කා ඔවුන්ට එය ඇත්තම බව ඒත්තු ගන්වන්නට උත්සාහ ගත්තා. ඒත් අන්තිමේ ඔහු ඒක අතැරලා දාලා අනිත් අය එක්කම හිනා වෙන්න වුණා.

මිෂ්කාගේ අම්මාත් තාත්තාත් අලුත් අවුරුදු උදාව බලන්න අසල්වැසියෙකුගේ ගෙදර ගියා. ඒත් මගේ අම්මා ජෑම් දූම්ම ලොකු කේක් ගෙඩියකුත් තවත් හුඟක් රසකැවිලිත් සාදා දුන්නා. ඉතිං ඒවායින් අපට ලැබුණේ ලොකු සතුටක්.

ඉතිං අපට තිබුණේ අපේම වූ ලෝකයක්. අපි සතුටින් කෙළි සෙල්ලම් කළා. අපේ හිත් ප්‍රීතියෙන් පිරී තිබුණා. මගේ ජීවිතේටම ඒ තරම් ගාලගෝට්ටියක් අහලා තිබුණේ නෑ.

ඔක්කෝටමත් වැඩියෙන් කෑ කොස්සන් දුන්නේ මිෂ්කායි. ඇත්තවශයෙන්ම එයා ඒ විදිහට කෑ ගැසුවේ කපටි කමට බව මම දැන සිටියා. ගිනි කෙළි ගැන අනෙක් අයට මතක්වීම මඟ හරින්නටයි එයාට ඕනෑ කළේ. ඉතිං එයා දිගින් දිගට ම කල්පනා කළේ අලුත් කවට කමක් ගැනයි.

ඉන් පස්සේ අපි අවුරුදු ගහේ පාට පාට විදුලි බුබුළු පත්තු කළා. ඒ වෙලාවෙම ඔරලෝසුවේ රැ දොළහ වදින්නට වුණා.

“ජයවේවා!” මිෂ්කා කෑ ගැසුවා. “සුඛ අලුත් අවුරුද්දක්!”

“ජයවේවා! සුඛ අලුත් අවුරුද්දක් වේවා!” අනෙක් අයත් කෑ ගැහුවා.

දූන් හැම දෙයක්ම හරි කියලායි මිෂ්කා කල්පනා කළේ.

“ඔක්කෝමලා මේසෙට ඇවිත් වාඩි වෙන්න. අපි කේක් කාලා තේ බොමු.”

“එතකොට කෝ ගිනි කෙළි සංදර්ශනේ?” කෙනෙක් මහ සද්දෙන් ඇහුවා.

“ගිනි කෙළි?” මිෂ්කා කලබල වුණා. “ආ... ඒවා තාම සුදානම් නෑ.”

“ඒත් ඔයා අපට පොරොන්දු වුණා ගිනි කෙළි සංදර්ශනයක් කරනවා කියලා. ඒක ඔයා අපිට ගෙන්නා ගන්න කරපු බොරුවක්!”

“නෑ, බොරුවක් නෙවෙයි, සහතිකයි! ගිනි කෙළි ටිකක් තියෙනවා. ඒවා තාම තෙතයි!”

“බලමු එහෙනං ඒවා. සමහර වෙලාවට ඒවා දූන් වේලිලා ඇති. හැබැටම ඔයා ගාව ඒවා තියෙනවාද?”

මිෂ්කා කුස්සි අල්මාරියට ළඟට ගියේ කැමැත්තකින් නම් නෙවෙයි. ගිනි කෙළි සොයෙජස් අතට ගත් මිෂ්කා තව පොඩ්ඩෙන් බිමටත් වැටෙනවා. ඒවා හොඳින් වේලිලා. ඒ විතරක් නෙවෙයි ඒවා තද කුරු වෙලා.

“ඔය තියෙන්නේ ගානට වේලිලා.” ළමුන් කෑ ගැසුවා. “ඇයි වේලිලා නෑයි කීවේ?”

“ඒවා නිකං පෙනුමට වේලිලා විතරයි. ඒවා තව හුගක් වේලෙන්න ඕනෑ. දූන් ඒවා හරියකට පත්තු වෙන එකක් නෑ.” මිෂ්කා එහෙම කීවේ ගැලවිල්ලටයි.

“බලමුකෝ.... අපිට ඒ ගැන ඉක්මනට බලා ගත්තැහැකිනේ!”

ළමුන් එහෙම කියමින් කුරු ටික උදුරා ගත්තා. ඉන් පස්සේ ඒ අය කළේ කම්බියක් අඹරලා තොණ්ඩුවක් හදලා ඒවා අවුරුදු ගහේ එල්ලන එකයි.

“පොඩ්ඩක් ඉන්න. අපි එකක් මුලින් පරීක්ෂා කරලා බලන්න ඕනෑ.” මිෂ්කා කෑ ගැසුවා.

ඒත් කිසි කෙනෙක් මිෂ්කාව ගණන් ගත්තේ නෑ.

ගිනි කුරකින් ඔවුන් එක සැරේටම ගිනි කෙළි ටික පත්තු කළා. කන් බිරි කරවන තරම් සු හඬක් ඇති වුණා. හරියටම කාමරය සර්පයින්ගෙන් පිරී ගියා වගේ. ළමුන් කලබල වෙලා

දුවන්නට ගත්තා.

ඒත් එක්කම ගිනි කෙළි ඇවිලෙන්නට වුණා. පුළිඟු ඉහිරෙමින් ඒවා පිපිරුණා. ඒ අස්සෙන් දිළියෙන බිංදු හතර වටේටම විද්දා. එය නම් හැබෑම ගිනි කෙළි සංදර්ශනයක් තමා! නෑ, ඊටත් වඩා අපූරු එකක්! උත්තර ධ්‍රැවයට උඩින් අහසේ විහිදෙන එළිය වාගේම එකක්! නැතිනම් පුපුරන ගිනි කන්දක් වාගේම එකක්! මුළු අවුරුදු ගනම දිළියෙන රිදී ඉහිරෙන ජාලාවක් වුණා. අපි බලා හිටියේ ඇස් උළුප්පාගෙන, වගී වෙලා.

ටික වේලාවකින් ගිනි කෙළි දෑල්වී ඉවර වුණා. කාමරය පුරාම ඉවසන්නට බැරී ගඳක් එක්කම දුමින් පිරී ගිහින. ළමුන් කහින්නටත්, කිවිසුම් අරින්නටත්, ඇස් පොඩි කරන්නටත් වුණා.

අපි කෙළින්ම දිව්වේ කොරිඩෝරයටයි. ඒත් දුම අපි පස්සෙන්ම ආවා. ළමුන් තම තමන්ගේ කබා ඇඳගෙන ගෙවල් වලට යන්නට ගත්තා.

“හේ.... ඔය ගොල්ලෝ කේක් කාලා තේ බොන්නේ නැද්ද?” මිෂ්කා කෑ ගැහුවා.

කිසි කෙනෙක් මිෂ්කාට ඇහුම්කන් දුන්නේ නෑ. ඔවුන් කහිමින්, කඩිමුඩියේ කබා ඇඳ ගනිමින් ගෙවල්වලට යමින් උන්නා. මිෂ්කා මගේ අතින් අල්ලා ඇඳගෙන මගේ තොප්පියත් උදුරාගෙන කෑ ගැහුවා.

“ඔයාත් යන්න නං එපා! ටිකක් සාධාරණ වෙන්න! නැවතිලා කේක් කාලා තේ බිලා යමු!”

අන්තිමේදී ඉතිරි වුණේ මිෂ්කාත් මාත් විතරයි. දුමාරය ටිකින් ටික තුනී වුණා. ඒත් තාමත් අපිට කාමරය ඇතුළට යා ගන්න පුළුවන් වුණේ නෑ.

මිෂ්කා කටත් නහයත් තෙත ලේන්සුවකින් බැඳ ගත්තා. ඊට පස්සේ කාමරයට දුවලා ගිහින කේක් ගෙඩිය කුස්සියට අරගෙන ආවා.

කේතලේ වතුර දැනටම නටන තරමට රත් වෙලා. ඉතිං අපි ඉඳගෙන කේක් කාලා තේ බිවා. ජෑම් දාපු කේක් නම් හැබෑ රසයි. ඒවාට ගිනි කෙළි දුම් රස වැදී තිබුණා විතරයි. ඒත් ඒකට කමක් නෑ!

මිෂ්කාත් මමත් කේක් ගෙඩියෙන් බාගයක්ම කෑවා. ලැඩි ඉතුරු කොටස ගිල දූම්මා.

වගා කරන්නෝ

පහුගිය ගිම්හානයේදී අපි පුරෝගාමීන්ගේ* කඳවුරට එකතු වුණා. එහේ ගිය දවසට පස්සේ දවසකට නැත්නම් දෙකකට පස්සේ අපේ නායකයා විත්යා අපට කීවා අපි අපේම එළවළු වත්තක් වවන්නට යන බවක්. ඉතිං අපි එකට එකතු වෙලා සාකච්ඡා කළා. වැඩ සංවිධානය කරන හැටි ගැන, ඒ වගේම මොන එළවළුද හිටවන්න ඕනෑ කියන එක ගැන වගේ දේවල් අපි සාකච්ඡා කළා. තීරණය වුණේ වත්ත පුංචි පාත්ති කීපයකට බෙදන්නටයි. එක් එක් පාත්තිය පුරෝගාමීන් දෙන්නෙක් බලා ගන්නට ඕනෑ. හොඳම පාත්තිය තෝරන්නට තරඟයක්ද පැවැත්වෙනවා. ඒකට තෑගිත් ලැබෙනවා. ඉදිරියෙන් යන කණ්ඩායම් පහුවෙලා යන කණ්ඩායම් වලට උදව් කරනවා. එහෙම වුණාම මුළු වත්තම හොඳින් වගා කෙරෙනවා වගේම හොඳ අස්වැන්නකුත් ලැබෙනවා.

මිෂ්කාත් මමත් එකම කණ්ඩායමකට දමන්නැයි කියලා ඉල්ලුවා. එකට වැඩ කරන්නත්, එකට මාළු බාන්නට යන්නත්, හැමදේම එකටම කරන්නත් අපි කඳවුරට එන්නට කළියෙන්ම කථා වෙලායි තිබුණේ.

ඉස් ඉස්සෙල්ලාම පාත්තිය කොටලා ඉවර කරන කණ්ඩායමට අභියෝගතා බැනරයක් තෑගි කරන්නට ඕනෑ කියලා වදික් සයිත්සෙව් යෝජනා කළා. කවුරුත් පාහේ ඒකට කැමති වුණා. ඒ වගේම ඊළඟට හොඳින්ම පැල සිටුවන කණ්ඩායමටත්, ඊට පස්සේ හොඳින්ම තණ උදුරන කණ්ඩායමටත් එය දිය යුතුයි කියලා තීරණය වුණා. අන්තිමේදී හොඳම අස්වැන්නක් ලබන කණ්ඩායම බැනරය නගරයට ගෙනියනවා ඇති.

බැනරය දිනා ගන්නට ඕනෑ කියලා මිෂ්කාත් මමත් කල්පනා කළා.

"අපි ඒක මුලදීම දිනාගන්න ඕනෑ. මුළු සරත් කාලේ පුරාම ඒක වෙන කාගෙවත් අතට යන්න නොදී අන්තිමට අපිම ඒක නගරෙට අරන් යන්න ඕනෑ." මිෂ්කා කීවා.

* සෝවියට් දේශයේ ස්වේච්ඡාවෙන් කටයුතු කළ තරුණ සිසුන්ගේ සංවිධානය තරුණ පුරෝගාමීන් (Young Pioneers) ලෙස හැඳින්විණි.

වගාවට ඉඩ ලැබුණේ ගඟ ළඟ ඉඩම් කැල්ලක්. අපි මුලින් ඒක මැන්නා. මැනලා පාත්ති වෙන් කළා. එක එක පාත්තියක ලී කණුවක් ගානේ හිටවලා අංක යෙදුවා. මිෂ්කාටත් මටත් ලැබුණේ අංක 12 පාත්තියයි. මිෂ්කා සැහිමකට පත් වුණේ නෑ. එයා විත්යා ළඟට දුවලා ගිහින් අපට ලැබුණේ තරකම පාත්තිය කියලා කීවා.

"ඒ මොකෝ තරකම එක කියන්නේ?" විත්යා ඇහුවා.

"පාත්තිය මැද ගලක්!"

"ඒකට මොකෝ." විත්යා මහ සද්දෙන් හිනා වුණා. "ඇරත් ඒක ගලක් නෙවේ, කුර පාරක්."

"ඒ මදිවට ගස් මුලකුත් ඒක මැද්දේ." මිෂ්කා කෙදිරි ගැවා.

"අනිත් පාත්තිවලත් මුල් තියෙනවා."

ඒත් මිෂ්කා සටන අත ඇරියෙ නෑ.

"ඒක කොටන්නත් වෙනවා." එයා කෑ ගැහුවා.

"ඉනිං ගිහින් කොටනවා. උදව්වක් ඕනෑ නං අනිත් අය උදව් දේව්."

"බොහොම ස්තුතියි. අපිම කර ගන්නං." මිෂ්කා කීවේ පුපුර පුපුරා. "ඒ විතරක් නෙවෙයි, අපි අනිත් අයටත් උදව් කරනවා."

"ආත් ඒක තමා ඔබ්බෙයයි." විත්යා කීවා.

හැම දෙනෙක්ම පොළොව කොටන්නට වුණා. මාත් මිෂ්කාත් පොළොව කෙටුවා. ඒත් හැම මිනිත්තුවක් ගානේම මිෂ්කා වැඩ නවත්තලා අනිත් පාත්ති බලන්නට දිව්වා. ඒ ඒවා කොච්චර කොටලාද කියලා බලන්නටයි.

"තමුසේ වැඩට බැස්සේ නැත්තං ඉක්මනටම අපි අනිත් අයගෙන් පහුවෙයි." මම කීවා.

"ඒක හරි, මං අල්ලා ගන්නංකෝ."

මිෂ්කා අල්ලා ගැනිල්ල පටන් ගත්තා. ඒත් ඉක්මනින්ම ආයෙත් අනිත් පාත්ති බලන්නට දිව්වා.

එදා දවසේ අපට වැඩිමනක් ඉවර කර ගන්න පුළුවන් වුණේ නෑ. ඒ රැ කෑමට සිනුව වැදුණු හින්දායි. මිෂ්කාටත් මටත් රැ කෑමෙන් පස්සේ ඉක්මනින්ම පාත්තියට දුවන්නට ඕනෑ වුණා. ඒත් විත්යා අපට නැවැත්තුවා.

"අදට ඔය ඇති. අපි වැඩ කරන්නේ දවල් වරුවේ විතරයි. රැ කෑමෙන් පස්සේ විවේකය. එහෙම නැතුව

පළවෙනි දවසෙම ඕනවට වඩා වැඩ කරලා ඔයාලාගෙන් සමහර දෙනෙකුට ඊළඟ දවස් ගාන පුරාම වැඩ කරන්න බැරිවෙයි.”

පහුවදා උදේ මිෂ්කාත් මමත් අපේ පාත්තියට අනිත් අය එන්නට කලින් පිටත් වෙලා ගිහින් කොටන්නට පටන් ගත්තා. ටික වෙලාවකට පස්සේ මිෂ්කා විත්යාගෙන් මිනුම් පටියක් ඉල්ලුවා. ඒකෙන් එයා අපි දෑනට කොච්චර කොටා තියෙනවාද කියලා මැනලා බැලුවා, ඉන් පස්සේ පාත්තියෙන් පුංචි කොටසක් කෙටුවා, ආයෙත් මැන්නා. මේ විදිහට දිගින් දිගටම මැන්නත් අපට දෑන ගන්නට ලැබුණේ අපි හරි ගාණකට තවමත් කොටා නැති බවයි.

“ඇත්තටම අපි ඕන තරමට කොටලා නෑ තමා. මොකද මං විතරතේ කොටන්නේ. තමුසේ කරන්නේ මැන මැන ඉන්න එක නේ.”

මිනුම් පටිය විසි කළ මිෂ්කා ආයෙත් කොටන්නට වුණා. ඒත් වැඩි වෙලා යන්නට කලියෙන්ම එයාගේ ඉස්කෝප්පය මුලක වැදුනා. කෙටිල්ල පැත්තක තියලා මිෂ්කා මුල උදුරන්නට වුණා. කොච්චර ඇද්දත් මුල නම් ඉදිරුණේ නෑ. මිෂ්කා අපේ මුළු පාත්තියමත් අල්ලපු පාත්තියෙන් බාගයකුත් අනිත් පැත්ත පෙරළ පෙරළා ඒක ගලවා දාන්න මහන්සි වුණා.

“ඕක අතැරලා දානවා. මොකටද ඕකට කරදර වෙන්නේ?” මම ඇහුවා.

“මේක හැකැප්ම බාගයක් දිග වෙයි කියලා මං දෑනං හිරියයැ?”

“ඉතිං ඕක ඔහේ තිබ්බිවාට්!”

“ඒත් මේකට කොහේ හරි කෙළවරක් ඇතිනේ?”

“ඒකෙන් ඇති සෙතේ මොකක්ද?”

“මං ඒ ජාතියේ කෙනෙක්. දෙයක් පටන් ගත්තොත් ඒකේ කෙළවරක් වෙනකං යන්න ඕනෑ.”

එහෙම කියලා එයා අත් දෙකෙන්ම මුල අල්ලලා ඇද්දා. මට හොඳටම කේන්ති ඇවිස්සුණා. මම ඉස්කෝප්පය උස්සලා මුල කැපිලා යන තරම් වේගයෙන් කෙටුවා. මිෂ්කා මිනුම් පටියෙන් මුල මැන්නා.

“පේනවද... මිට්ට් හය හමාරක්. තමුසේ ඒක කැපුවේ නැත්තං මිට්ට් විස්සක් දිග වෙන්න තිබ්බා.”

"මං දෑනං උන්නානං තමුසේ වැඩ කරනවා වෙනුවට මේ වගේ කාලෙ කරනවා කියලා කවදාවත් තමුසේ එක්ක පැහෙන්තේ නෑ." මම කේන්තියෙන් කීවා.

"කැමතිනං තතියෙන් වැඩ කරගෙන යනවා. මං මාත් එක්ක වැඩ කරන්න කියලා බල කරන්නේ නෑ."

"පාත්තියෙන් බාගයක් කෙටුවට පස්සේ? ඒකනං කරන්නේ නෑ. ඒත් හොඳටෝම පැහැදිලියි අපි නං නෙවෙයි ඉස්සෙල්ලාම මේක ඉවර කරන්නේ කියලා."

"කවුද කිව්වේ නෑ කියලා. බලනවාකෝ වාන්යා ලොෂ්කිත්ගෙයි සේන්යා බොබිරොච්ගෙයි පාත්තිය. ඒ ගොල්ලෝ කොටලා තියෙන්නේ අපටත් අඩුවෙන්."

එහෙම කියලා මිෂ්කා වාන්යාටයි සේන්යාටයි විහිළු කරන්නට පටන් ගත්තා.

"ඔන් බලමුකෝ කොටන්නෝ ටිකක්! අපිට බොහෝම ඉක්මනට ඔහේලට අත දෙන්න වෙයි."

ඒත් ඔවුන් දෙන්නා මිෂ්කාව එළවා ගත්තා. "ගිහිත් තමුසෙගේ වැඩේ කරනවා හොඳයි. නැත්තං අපිටයි තමුසෙට අත දෙන්න වෙන්නේ."

මම මිෂ්කාට මෙහෙම කීවා.

"තමුසේ නං අපූරු හාදයෙක්. තමුසේ වැඩේ යාන්තං කරන ගමන් අනුන්ට විහිළු කරනවා! තමුසේ එක්ක එකතු වෙච්ච එකට මං නං හැබෑවටම කණගාටු වෙනවා!"

"කර්දර වෙන්න එපා. මං අපූරු දෙයක් හිතලා තියෙන්නේ. බලනවකෝ හෙට අපි අපේ පාත්තියේ බැනර් එක හයි කරනවා."

"තමුසෙට පිස්සු. මේක ඉවර කරන්න තව එහෙම පිටිත්ම දවස් දෙකක් යනවා. තමුසේ මේ විදිහට කරගෙන ගියොත් නං දවස් හතරක්ම යනවා."

"...බලනවකෝ... මං මගේ සැලැස්ම පස්සේ කියන්නං."

"හොඳා හොඳා..... ඒත් දෑන් වැඩ කරනවා. මොකද පොළොව ඉබේම කෙටෙන්නේ නෑනේ."

මිෂ්කා පොළොව කොටන්නට වුණා. ඒ එක්කම චිත්තයා කතා කරලා කීවා දෑන් රැ කෑමට යන්නට වෙලාව කියලා. ඉතිං

ඉස්කෝප්පයත් කරේ නියාගෙනම මිෂිකා ඉස්සෙල්ලාම කෑම මේසයට යන්න පිටත් වුණා.

ඈ කෑමෙන් පස්සේ අපි හැම දෙනෙක්ම බැනරය හඳුන්නට විත්යාට උදව් දුන්නා. බැනරය රඳවන්නට අපි ලී කැල්ලක් භොයා ගත්තා. රෙදි කැල්ල මුලින්ම මැහුවා. ඊට පස්සේ ලී කැල්ල රන්වන් පාටින් පාට කළා. රෙද්දේ අකුරු ලිවේ විත්යායි. 'හොඳම ගෙවතුකරු'. ඒ අකුරු රිදී පාටයි. ඒ වගේම හරිම හැඩකාරයි.

"අපි පඹයෙකුත් හඳුමු, කපුටන්ව අපේ වත්තෙන් එළවන්න." මිෂිකා යෝජනා කළා.

හැම දෙනෙක්ම ඒ අදහස කැමැත්තෙන්ම පිළිගත්තා. ඉතිං අපි දිග පොල්ලක් සොයාගෙන කෝටුවක් හරහට බැන්දා. ඒ පඹයාගේ අත් විදිහටයි. කමිසය වෙනුවට අපි පඹයාට පරණ ගෝණියක් ඇන්දුවා. මැටි මුට්ටියක් මුදුනේ රැඳෙව්වා. ඒ පඹයාගේ ඔළුව. මිෂිකා අගුරු කැල්ලකින් ඇස්, නහය සහ කට ඇන්දා. දෑත් අපේ පඹයා සූදානම්. එහි පෙනුම හරිම භයානකයි. එළුව එ ගොවිපළ මැද එය හිටවලා අපි හොඳහැටි හිනාවුණා.

මිෂිකා මට පැත්තකට කතා කරලා කණට කෙදිරුවා.

"මේකයි සැලැස්ම, රූට කවුරුත් නිදා ගත්තම අපි දෙන්නා ගිහින් මුළු පාත්තියම කොටමු. හැබැයි වුවිටක් ඉතුරු කරලා. ඒක එතකොට හෙට අපිට ලේසියෙන්ම කොටලා ඉවර කරනැහැකි. එතකොට බැනර් එක ටක්කෙට ම අපි දිනනවා."

"හැබැයි තමුසෙත් වැඩ කරනවානං විතරයි. මෝඩ විකාර වැඩ වලට නිකරුණේ කාලෙ කන්නේ නැතුව."

"මේ සැරේ මම වැඩ කරන්නේ ගින්දර වගේ, බලනවකෝ!"

"හොඳා එහෙනං, හැබැයි තමුසේ වැඩ නොකළොත් මාත් කරන්නේ නෑ."

එදා ඈ මමත් මිෂිකාත් අනෙක් අයත් එක්කම නින්දට ගියා. ඒත් අපි කළේ බොරුවට නිදි බව පෙනවන එකයි. හැම දෙයක්ම නිහඬ වුණා. මම නිදාවැටෙන්නට ගත්තා විතරමයි, මිෂිකා මගේ ඉළ ඇටවලට ඇත්තා. "නැගිටිනවා. අපි දෑත් පටන් ගන්න එක භොදයි. නැත්තං අපිට වෙන්නේ බැනර් එක ඉඹලා ඒකට ආයුබෝවන් කියන්නයි."

අපි දෙන්නා නිදන කාමරයෙන් එළියට බඩගැවා. ඉන්

පස්සේ ඉස්කෝප්පත් අරන් පාත්තිවලට දිව්වා. එදා හොඳින් හඳු පායලා. ඒ හින්දා හැම දෙයක්ම හොඳට පැහැදිලිව පෙනුනා.

මිනිත්තු කීපයකින් අපි පාත්තියට ආවා.

"ඕන් හරි. මේ තමා අපේ පාත්තිය. මේ මැද තියෙන කොටෙන් මට ඒක කීවැහැකි." මිෂ්කා කීවා.

අපි වැඩට බැස්සා. මේ සැරේ නම් මිෂ්කා හැබැවටම වැඩ කළා. වැඩි වෙලා යන්නට කලින් අපි කොටය ළඟට එන තුරාම කොටලා ඉවර කළා. අපි කල්පනා කළේ කොටය උදුරා දමන්නටයි. ඉතිං අපි ඒ වටේ පස බුරුල් කළා. දන්නා තරම් වෙර දමා ඇද්දත් කොටය නම් හෙළවුණේවත් නෑ. ඉතිං කොටය වටේ තිබූ මුල් ඉස්කෝප්පවලින් කපා දාන්නට අපිට සිද්ද වුණා. ඒක ලේසි පාසු කටයුත්තක් නෙවෙයි. අත්තිමේ අපි ඒක උදුරා දමීමා. ඉන් පස්සේ අපි පොළොව මට්ටම් කළා. මිෂ්කා ලී කොටය උස්සා අල්ලපු පාත්තියට වීසි කළා.

"ඒක හොඳ වැඩක් නෙවෙයි." මම කීවා.

"නැත්තං කොහේටද ඒක දාන්නේ?"

"කොහේට වුණත් අපේ අසල්වැසියන්ගේ පාත්තියටනං නෙවෙයි."

"හොඳා එහෙනං ඒක ගඟට වීසි කරමු."

අපි කොටය උස්සාගෙන, තල්ලු කරගෙන ගඟ ළඟට අරගෙන ගියා. ඒ නං හැබැම බර කොටයක්. ඒ වැඩේ කරන්නට අපට සෑහෙන කාලයක් ගෙවා දාන්න සිද්ද වුණා. ඒත් අත්තිමේ ඒක ගං ඉවුරට ගෙනැත් ගඟට තල්ලු කර දාන්න අපිට පුළුවන් වුණා. ඒක ගඟ පහළට පාවෙවී ගියා. හතර අතට විහිදුණු මුල් හරියට බූවලු අඬු වාගේමයි. කොටය නොපෙනී ගියාට පස්සේ අපි නවාතැනට ආවා. තවත් වැඩ කරන්නට බැරි තරමට අපි මහන්සි වෙලායි හිටියේ. ඇරත් අපිට තව කොටන්නට තිබුණේ පුංචිම පුංචි කොටසක් විතරයි.

පහුවදා අපි ඇහැරුණේ අනෙක් අයට වැඩියෙන් පමා වෙලායි.

අපොයි බොලේ මොන තරම් රිදිල්ලක්ද! අපේ අත් රිඳෙනවා, කකුල් රිඳෙනවා, කොඳු ඇට කැඩිලා යනවා වගේ දූනෙනවා!

"අපිට මක් වෙලාද?" මිෂ්කා ඇහුවා.

"එක දිගට ඕනවට වඩා වැඩ කළ එක හින්දා." මම

උත්තර දුන්නා.

නැගිටලා එනාටත් මෙහාටත් ටිකක් ඇවිද්දාට පස්සේ ඇඟට තරමක සනිපයක් දූනෙන්න වුණා. උදේ කෑමෙන් පස්සේ මිෂ්කා අපි බැතරය දිනා ගන්නා බව කියමින් අනෙක් අයත් එක්ක පුරසාරම් කියවන්නට පටන් ගත්තා.

ඉන් පස්සේ අපි හැම දෙනෙක්ම පාත්ති වලට යන්න ගත්තා. මටත් මිෂ්කාටත් හදිස්සියක් තිබුණේ නෑ. අපිට ඕනෑ තරම් කාලය තියෙනවා!

අපි පාත්තිය ළඟට එද්දී අනිත් අය වැඩ පටන් අරගෙනත් ඉවරයි. ඔවුන් කඩිමුඩියේ වැලිමියන් වාගේ පොළොව කොටනවා. සක්මන් ගමනින් ඔවුන් පහු කර යන ගමන් අපි හිනා වුණා.

"ඔව්වර තදට මහත්සි වෙත්ඩ ඕන නෑ. මොකද කොහොමවත් බැතර් එක තමුසෙලට දිනාගන්න බෑ." අපි කීවා.

"ගිහිල්ලා තමුසෙලගේ වැඩක් බලාගන්නවාලා." ඔවුන් අපට කෑ ගැහුවා.

ඒ එක්කම මිෂ්කා මෙහෙම කීවා. "බලනවකෝ මේ පාත්තිය දිනා. කාගෙද හැබෑට මේක. ඒක තාම කොටලා නැති ගානයි. මේකේ අයිතිකාරයෝ ගෙදරට වෙලා බුදි වෙත්ඩ ඕනෑ."

මම පාත්තියේ අංකය දිනා බැලුවා. අංක 12.

"බොලේ.... මේ අපේ පාත්තිය!"

"වෙත්ඩ බෑ! අපි ඔයිට වඩා වැඩ කළා." මිෂ්කා කෑ ගැහුවා.

මම සිතුවේත් ඒ විදිහටමයි.

"කවුරු හරි විහිළුවට අංක මාරු කරලාවන්ද?"

"නෑ, ඔක්කෝම අංක හරි. මෙතන දොළහ. අතන එහා පැත්තේ දහතුන."

අපි තවත් සැරයක් බැලුවා. ගස් කඳත් තවම පාත්තිය මැදමයි. අපට ඇස් අදහාගන්නට බැරි වුණා.

"මේ අහනවා, මේ අපේ පාත්තිය නං අර ගස් කඳ මෙතන මක් කරනවාද? අපි ඒක උදුරලා දූම්මා තේද?" මම මිෂ්කාගෙන් ඇහුවා.

"ඇත්තටම අපි ඉදිරිවා නේන්නං. රැ එළිවෙන්න කලින් අලුත් එකක් පැළවෙන්න විදිහක් නෑ."

ඒ වෙලාවේම අපේ පාත්තියට එහායින් තිබුණු පාත්තියේ

ඉඳලා වාන්යා ලොෂ්කින් මේ විදිහට කැ ගහනවා ඇහුණා.

"බලනවාලකෝ....! හැබෑම භාස්කමක්! ඊයේ මෙතන මහ විසාල ගස් මුලක් තිබ්බා. දැන් ඒක නෑ. ඒක කොතේ ගිහින්ද?"

හැම දෙනෙක්ම භාස්කම බලන්නට දුවගෙන ආවා. මිෂ්කාත්, මමත් දිව්වා.

සිද්ද වෙලා තියෙන්නේ මොකක්ද? ඊයේ ඔවුන්ගේ පාත්තියේ බාගයකටත් වැඩියෙන් කොටන්නට ඉතුරු වෙලා තිබුණා. ඒත් දැන් ඒකේ කොටන්න තියෙන්නේ කෙළවරේ පුංචිම පුංචි කොටසක් විතරයි.

"මිෂ්කා.... දන්නවද වැටේ? අපි ඊයේ රැ කොටලා තියෙන්නේ ඒ ගොල්ලන්ගේ පාත්තිය." මම මිෂ්කාගේ කතට කරලා කීවා. "ඒ මදිවට උදුරලා තියෙන්නේත් ඒ ගොල්ලන්ගේ ගස් මුල."

"වෙන්ඩ පුළුවන්."

"වෙන්ඩ පුළුවන් නෙවෙයි, එහෙම තමා."

"හපොයි අපි මොන බූරුවොද!" මිෂ්කා කෙදිරි ගැවා. "අපි දැන් මොකද කරන්නේ? හරිනං ඒ ගොල්ලෝ අපිට ඒ ගොල්ලන්ගේ පාත්තිය දීලා අපේ පාත්තිය ගන්න ඕනෑ. ඔක්කෝම කරපු වැඩ අපතේ ගියා!"

"කට වහගන්නවා! මුළු කඳවුරේම කට්ටිය ලවා අපිට හිනස්සවා ගන්නද හදන්නේ?"

"ඒත් දැන් මොකද කරන්නේ?"

"කොටනවා, ගින්නද වගේ කොටන්න පටන් ගන්නවා."

ඉතිං අපි ඉස්කෝප්ප අතට ගත්තා. ඒත් කොටන්නට ගත්තා විතරයි.... අපේ අසරණ පිට කොඳුන්, අත පයත් කොච්චර රිදෙන්තට වුණාද කියනවානං අපට වැඩ නවත්තන්නට සිද්ද වුණා. අසල්වැසියාගේ පාත්තිය කොටා දෙන්නට අපි ඕනෑවටත් වැඩියෙන් මහත්සි වෙලායි තිබුණේ. දැන් අපට අපේම පාත්තිය කොටා ඉවර කර ගන්නට ශක්තියක් තිබුණේ නෑ.

වැඩි වෙලා යන්නට කලියෙන්ම වාන්යා ලොෂ්කිනුත් සෙන්නා බොබිරොච්ත් තමන්ගේ පාත්තිය කොටලා ඉවර කළා. චිත්තියා ඔවුන්ට සුබ පතලා බැනරය ඒ දෙන්නාට පිරිනැමුවා. ඔවුන් ඒක පාත්තිය මැද හිටෙව්වා. අනෙක් හැම දෙනෙක්ම වටවෙලා අත්පොඩි ගැහුවා. මිෂ්කාට ඒක දරාගෙන ඉන්න බැරි

වුණා.

"ඒක සාධාරණ නෑ."

"ඒ මොකෝ සාධාරණ නැත්තේ?" විත්තියා ඇහුවා.

"ඒ ගොල්ලෝ වෙනුවෙන් කවුරු හරි අර කොටේ උදුරලා.

ඒ ගොල්ලොම ඒක කීවා."

"ඒක අපේ වැරද්දක්ද?" වාන්සා මැදිහත් වුණා. "හිතමුකෝ කාට හරි ඒක උදුරාගන්න ඕන වුණා කියලා, දුරට ගන්න. ඒක ඒ ගොල්ලන්ගේ වැඩක් මිසක් අපේ වැඩක් නෙවෙයි."

"සමහරවිට ඒක කවුරුහරි අත්වැරද්දකින් ගැලව්වා වෙන්ඩ ඇති!" ඒ මිෂිකා.

"එහෙම නං ඒක මේ අහළ පහළ තියෙන්න එපායෑ."

"සමහරවිට ඒක ගහට විසි කළා වෙන්ඩ ඇති." මිෂිකා නතර කළේම නෑ.

"සමහරවිට අරකයි, සමහරවිට මේකයි, මොකක්ද මේ එල්ලි එල්ලි යන එකේ තේරුම?"

ඒත් මිෂිකාට කට පියාගෙන ඉන්නට බැරි වුණා.

"කවුරු හරි ඊයේ රැ ඔයගොල්ලන්ගේ පාත්තිය කොටලා තියෙනවා."

මිෂිකාගේ කට නවත්තා ගන්නට මම දිගින් දිගටම වැළමිටෙන් ඇත්තා. වාන්සා මෙහෙම කීවා.

"එහෙම වෙන්ඩ ඇති. අපි අපේ පාත්තිය මැත්තේ නෑ."

ඉතිං අපි අපේ පාත්ති ආයේත් කොටන්නට වුණා. වාන්සාත් සෙත්කාත් කට තදකරගෙන අපට හිනා වුණා.

"බලනවකෝ ඒ ගොල්ලෝ ඉබ්බෝ වගේ හෙමින් ගමනේ." එහෙම කීවේ සෙත්කා.

"අපට ගිහින් ඒ ගොල්ලන්ට අත දෙන්න වෙනවා. නැත්තං ඔය විදිහට කෙටුවොත් අනිත් හැමෝටම වඩා ඒ ගොල්ලෝ පහු වෙනවා." වාන්සා කීවා.

ඉතිං ඒ දෙන්නා අපට උදව් දුන්නා. පාත්තිය කොටන්නට විතරක් නොවෙයි මුල උදුරන්නටත් උදව් දුන්නා. ඒ කොහොම වුණත් අපි පාත්තිය කොටලා ඉවර වුණේ අනිත් හැම දෙනාටම පස්සේ.

අපි කොටලා ඉවර කළේ අන්තිමට හින්දා පඬියා අපේ

පාත්තියේ හිටවන්න ඕනෑ කියලා කවුදෝ යෝජනා කළා. ඒ නම් අපූරු අදහසක් කියලා කවුරුත් පිළිගත්තා. ඉතිං පඬයා අපේ පාත්තියට ආවා. මිෂ්කාටත් මටත් ඒ ගැන ඇති වුණේ තද හිතේ අමාරුවක්.

“දුක් වෙන්න එපා! ඔය ගොල්ලෝ හොඳට පැළ හිටවලා, හොඳට තණ ඉදිරුවොත් පඬයව ඔය ගොල්ලන්ගේ පාත්තියෙන් අයින් කරනවා.” අනිත් අය කීවා.

යුරා කොස්ලොව් යෝජනාවක් කළා.

“අපි මේ පඬයව නරකටම වැඩ කරන කණ්ඩායමට මින් පස්සේ තැග්ගක් හැටියට දෙමු ප්‍රදර්ශනේට.”

“ඔව්, ආත් වැඩේ!” හැම දෙනෙක්ම කෑ ගැහුවා.

“ඒ වගේම සරත් කාලේ වෙනකොට අපි ඒක තැගි කරනවා නරකම අස්වැන්න දෙන කණ්ඩායමට.” සෙත්කා බොබිරොව් කීවා.

මිෂ්කාත්, මමත් තීරණය කළේ දන්නා තරම් මහන්සියෙන් වැඩ කරන්නටයි. ඒ මේ පිළිකුල් පඬයා අපේ පාත්තියෙන් අයින් කරන්නටයි. අපි කොච්චර මහන්සි වී වැඩ කළත් මුළු ගිම්හාන කාලේ පුරාම පඬයා නම් අපේ පාත්තිය උඩම හිටගෙන උන්නා. පැළ සිටවන දවස්වලදී මිෂ්කා හැම දේම කළවම් කර ගන්නා. කැරට් බීජ උඩින් එයා බිට්ටරුටි හිටෙව්වා. තණකොළ ගලවන කාලෙදි එයා තණකොළ වෙනුවට සුදුරු ගස් ගැලෙව්වා. ඉතිං ඒ වෙනුවට රාබු හිටවන්නට අපිට සිද්ද වුණා. මේ හැමදේම අත ඇරලා දාන්න මට හිතුණු වාර ගණන අනන්තයි. ඒත් අමාරුවේ වැටුණු යාඑවා දාලා යන්න තරම් ටොර්සයක් මට තිබුණේ නෑ. ඉතිං මම අන්තිම වෙන තුරාම එයාත් එක්කම හිටියා.

අන්තිමේදි සිද්ද වුණු දේ ඔයගොල්ලෝ විශ්වාස කරන එකකුත් නෑ. මිෂ්කාත් මමත් බැහැරයේ අයිතිකාරයින් වුණා. හැම දෙනෙක්ම පුදුම කරවමින් ලොකුම පුහුල් සහ තක්කාලි අස්වැන්න ලැබුණේ අපි දෙන්නාටයි.

එතන ඇතිවුණේ මොන තරං කලබැහැනියක්ද!

“ඒක සාධාරණ නෑ. හැම වෙලේම ඒ ගොල්ලෝ අනිත් අයට වඩා පහු වුණා. දූන් හැමෝටම වැඩිය ලොකුම අස්වැන්න අරන්. ඒ කොහොමද?” අනෙක් ලමුන් ඇහුවා.

ඒත් චිත්තයා මෙහෙම කීවා.

“ඒක සම්පූර්ණයෙන් සාධාරණයි. ඒ ගොල්ලෝ අනෙක් අයට වඩා හෙමින් වැඩ කළා වෙන්ඩ ඇති. ඒත් ඒ ගොල්ලෝ හොඳට පස පෙරළලා මහන්සියෙන් වැඩ කරලා තියෙනවා.”
 වාන්යා ලොෂ්කින් ඒ වෙලාවේ කථා කළා.

“ඒ ගොල්ලන්ට හම්බ වුණේ හොඳ ඉඩ. කැල්ලක්. අන්න ඒකයි. මටයි සෙන්කාටයි හම්බ වුණේ නරක කැල්ලක්. ඒකයි අපිට නරක අස්වැන්නක් ලැබුණේ, අපි මහන්සි වෙලා වැඩ කරලා තියෙද්දත්. ඒ වගේම ඒ ගොල්ලන්ගේ පරණ පඬියාව ඒ ගොල්ලන්ටම තියාගත්ත ජුළුවත්. ඒක මුළු ගිම්හානෙ පුරාම තිබ්බේ ඒ ගොල්ලෝ ගාව.”

“ඒකට කමක් නෑ. අපි ඒක බොහෝම සංතෝසෙන් තියා ගන්නවා.” මිෂ්කා කීවා.

හැමෝටම හිතා ගියා. ඒත් මිෂ්කා මෙහෙමත් කීවා.

“පඬියා නොහිටියා නං අපිට බැනර් එක දිනා ගන්න ලැබෙන්නේ නෑ.”

“ඒ කොහොමද?” හැම දෙනෙක්ම ඇහුවා.

“එයා කාක්කන්ව ඇතට එලෙව්ව හින්දා. ඒකයි අපට ලොකුම අස්වැන්න ලැබුණේ. ඇරත්, එයා අපට මුළු කාලෙ පුරාම මතක් කළා අපි මහන්සියෙන් වැඩ කරන්න ඕනෑ කියලා.”

මම මිෂ්කාගේ කනට කරලා මෙහෙම ඇහුවා.

“අපි මේ පරණ මෝඩ පඬියාට මොකද කරන්නේ?”

“ගිහින් ගහට වීසි කරමු.”

ඉතිං අපි පඬියාව ගහ ළඟට උස්සාගෙන ගොස් වතුරට වීසි කළා. අත් දෙපැත්තට විහිදාගෙන පඬියා පාවී යන හැටි අපි බලාගෙන හිටියා. වැඩියෙන් වේගයෙන් පහළට පාවී යන්නට අපි ඒකට ගල් වලිනුත් ගැහුවා. පඬියා නොපෙනී ගියාට පස්සේ අපි කඳවුරට ආවා.

එදා මමත් මිෂ්කාත් අපේ පාත්තියේ හිටවූ අභියෝගතා බැනරය ඉස්සරහින් හිටගෙන ඉන්නා හැටි ලියෝෂා කුරොච්කින් ඡායාරූපයකට ගත්තා. ඉතිං ඔයාලාටත් පිටපතක් ඕනෑ නම් එකක් එවන්න අපි බොහෝම කැමැත්තෙන් ඉන්නවා.

අපි හිනාවෙනකොට

මගේ ජනේලයට යටින් තියෙන්නේ ඉස්සරහා වත්තයි. ඒ වටේට ඇදවුණු යකඩින් කළ ගරාදි. හිත කාලෙදි වත්තේ බාරකාරයා යකඩ ගරාදිවලට පිටිපස්සෙන් තියෙන විදියේ හිම අතු ගා දාන අතරේ මම කරන්නේ ගේ කුරුල්ලන්ට ජනේලෙන් පාත් කැලි වීසි කිරීමයි. පාත් කැලි දකින සැණින්ම පිම්මෙන් පහළට කඩා පාත්වෙන උන් වහන්තේ මගේ ජනේලෙ ඉස්සරහම වැටුණු ගස් අතු වලයි. උන් හුග වෙලාවක් වමටත්, දකුණටත් කාංසාවෙන් වගේ එබී බල බලා වෙලාව ගත කරනවා. ඒත් බීමට බහින්න තරං දිරියක් උන්ට නෑ. පාර දිගේ යන එන්නන්ගෙන් උන් බය වෙනවා වෙන්නට ඇති.

ඉන් පස්සේ එක ගේ කුරුල්ලෙක් පාතට පියාඹන්න තරං බය නැති වෙනවා. උඟු හිමේ ලැගගෙන පාත්වලට කොටන්න ගන්නවා. උඟු දකින තවත් ගේ කුරුල්ලෙක් බීමට බහිනවා. උඟු පස්සෙන් තුන්වෙනියෙකුත්.... ඉන් පස්සේ හතරවෙනියෙකුත්.... බොහෝම ඉක්මනින් මුළු රැනම හිමේ බැහැ ගනිමින් පාත්වලට කොටන්න ගන්නවා. මග යන එන අය ගැන උන්ට යාන්තං වගක්වත් නෑ.

ගේ කුරුල්ලෝ ස්වභාවයෙන්ම මිතුරු වගේම සමාජශීලී කුරුල්ලු වර්ගයක්. කියන විදිහට තං උන් පොදු කෑම මේසයක ඉඳගෙන කෑම කන්න හුගක් ආසයිලු.

එක ගේ කුරුල්ලෙක් පාත් කැල්ලක් උඩට පැනලා ඒක යටින් කොටන්න ගත්තා. තව එකෙක් ඔළුව ගස්සලා ආඩම්බරකාර, ජව සම්පන්න අශ්වයෙක් වගේ පපුව පුම්බලා ඒ පාත් කැල්ලටම උඩින් කොටන්න ගත්තා. එකපාරටම උඟු තේරුම් ගත්තා තමන් තමන්ගේ හිතවත් ගේ කුරුල්ලාට බාධා කරනවා කියලා. ඉතිං උඟු ඒ එක්කම ළගම තිබුණු වෙනත් පාත් කැල්ලකට පැත්තා. "ඇති තරං පාත් කැලි තියෙනවා. ඒ ගැන අරෝ කරගන්නේ මොකටද?" උඟු එහෙම හිතුවා වාගෙයි.

කොහොම වුණත් මේ වගේ ආචාර සම්පන්න වුණේ

හැම ගේ කුරුල්ලාමත් නෙවෙයි. සමහරු එක පාත් කැල්ලක් අල්ලාගෙන දෙපැත්තට ඇද ගන්නා, එකෙකුටවත් කා ගන්නට බැරි වෙන විදිහට.

මේ කුළුට් ගේ කුරුල්ලන් දිනා බලා සිටිද්දී හිනා නොවී ඉන්නට බෑ.

උන්ගෙන් එකෙක් බර පාත් කැල්ලක් හිමෙන් භාරාගෙන අතික් ගේ කුරුල්ලන්ගෙන් ඇතට ඒක ඇදගෙන ගියා. ඒක කන්නට උඟ හඳුනවාත් එක්කම තවත් එකෙක් ඉගිල්ලිලා ඇවිත් අවිනිත විදිහට ඒක ඩැහැගෙන ආපහු ඉගිල්ලී ගියා.

හිතාගන්නටත් කලින් කොල්ලකෑමට ලක්වුණු අසරණ ගේ කුරුල්ලා දිනා බලන්න තරම් වටිනවා. උඟ ඒ තරමටම පුදුම වුණු බවක් පෙනුනා. පුදුමයෙන්ම උගේ හොට ඇරිලා.

අනුන්ගේ පාන කෑලි කඩා ගන්නා කෑදර ගේ කුරුල්ලාට මම හුඟ වෙලාවකට කලියෙන්ම දුටුවා. ඒ විතරක් නෙවෙයි මම උඟට නමකුත් කල්පනා කරලායි තිබුණේ. 'නිව අඟොත්කා' තමයි ඒ නම. අඟොත්කා කියන රුසියානු නමේ තේරුම අනිත් ගේ කුරුල්ලන් එක්ක කවදාවත් එකට කෑම කෑවේ නෑ කියන එක. හිරි හැටියේම කිසි කෙනෙක් බලාපොරොත්තු නොවෙන වෙලාවට උඟ පියාඹලා එනවා. ඇවිත් කොහෙන්ම සැක නොහිතන ගේ කුරුල්ලා සගයෙක්ගෙන් ලොකුම පාත් කැල්ල උදුරා ගන්නවා. ඊට පස්සේ ගේ පිළිකන්නට පියාඹනවා. සමහර වෙලාවට උඟ මංකොල්ලකන්නේ තමන්ට උස්සාගෙන යන්නටත් බැරි තරම් ලොකු පාත් කෑලි. ඒ වෙලාවට උගේ ඔඵඵ පාතට නැමෙනවා. එවිට සම්පූර්ණයෙන්ම වාගේ උඟ යටිකුරුවෙනුයි පියාඹන්නේ. උඟ කොච්චර තදේට අත්තටු ගහනවාද කියනවා නම් වසා ඇති ජනේලය තුළිනුත් මට ඒ සද්දය ඇහෙනවා.

නිව අඟොත්කා යම්කිසි දවසක තමන්ගේ ඔඵඵ ගැලවිලා වැටෙන තරම් ලොකු පාත් කුට්ටියක් උදුරා ගන්නවා ඇති කියලා මට නම් හොඳටම විශ්වාසයක් තියෙනවා.

තවත් කරදරකාරයෙක් උන්නා. මං උඟට කීව්වේ කපටියා කියලා. උඟ හිරිගමන්ම වේගයෙන් කවුරුහරි අසරණ අහිංසක ගේ කුරුල්ලෙක්ගේ ඇඟට හැම වෙලේම කඩා පනිනවා. අර අහිංසකයා තමන්ගේ පාත් කැල්ලට යාන්තම් සැරයක් හරි දෙකක්

හරි කෙටුවා විතරයි. ඉතිං මේ මුළු වැඩපිළිවෙලම දෙවැනි සැරේටත් වෙනවා. තුන්වෙනි සැරේටත් වෙනවා. සමහරවිට කපටියා මේ විදිහට කරන්නේ ඊර්ෂ්‍යාව හින්දායි. මොකද අනිත් ගේ කුරුල්ලන්ගේ කෑම උඟට පේන්නේ නැම වෙලේම තමන්ගේ කෑම පංගුවට වඩා හොඳයි කියලා හින්දා. ඒත් උඟ හැමදාමත් උන් මත්තේ කඩා පනිනවාමයි! අන්තිමේදී තමන් වගේම ආක්‍රමණශීලී, ලේසියෙන් ඉඩ නොදෙන ගේ කුරුල්ලෙක් එක්ක හැප්පෙන්න උඟ උත්සාහ කරනවා. ඒ ගේ කුරුල්ලාට අනුන්ගේ කෑම ඕනෑ නැති වුණත් තමන්ගේ කෑම වේල අතාරින්නට ඕනෑ කමකුත් නෑ. ඉතිං දෙන්නාට දෙන්නා වේගයෙන් ඉගිල්ලී එනවා. පපුවෙන් පහර දී ගන්නවා. ඒ වගේම පොර කුකුල්ලු දෙන්නෙක් වගේ උඩට ඉගිල්ලෙනවා. කපටියා අනිත් කුරුල්ලාට තදින් කොටන්නට උත්සාහ කරනවා. ඒත් අනිත් ගේ කුරුල්ලාත් ආපස්සට සටන් කරනවා. සටන උග්‍ර වෙනකොට උන්ට පාන් කැල්ල සම්පූර්ණයෙන්ම අමතකයි.

උන් දිහා බලා ඉන්න එක හැබෑම සතුටක්! ගේ කුරුල්ලෝ පාන් ටික ඔක්කෝම කා දමා ඉවර වුණාට පස්සේ උඩට ඉගිල්ලී ගිහින් ගස් වල ලැග විවේකයක් ගන්නවා. උන් හොටය අතු වල අතුල්ලා පිරිසිදු කර ගන්නවා. ඉතිං උන් හොඳින් බඩ පිරුණ, ජීවිතයෙන් තෘප්තිමත් බවක් පේනවා.

දවසක් මං කල්පනා කළා උන්ව පුදුම කරවන්න. ඒ කියන්නේ බලාපොරොත්තු නොවෙන තෑග්ගක් දෙන්න.

“දුප්පතුවට හිමෙ පැන පැන යන්න වෙන්නේ මොකටද! කකුල් හිතල කරගෙන! ඉතිං මම උන්ට ගහෙන් බිහින්නේ නැතිව ගහේම ඉඳං කෑම කන්න හදනවා!”

මං කබායයි නොප්පියයි දමාගෙන වත්තට ආවා. ඇවිත් ගහේ අතු වල පාන් කෑලි අලවන්න පටන් ගත්තා.

“ඕන් හරි! දුන් ගේ කුරුල්ලෝ සතුටු වේවි!” මම හිතුවා.

ඉතිං මං ගේ ඇතුළට ගිහින් බලා හිටියා. ඒත් එකම ගේ කුරුල්ලෙක්වත් යාන්තාවත් ඒ ගැන උනන්දුවක් පෙන්නුවේ නෑ.

“මොකද කාරණේ, උන්ට ඒවා පේන්නෙ නැතුව වත්ද!”

හිටි හැටියේම ආගන්තුක, කිසි ලකයකට නැති ගේ කුරුල්ලෙක් කොහෙන්නේදෝ පියාඹා ඇවිත් පාන් කැල්ලක් කිට්ටුව

තිබුණු අත්තක ලැග්ගා. උඟට තිබුණේ හරිම විහිළුකාර කොට වළිගයක්. හරියට කවුදෝ කපා දමලා වාගේයි. උගේ බෙල්ලේ පිහාටු එල්ලා හැලුනා. ගැලවුණු පිහාටුවක් උගේ පිටේ ඇලිලා.

“කවුද මේ ලකයක් නැති මෝඩයා?” මම කල්පනා කළා. “මම උඟට මීට කලින් දකලාම නෑ. සමහරවිට ඒකා බඩගිනිකාර බළලෙක්ගෙන් යාන්තං බේරිලා ඇවිත් නැත්තං තව කා එක්ක හරි පොරකාගෙන හරි ඇවිත් වෙන්න ඕනෑ.”

මේ අතරේ ලකයක් නැති මෝඩයා අත්ත උඩ වාඩි වෙලා හිටියා. උඟ පාත් කැල්ල දක්කේවත් නෑ. ඉන්පස්සේ හිටි ගමන්ම උඟ ඒක දක්කා. උගේ ඇස් කලබලයෙන් ගැස්සුණා, හොටය ඇරුණා, උඟ අත්තෙන් ලිස්සලා කිසිම තේරුමක් නැතුව පහළට ඇදගෙන වැටුණා. හරියට කවුදෝ වෙඩි තිබ්බා වගේ. බිම වැටෙන්නට කලින් උඟ එක සැරේටම තටු ගහලා ඇතට පියාඹලා ගියා. උඟ පියැඹුවේ ටිකින් ටික උඩට නගිමින් පාර හරහා ඇල හැඩෙකින් නැග ගනිමින්.

මට හිතාව තවත්තා ගන්නට බැරිවුණා. මෝඩ ගේ කුරුල්ලා අත්තේ ඇලී තිබුණු පාත් කැල්ලට බය වෙලා. මුලදී උඟ වටේම තිබුණු පාත් කැලි දක්කේ නෑ. ඒ හින්දා පුරුදු විදිහට අත්ත උඩ වැහැව්වා. ඒත් පස්සේ කවුදෝ අමුතු එකෙක් තමන් පැත්තකින් ඉදගෙන ඉන්නවා උඟ දක්කා. උඟ බයවුණු තරමට අත්තෙන් බිමට ඇදගෙන වැටුණා. ඇරත් උඟ කොහොමටවත් මීට කලින් කිසිදාක ගහක වැටෙන පාත් දකලා නෑ.

වැඩි සැකයකින් බලන අතින් ගේ කුරුල්ලෝ කලින්ම මොනවාදෝ අමුතු දෙයක් ගහේ තියෙන හැටි දක්කා වෙන්නට ඇති. ඉතිං උන් අතුවල ඉඳ නොගන්න තීරණය කළා වෙන්නට ඇති. ඒ පාත් බව උන් තේරුම් නොගත්තා වෙන්නට ඇති. ගේ කුරුල්ලන් පුංචියි තමා. ඒත් උන් හුගාක් පරිස්සම්කාරියි. මොනවා හරි අසාමාන්‍ය දෙයක් දක්ක හැටියේම උන් පරිස්සං වෙනවා.

ඇත්තටම ගේ කුරුල්ලන් මොනවා හිතුවාදැයි කියලා මම දන්නේ නෑ. සමහරවිට පාත් කැලි ටික උන්ට හානි කරන මොකුත් හරි පණ ඇති සතුන් ටිකක් කියා උන් හිතුවා වෙන්නට ඇති. කිසිම හේතුවකින් එකම ගේ කුරුල්ලෙක්වත් පාත් කැලි ඇති තුරාම ගහ ළඟින් පියැඹුවේවත් නෑ. ඒත් මම ඒවා අයින් කළ සැණින්ම උන්

වෙනදා වාගේම නිදහසේ ගසට පියාඹලා ආවා.

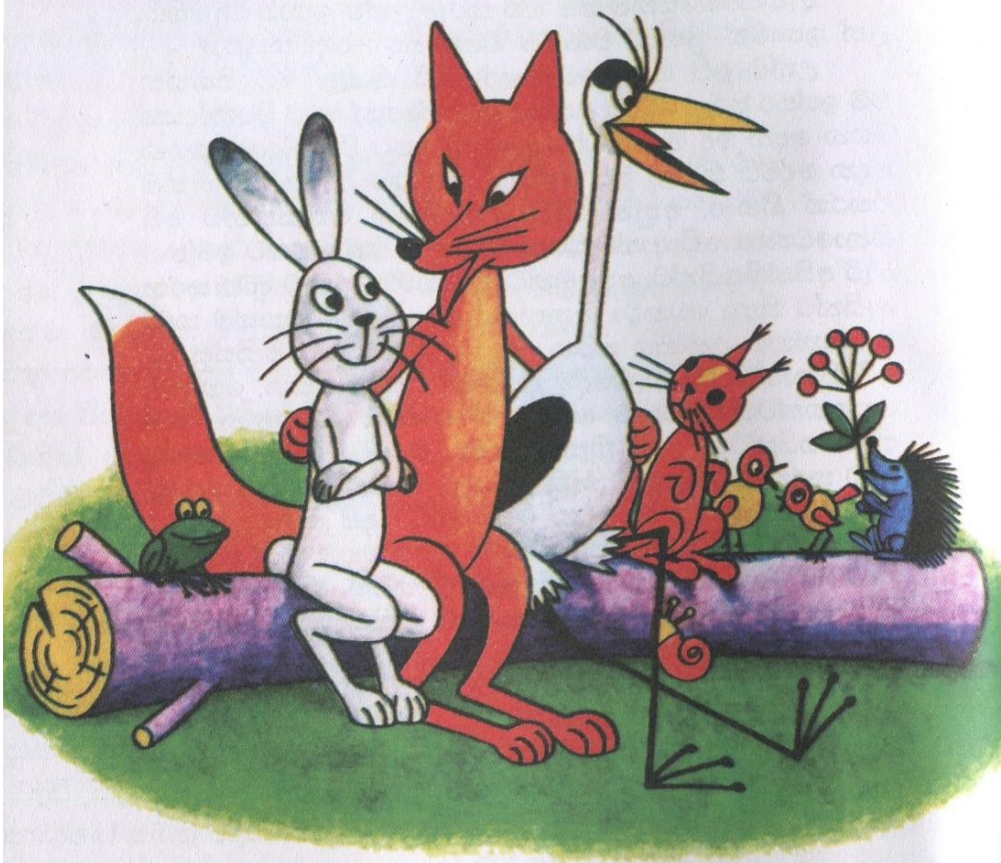
එදායින් පස්සේ මම කිසිදාක ලකයකට නැති මෝඩයාව දුටුවේ නෑ. සමහරවිට උග්‍ර වෙනත් විදියක ඉබාගාතේ ඉහිල්ලෙනවා වෙනත්ට ඇති.

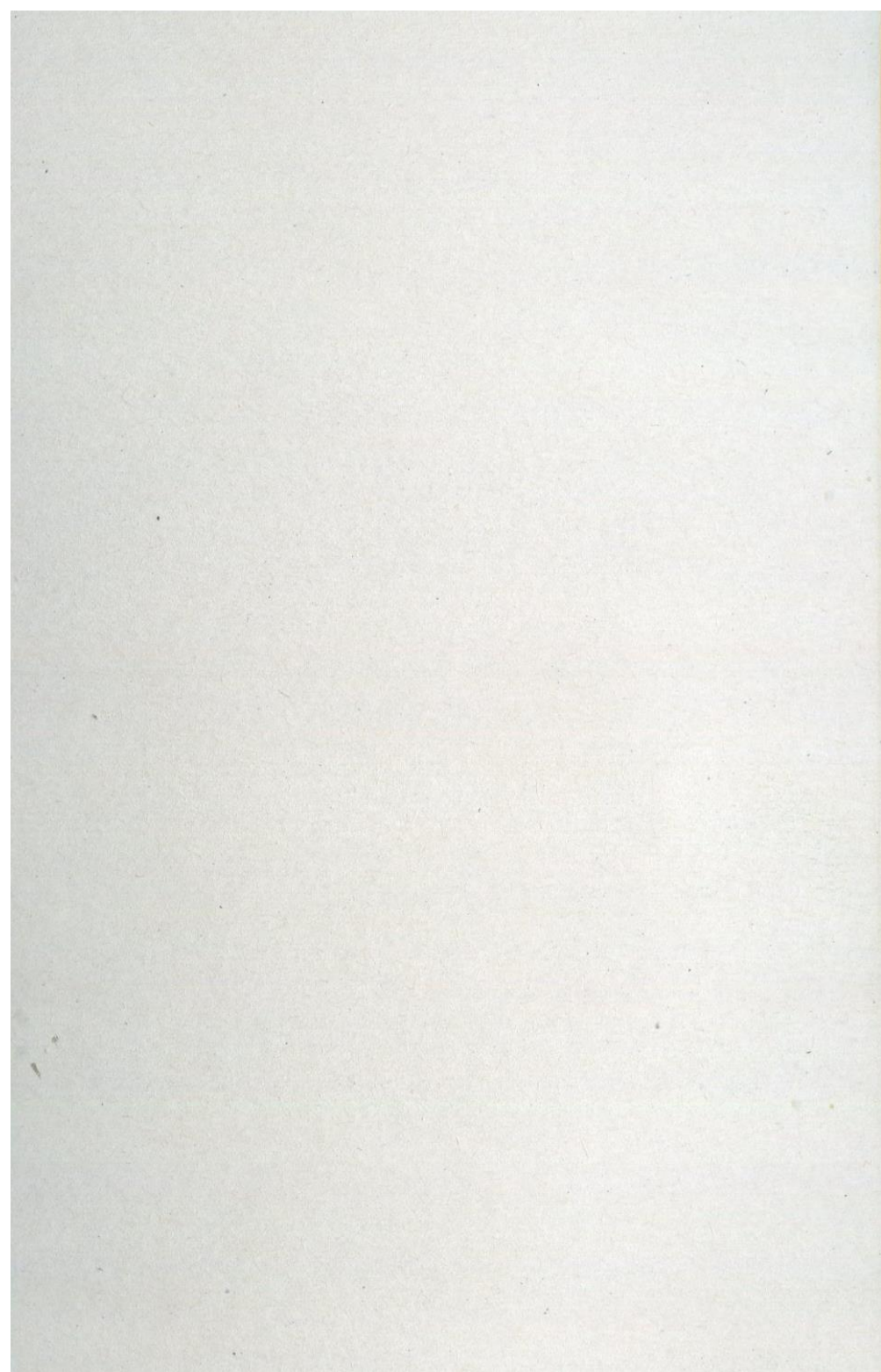
ඇත්තවශයෙන්ම මම ගේ කුරුල්ලන්ට ඉතාම කැමතියි. උන් ඉතාමත් සුන්දර වාගේම විනෝදය උපදවනසුළුයි.

උන්ට අපි හිතා වෙන්තේ ඇයි කියලා මම හිතන්න මම ඉස්සර පුරුදු වෙලා උන්නා. ඒ උන්ගෙන් අපට විනෝදයක් ගෙන දෙන දේ මිනිස් වර්ගයාගෙන් අපට විනෝදයක් ගෙන දෙන දේමයි කියලා මට තේරුම් යන තුරුයි. තමන් ගැනම විතරක් හිතන, අනුන් ගැන නොහිතන මිනිස්සුන්ට අපි හිතාවෙනවා. අපි ආත්මාර්ථකාමී, අනුන් එක්ක එකට ඉන්නට බැරි අසික්කිතයින්ට, අවලමුන්ට, වණ්ඩින්නට, රණ්ඩු දබර කරන ඇයින්ට හිතා වෙනවා. අනුන්ගේ දේවල් හැම එක්කම කඩා වඩාගන්නට උත්සාහ කරන, කෑදර, ඊර්ෂ්‍යාකාර මිනිස්සුන්ට අපි හිතාවෙනවා. හැමදේම දන්නවා කියලා හිතන, මොනම කෙනෙක්වත් මොනම දේකදීවත් ගණන් නොගන්නා බක පණ්ඩිතයින්ටත් අපි හිතාවෙනවා. ඒ වගේම අන්ද මන්ද වැඩ කරන, පරිස්සම්ක් නැති, බයගුළු, ගණන් ගන්නට දෙයක් නැති පුංචි දේටත් බයවෙන මිනිස්සුන්ට අපි හිතා වෙනවා.

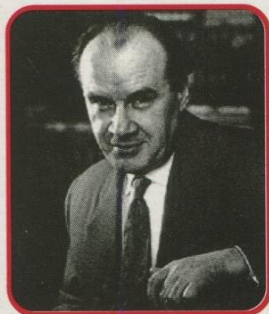
මගේ එක යාළුවෙක් (හොඳින් උගත් මහාචාර්යවරයෙක්) සැරයක් මට කීවා අපි ගේ කුරුල්ලන්ගේ හැසිරීම් වලට හිතාවෙන කොට උන්ගේ ඒ පැවතුම් මිනිස්සුන්ගේ හැසිරීම් වලටම සමානයි කියලා.

ඒත් මම ඒ ගැන වෙන විදිහකින් හිතනවා. ඒ අපි මිනිස්සුන්ට ඒ අයගේ හැසිරීම්වලට හිතාවෙන කොට එක විදිහකින් ඔවුන් ගේ කුරුල්ලන්ට සමානයි කියලායි. ඉඩක් ලැබුණු වෙලාවක ඒ ගැන හිතලා බලන්නකෝ.

නිකොලායි නෝසව් යනු සෝවියට් රුසියාවේ සිටි ලේඛකයින් අතුරින් වැඩිමහල් දරුවන් වෙනුවෙන් බොහෝ සාහිත්‍ය කෘති ගණනක් ලියූ අයෙකි. ඔහුගේ කෘතිවල විශේෂය වන්නේ ඒවායේ ඇති උපහාස රසයයි. එහෙත් ඒ තුළින් ඔහු පාඨකයාගේ සිතේ ඇති කරන්නේ මනව දයාව, ආදරය, සාමූහිකත්වය හා සුබවාදීත්වය පිළිබඳ හැඟීම්ය. දැදිගම වී. රුද්‍රිගු මහතාගේ පරිවර්තනයක් වූ 'වැඩ බැර දාස' පොත් පෙළ හරහා සිංහල පාඨකයින් හමුවට පැමිණ ඇති නෝසව්ගේ කතා කිපයක් මේ කෘතියෙන් ඔබට කියැවිය හැකිය.

නිකොලායි නෝසව්ගේ ඔහුගේ කතා කිපයක් මේ කෘතියෙන් ඔබට කියැවිය හැකිය.

විවිධවර්ග හා ඇතුළත වර්ණ වීදු ඇසැනූ
ගයානී නිමුංකා ගලගෙදර

මිල රු.200/-

සයුරි ප්‍රකාශන

ISBN -978-955-1889-18-0

102/176, නිවාස සංකීර්ණය පාර,
මන්නෙගොඩ.

දුරකථන : 0715 181421 ෆැක්ස් : 0112-844961
0115-676483